RUTH WARE

CRIME

Femeia din cabina 10

UN VAS DE LUX, O CROAZIERĂ DE VIS.
CE-AR PUTEA MERGE RĂU?

BESTSELLER
NEW YORK TIMES, USA TODAY,
LOS ANGELES TIMES, SUNDAY TIMES

FICTION CONNECTION

TREI

În vis, fata plutea departe, sub valurile puternice și țipetele pescărușilor, în adâncurile reci și întunecate ale Mării Nordului. Ochii ei râzători erau albi și umflați de apa sărată, pielea ei alburie era încrețită, iar hainele, sfâșiate de pietrele ascuțite și transformate în zdrențe.

Mai rămăsese doar părul ei lung și negru, plutind prin apă ca o frunză palmată de alge întunecate, încurcându-se în cochilii și năvoade, eșuând pe mal în șuvițe ca de frânghie roasă și zăcând acolo inert, în timp ce mugetul valurilor care se spărgeau pe pietriș îmi umplea urechile.

M-am trezit, plină de spaimă. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, și încă și mai mult ca să-mi dau seama că mugetul din urechile mele nu făcea parte din vis, ci era real.

Camera era întunecoasă și plină de aceeași pâclă umedă pe care o simțisem în vis, iar când m-am ridicat în capul oaselor, am simțit pe obraz o briză răcoroasă. Zgomotul părea să se audă din baie.

M-am dat jos din pat, tremurând ușor. Ușa era închisă, dar, când m-am îndreptat spre ea, am auzit cum mugetul crește, iar bătăile inimii mele odată cu el. Mi-am adunat tot curajul și am dat ușa de perete. Zgomotul dușului umplea încăperea mică. Am bâjbâit după întrerupător și baia a fost inundată de lumină — și atunci am văzut.

Pe oglinda aburită, cu litere de vreo 15 centimetri înălțime, scria: „NU MAI CĂUTA“.

Partea întâi
Vineri, 18 septembrie

1

Primul indiciu că ceva nu era în regulă l-am avut când m-am trezit în întuneric, pentru că pisica îmi dădea cu laba peste față. Probabil că noaptea trecută uitasem să închid ușa bucătăriei. Pedeapsa pentru că venisem acasă beată.

— Du-te de aici, am gemut.

Delilah a mieunat și m-a lovit cu capul. Am încercat să-mi îngrop fața în pernă, dar ea a continuat să se frece de urechea mea și, în cele din urmă, m-am întors pe o parte și am dat-o jos din pat fără milă.

A căzut pe podea cu un bufnet ușor și a scos un mieunat slab, indignat. Mi-am tras cuvertura peste cap, dar chiar și prin ea o auzeam cum zgârie partea de jos a ușii și o zgâlțâie în toc.

Ușa era închisă.

M-am ridicat în capul oaselor, cu inima bubuind, iar Delilah a sărit pe pat, mieunând voios. Am strâns-o la piept ca să nu mai miște și am ascultat.

Era foarte posibil să fi uitat să închid ușa bucătăriei, sau poate doar o împinsesem, fără să o închid cum trebuie. Dar ușa dormitorului meu se deschidea în afară — o ciudățenie

a planului apartamentului. Și era exclus să o fi închis Delilah. O închisese *cineva*.

Am rămas încremenită, strângând la piept trupul cald și tremurător al pisicii și am încercat să ascult.

Nimic.

Apoi mi-am dat seama, cu o ușurare bruscă: probabil că pisica se ascunsese sub pat și eu o închisesem înăuntru, când venisem acasă. Nu-mi aminteam să fi închis ușa dormitorului, dar era posibil s-o fi tras după mine, cu mintea absentă, atunci când intrasem. Ca să fiu sinceră, de la stația de metrou încolo, totul era puțin în ceață. Durerea de cap începuse să se instaleze în drum spre casă, iar acum, când panica mai scăzuse, simțeam cum începe iar la baza craniului. Trebuia *neapărat* să nu mai beau în timpul săptămânii. La douăzeci și ceva de ani, fusese în regulă, dar acum nu mai puteam scăpa de mahmureală ca pe vremuri.

Delilah a început să se zvârcolească neliniștită în brațele mele, înfigându-și ghearele în antebrațul meu, iar eu i-am dat drumul, mi-am luat halatul și am legat cordonul. Apoi am luat-o de jos, pregătindu-mă s-o duc în bucătărie.

Când am deschis ușa dormitorului, acolo era un bărbat.

Nu are niciun rost să mă gândesc cum arăta — credeți-mă, am încercat să fac asta de 25 de ori la poliție. „Nici măcar o bucățică de piele de la încheieturile mâinilor?", mă întrebau ei întruna. Nu, nu și nu. Avea glugă și o bandană în jurul nasului și a gurii, iar tot restul era în întuneric. În afara mâinilor.

În mâini avea mănuși de latex. Acela a fost detaliul care m-a speriat ca dracu'. Mănușile acelea spuneau: „Știu ce fac." Spuneau: „Am venit pregătit." Spuneau: „S-ar putea să mă intereseze și altceva în afară de bani."

Am rămas așa o clipă îndelungată, față în față. Ochii lui strălucitori erau ațintiți asupra ochilor mei.

Prin cap îmi treceau o mie de gânduri: Unde naiba mi-e telefonul? De ce-am băut atât de mult aseară? Dacă eram trează, l-aș fi auzit când intrase. O, Doamne, cât aș vrea ca Judah să fie aici.

Și, mai mult decât orice altceva — mănușile alea. O, Doamne, mănușile alea. Erau atât de profesioniste. De *chirurgicale.*

N-am spus nimic. Nu m-am mișcat. Am rămas așa, tremurând cu halatul meu jerpelit întredeschis. Delilah s-a smucit din mâinile mele moi și a țâșnit prin hol spre bucătărie.

Te rog, m-am gândit eu. Te rog, nu-mi face rău.

O, Doamne, unde era telefonul?

Apoi am văzut ceva în mâinile bărbatului. Geanta mea — geanta Burberry cea nouă, chiar dacă detaliul acesta părea extraordinar de puțin important. Exista un singur lucru legat de geantă care conta. Mobilul meu era înăuntru.

Ochii i s-au mijit într-un mod care m-a făcut să mă gândesc că e posibil să zâmbească în spatele bandanei. Am simțit cum sângele mi se scurge din cap și degete, adunându-se în centrul corpului, pregătindu-mă să fug sau să mă apăr, în funcție de caz.

A făcut un pas în față.

— Nu..., am spus eu.

Aș fi vrut să pară o comandă, dar a ieșit ca o rugăminte. Aveam o voce subțire și stridentă, care tremura de frică.

— N...

Nici n-am apucat să termin. Bărbatul mi-a trântit ușa dormitorului în față, lovindu-mă în obraz.

O lungă clipă am rămas așa, încremenită, cu mâna la față, mută de șoc și durere. Degetele îmi erau reci ca gheața, dar pe față aveam ceva cald și umed, și mi-a trebuit o clipă să-mi dau seama că e sânge, că modelul ușii îmi crestase obrazul.

Îmi venea să alerg în pat, să-mi bag capul sub pernă și să plâng la nesfârșit. Dar o voce joasă și neplăcută din mintea mea spunea întruna: *E încă acolo. Dacă se întoarce? Dacă se întoarce după tine?*

Din hol s-a auzit un zgomot, ceva căzând, și am simțit un val de groază care ar fi trebuit să mă dinamizeze, dar care m-a paralizat. *Nu te întoarce. Nu te întoarce.* Mi-am dat seama că îmi țineam respirația și m-am străduit să dau aerul afară, cutremurându-mă prelung, apoi mi-am forțat mâna să se apropie, încet, încet, de ușă.

Din hol s-a auzit un nou zgomot — de sticlă spartă —, iar eu m-am repezit, am apucat clanța și mi-am încordat toate puterile, cu degetele goale de la picioare înfipte în scândurile vechi și neregulate ale podelei, pregătindu-mă să țin ușa închisă cât de mult puteam. M-am lăsat pe vine, ghemuită cu genunchii la piept, încercând să-mi înăbuș suspinele cu halatul, în timp ce îl ascultam cum răscolește apartamentul, sperând din toată inima că Delilah fugise în grădină, departe de pericol.

În sfârșit, după foarte mult timp, am auzit cum ușa de la intrare se deschide și se închide. Am rămas acolo, plângând pe genunchi, nevenindu-mi să cred că plecase cu adevărat. Că nu avea să se întoarcă să-mi facă rău. Aveam mâinile amorțite și dureros de țepene, dar nu îndrăzneam să dau drumul clanței.

Parcă vedeam iar mâinile acelea puternice, cu mănuși albicioase de latex.

Nu știam ce avea să se întâmple după aceea. Poate că aveam să rămân acolo toată noaptea, incapabilă să mă mișc. Dar am auzit-o pe Delilah mieunând afară și zgâriind ușa.

— Delilah, am spus eu răgușită, cu o voce care tremura atât de tare, încât părea că nu era a mea. Oh, Delilah.

Am auzit-o prin ușă cum toarce, hârșâitul acela grav și familiar, ca de drujbă îndepărtată, și a fost ca și cum vraja s-ar fi destrămat.

Mi-am desprins degetele înțepenite și dureroase de clanță, îndoindu-le de câteva ori, m-am ridicat, încercând să-mi țin echilibrul pe picioarele care tremurau, și am pus mâna pe clanța.

S-a răsucit. De fapt, s-a răsucit prea ușor, învârtindu-se în mâna mea fără să opună rezistență, fără să miște niciun centimetru limba broaștei. Bărbatul trăsese axul de pe partea cealaltă.

La dracu'.

La dracu', la dracu'.

Eram prinsă înăuntru.

2

Mi-au trebuit două ore ca să ies din dormitor. Nu aveam telefon fix, așa că nu puteam să cer ajutor, iar ferestrele erau acoperite cu bare de protecție. Mi-am stricat cea mai bună pilă de unghii lovind cu ea în limba broaștei, dar în cele din urmă am deschis ușa și m-am aventurat pe holul îngust. În apartamentul meu sunt doar trei încăperi — bucătăria, dormitorul și o baie îngustă — și poți să-l vezi cam pe tot din fața dormitorului, dar nu m-am putut abține să nu privesc prin fiecare ușă, chiar să verific dulapul din hol în care îmi țin aspiratorul. Să mă asigur că dispăruse cu adevărat.

Capul îmi bubuia și mâinile îmi tremurau în timp ce urcam treptele către ușa vecinei. M-am trezit privind peste umăr spre strada întunecoasă, așteptând ca ea să deschidă. Presupuneam că e în jur de ora patru noaptea și a fost nevoie de mult timp și multe bătăi în ușă ca s-o trezesc. Am auzit picioarele doamnei Johnson coborând scările și mormăiturile ei. Când a întredeschis ușa, fața ei era un amestec de confuzie și spaimă, dar când m-a văzut în prag strângându-mi halatul în jurul trupului, cu sânge pe față și pe mâini, expresia i s-a schimbat imediat și a scos lanțul de la ușă.

— O, Dumnezeule mare! Ce s-a întâmplat?

— Am fost jefuită.

Mi-era greu să vorbesc. Nu știu dacă din cauza aerului răcoros de toamnă sau din pricina șocului, dar începusem să tremur convulsiv, iar dinții îmi clănțăneau atât de tare, încât, pentru o clipă îngrozitoare, mi-a trecut prin minte că ar putea să mi se sfărâme în gură. Am alungat acest gând.

— Sângerezi! a spus doamna Johnson, cu fața plină de mâhnire. Of, draga mea, intră, intră.

M-a condus în sufrageria cu covor înflorat din casa ei mică, întunecoasă și supraîncălzită, dar care acum mi se părea un sanctuar.

— Stai jos, stai jos.

A arătat spre o canapea roșie de pluș, apoi, trosnind din încheieturi, s-a așezat în genunchi, făcându-și de lucru cu arzătorul sobei. Gazul a pâlpâit puternic, iar eu am simțit căldura crescând cu câteva grade, în timp ce ea se ridica laborios în picioare.

— Îți fac niște ceai cald.

— Doamnă Johnson, mă simt bine, zău. Credeți că...

Însă ea a scuturat grav din cap.

— Când ai avut un șoc, nu e nimic mai bun decât un ceai fierbinte și dulce.

Așa că am stat cu mâinile împreunate în jurul genunchilor, în timp ce ea zdrăngănea prin bucătăria minusculă. S-a întors cu două căni pe o tavă. Am luat-o pe cea mai apropiată și am sorbit din ea, crispându-mă de durere când ceramica fierbinte mi-a atins tăietura de la mână. Era atât de dulce că abia mai simțeam gustul sângelui din gură, ceea ce probabil era o binecuvântare.

Doamna Johnson nu a băut, doar mă privea cu fruntea încrețită de mâhnire.

— Ți-a..., a spus cu voce șovăitoare. Ți-a făcut *rău*?

Știam ce vrea să zică. Am scuturat din cap, dar am mai luat o gură fierbinte înainte să pot vorbi.

— Nu. Nu m-a atins. Mi-a trântit o ușă în față, de-acolo e tăietura de la obraz. Apoi m-am tăiat la mână în timp ce încercam să ies din dormitor. M-a închis înăuntru.

Am văzut, într-o străfulgerare, cum băteam în limba broaștei cu pila de unghii și o foarfecă. Judah mă tachina mereu că ar trebui să folosesc instrumentele adecvate fiecărui scop — să nu scot dopul cu vârful cuțitului sau să desprind un cauciuc de bicicletă cu o lopățică de grădină. Nu mai departe de weekendul trecut râsese de tentativa mea de a lipi para dușului cu bandă adezivă și se chinuise o după-amiază întreagă să-l dreagă cu rășină epoxidică. Dar Judah era plecat în Ucraina și, în clipa asta, nu puteam să mă gândesc la el. Dacă m-aș fi gândit, aș fi început să plâng, iar dacă plângeam acum, era posibil să nu mă mai opresc niciodată.

— Ah, sărmana de tine.

Am înghițit.

— Doamnă Johnson, mulțumesc pentru ceai, dar de fapt venisem să vă întreb dacă pot să dau un telefon. Mi-a luat mobilul, așa că nu am cum să sun la poliție.

— Bineînțeles, bineînțeles. Bea-ți ceaiul, apoi telefonul e acolo.

A arătat spre o măsuță acoperită cu un mileu, pe care se afla probabil ultimul telefon cu disc din Londra — în afara celor care se puteau găsi la anticariatele din Islington. Mi-am terminat ceaiul, ascultătoare, și apoi am luat telefonul. Pentru o clipă, degetele mele au plutit deasupra cifrei 1, dar apoi am oftat. Bărbatul plecase. Ce mai puteau să facă acum? La urma urmei, nu mai era o urgență.

Așa că am format în schimb 112 și am cerut să fiu direcționată către dispeceratul poliției din zonă, nu către serviciul de urgență.

Am stat așa și m-am gândit la asigurarea pe care nu o aveam, la broasca armată pe care nu o instalasem și la dezastrul în care se transformase noaptea trecută.

*

Încă mă mai gândeam la asta câteva ore mai târziu, în timp ce mă uitam cum lăcătușul pentru urgențe înlocuiește încuietoarea simplă a ușii mele de la intrare cu o yală adevărată și ascultam prelegerea lui despre siguranța casei și despre ce glumă proastă e ușa mea din spate.

— Tăblia asta-i din PAL, draga mea. Nu trebe decât un șut ca s-o spargi. Vrei să-ți arăt?

— Nu, am spus eu în grabă. Nu, mersi. O s-o repar. Nu te ocupi și de uși, nu-i așa?

— Nu, da' am un prieten care face asta. Îți dau numărul lui înainte să plec. Între timp, pune-l pe soțul tău să trântească o bucată de placaj de optișpe milimetri pe tăblia aia. Nu cred că vrei să mai pățești ca noaptea trecută.

— Nu, am încuviințat eu.

Asta era mama eufemismelor.

— Un amic de la poliție zice că un sfert din spargeri sunt de fapt recidive. Aceiași indivizi vin să mai fure o dată din același loc.

— Super, am spus eu încet.

Exact asta îmi trebuia să aud.

— Optișpe milimetri. Vrei să scriu pe ceva pentru soțul tău?

— Nu, mersi. Nu sunt căsătorită.

Și, chiar dacă am ovare, *pot* să țin minte un număr simplu de două cifre.

— Aaaa, am înțeles. Deci așa, a spus el, ca și cum asta ar fi dovedit ceva. Și nici tocul ușii nu e ceva cu care să te mândrești prea mult. Ar fi bine s-o ranforsezi cu bare tip Londra. Altfel, poți să ai cea mai bună broască posibilă, dacă îți sparg tocul ușii e totuna. Am în camionetă una care s-ar putea potrivi. Știi despre ce vorbesc?

— Știu ce e, am spus eu obosită. O bucată de metal care vine peste lăcașul broaștei, nu?

Bănuiala mea era că voia să stoarcă cât mai mulți bani de la mine, dar deja nu-mi mai păsa.

— Știi ce, a spus el, ridicându-se și băgând dalta în buzunarul de la spate, o să fac bara tip Londra și o să pun o bucată de placaj pe ușa din spate gratis. Am în camionetă niște placaj de mărimea potrivită. Nu mai fi tristă, draga mea. N-o să mai intre nimeni, cel puțin nu pe *aici*.

Din cine știe ce motiv, cuvintele lui nu mă linișteau.

*

După ce a plecat, mi-am făcut un ceai, umblând de colo-colo prin apartament. Mă simțeam ca Delilah atunci când un motan intrase în casă prin trapa pentru pisici și făcuse pipi în hol — Delilah patrulase ore întregi prin toate camerele, frecându-se de mobile și făcând pipi în colțuri, ca să-și revendice spațiul.

Eu n-am mers până la a face pipi pe pat, dar aveam aceeași senzație de invadare a spațiului, simțeam nevoia să revendic ceea ce fusese violat. *Violat?* a spus o voce joasă din capul meu. *Fii serioasă, ești prea melodramatică.*

Dar mă simțeam într-adevăr violată. Micul meu apartament mi se părea distrus — pângărit și nesigur. Până și descrierea pe care trebuise s-o ofer poliției fusese un chin: da, l-am văzut pe intrus, nu, nu-l pot descrie. Ce era în geantă? A, mă rog, viața mea: banii, mobilul, permisul de conducere, medicamentele, cam tot ce aveam nevoie, de la rimel până la abonamentul de transport în comun.

Tonul energic și impersonal al vocii de la numărul poliției îmi răsuna încă în cap.

— Ce fel de telefon?

— Nu era de valoare, am spus eu obosită. Doar un iPhone vechi. Nu-mi amintesc modelul, dar pot să aflu.

— Mulțumesc. Orice v-ați putea aminti în privința tipului și seriei ar putea fi de ajutor. Și ați vorbit de medicamente — ce fel, dacă pot să întreb?

Am intrat imediat în defensivă.

— Ce legătură are asta cu problemele mele medicale?

— Niciuna, a spus operatorul răbdător, chiar enervant de răbdător. Numai că unele pastile se vând pe stradă pe bani.

Știam că furia care mă inundase din pricina întrebărilor lui nu era rezonabilă — își făcea doar datoria. Spărgătorul era cel care comisese infracțiunea. Atunci de ce mă simțeam ca și cum eu aș fi fost cea interogată?

Aproape ajunsesem în sufragerie cu ceaiul când am auzit bătăi în ușă — atât de puternice în apartamentul tăcut și răsunător că m-am împiedicat, apoi am încremenit în cadrul ușii pe jumătate în picioare, pe jumătate ghemuită.

Preț de o clipă, mi-a apărut în minte imaginea înfiorătoare a unei fețe cu glugă, a unor mâini cu mănuși de latex.

Abia când ușa a bubuit din nou m-am uitat în jos și mi-am dat seama că ceașca mea de ceai zăcea spartă pe

gresia din hol, iar picioarele îmi erau scăldate în lichidul care se răcea rapid.

Ușa a bubuit iar.

— O clipă! am țipat eu, dintr-odată furioasă, aproape să-mi dea lacrimile. Vin acum! Nu mai bate în ușa aia afurisită!

— Scuze, domnișoară, a spus polițistul când am deschis în sfârșit ușa. Nu știam dacă ați auzit.

Apoi, după ce a văzut balta de ceai și cioburile sparte ale ceștii:

— Aoleo, ce s-a întâmplat aici. Încă o spargere? Ha, ha!

*

Se făcuse deja după-amiază când polițistul și-a terminat raportul, iar după ce a plecat, mi-am deschis laptopul. Fusese cu mine în dormitor și era singurul aparat electronic pe care spărgătorul nu-l luase. În afara articolelor mele, majoritatea fără *backup*, acolo erau toate parolele mele, inclusiv — m-am crispat când m-am gândit la asta — un fișier intitulat optimist „chestii bancare". Nu scrisesem în el codurile PIN, dar cam tot restul era acolo.

Uitându-mă la obișnuitul diluviu de e-mailuri din căsuța mea, am zărit unul intitulat: „Ai de gând să apari azi? ;)" și am tresărit, dându-mi seama că uitasem complet să iau legătura cu *Velocity*.

M-am gândit să trimit un e-mail, dar până la urmă am scos bancnota de 20 de lire pe care o țineam în cutia de ceai ca fond de urgență pentru taxi și m-am dus la un magazin GSM dărăpănat de lângă stația de metrou. A fost nevoie de puțină târguială, dar, în cele din urmă, tipul mi-a vândut, pentru 15 lire, un telefon ieftin cu cartelă preplătită, iar eu m-am dus în cafeneaua de vizavi, de unde am sunat-o

pe editoarea adjunctă pentru articolele de fond, Jenn, care stătea la biroul de vizavi de mine.

I-am spus ce se întâmplase, făcând ca totul să pară mai amuzant și mai caraghios decât fusese în realitate. Am insistat mult pe imaginea cu mine lucrând cu pila de unghii la limba broaștei și nu i-am spus despre mănuși sau despre senzația generală de groază neputincioasă sau despre amintirile terifiant de intense care mă asaltau întruna.

— Căcat! a spus ea de la celălalt capăt al conexiunii proaste, cu o voce plină de groază. Ești bine?

— Da, mai mult sau mai puțin. Dar n-o să vin azi, trebuie să fac curat în apartament.

Chiar dacă, de fapt, nu era chiar atât de rău. Bărbatul lucrase lăudabil de îngrijit. Pentru un infractor, vreau să spun.

— Dumnezeule, Lo, sărmana de tine. Ascultă, vrei să pun pe cineva să te înlocuiască pentru chestia aia cu Luminile Nordului?

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama deloc despre ce vorbește — apoi mi-am amintit. *Aurora Borealis*: un vas de croazieră care călătorea prin fiordurile norvegiene. Cumva, încă nu știam prea bine cum, fusesem suficient de norocoasă cât să prind una dintre puținele legitimații de presă pentru călătoria lui inaugurală.

Era un bonus extraordinar. Deși lucram pentru o revistă de turism, sarcina mea obișnuită era să decupez și să lipesc comunicate de presă și să găsesc imagini pentru articolele pe care le trimitea șefa mea, Rowan, din destinații de lux. Rowan era cea care ar fi trebuit să meargă, dar, din nefericire, după ce spusese da, descoperise că sarcina ei nu-i permitea – avea vomismente frecvente –, drept care croaziera îmi aterizase în poală ca un mare cadou, plin de

responsabilități și posibilități. Faptul că mi-o dăduseră mie era un vot de încredere, căci existau oameni cu mai multă experiență cărora Rowan ar fi putut să le facă o favoare, iar eu știam că, dacă mă descurcam cu brio în această călătorie, aș fi avut un atu când s-ar fi pus problema cine să-i țină locul lui Rowan în concediul de maternitate și poate, cine știe, m-ar fi ajutat să obțin promovarea pe care mi-o tot promitea de câțiva ani.

Și era weekendul acela. Duminică, de fapt. Urma să plec peste două zile.

— *Nu*, am spus eu, surprinzându-mă și pe mine prin fermitatea vocii. Nu, categoric nu vreau să mă retrag. Mă simt bine.

— Ești sigură? Cum e cu pașaportul?

— Era în dormitor. Hoțul n-a dat de el.

Slavă Domnului.

— Ești *absolut* sigură? a întrebat Jenn din nou, cu o voce îngrijorată. E ceva important — nu doar pentru tine, ci și pentru revistă. Dacă nu te simți în stare, Rowan n-ar vrea ca tu să...

— Sunt în stare, am spus eu, întrerupând-o.

Nu se punea problema să las să-mi scape printre degete ocazia asta. Dacă o lăsam să-mi scape, era posibil să fie și ultima.

— Îți dau cuvântul meu. Chiar vreau să fac asta, Jenn.

— Bine..., a spus ea, aproape reticent. Ei, în cazul ăsta, cu toată viteza înainte, nu? Azi-dimineață au trimis un pachet pentru presă, așa că o să ți-l trimit ție prin curier, împreună cu biletele de tren. Am undeva notițele lui Rowan. Cred că principalul e să faci un articol promoțional cu adevărat frumos despre vas, pentru că Rowan speră să primească publicitate de la ei, dar trebuie să fie și niște oameni interesanți

printre invitați, așa că dacă poți să obții ceva de genul unor profile biografice, cu atât mai bine.

— Sigur, am spus eu înșfăcând un pix de pe tejgheaua cafenelei și începând să iau notițe. Îmi mai spui o dată când pleacă?

— Iei trenul de zece și jumătate de la King's Cross — dar o să pun totul în dosarul pentru presă.

— Foarte bine. Și mersi, Jenn.

— Nicio problemă, a spus ea.

Avea o voce puțin melancolică, iar eu m-am întrebat dacă nu avusese de gând să profite chiar ea de această breșă.

— Ai grijă, Lo. La revedere.

*

Mai era încă lumină în timp ce mă târam cu greu spre casă. Mă dureau picioarele și pieptul și voiam să ajung cât mai repede și să fac o baie lungă și fierbinte.

Ușa apartamentului meu de la subsol era scăldată în penumbră, ca de obicei, și m-am gândit din nou că trebuia să pun o lumină la intrare, dacă nu pentru altceva, măcar ca să găsesc cheile în geantă, dar chiar și în semiîntunericul acela vedeam lemnul plesnit din jurul broaștei pe care o forțase hoțul. Era un miracol că nu-l auzisem. *Ei, și la ce te-ai fi așteptat? La urma urmei erai beată*, a spus vocea joasă și neplăcută din capul meu.

Dar noua yală părea solidă și liniștitoare când s-a deschis cu un clinchet. Am încuiat-o bine, mi-am aruncat pantofii din picioare, mi-am înăbușit un căscat în timp ce dădeam drumul la robinete și m-am prăbușit pe closet, ca să-mi scot ciorapii. Apoi am început să-mi deschei bluza... dar m-am oprit.

În mod normal, eu las ușa de la baie deschisă — suntem doar eu și Delilah, iar pereții au tendința să se umezească, fiind sub nivelul solului. De asemenea, nu-mi plac prea mult spațiile închise, iar când jaluzeaua e trasă, încăperea pare foarte mică. Dar, chiar dacă ușa de la intrare era încuiată, iar noua bară tip Londra instalată, tot am verificat fereastra și am încuiat ușa de la baie înainte de a termina să-mi scot hainele.

Eram obosită — Dumnezeule, eram *atât* de obosită. Mi-am imaginat cum adorm în cadă și alunec sub apă, iar Judah găsește peste o săptămână trupul meu gol și umflat... Am scuturat capul. Trebuia să încetez să mai fiu atât de melodramatică. Cada avea doar 120 de centimetri. Era suficient de greu să mă răsucesc ca să-mi clătesc părul, nici vorbă de înecat.

Apa era destul de fierbinte pentru ca tăietura de la obraz să usture. Am închis ochii și am încercat să-mi imaginez că sunt altundeva, într-un loc complet diferit de acest spațiu mic, friguros și claustrofobic, departe de Londra sordidă și plină de infracționalitate. Poate plimbându-mă pe un țărm nordic răcoros, ascultând zgomotul mângâietor al... ăăă... oare al Balticei? Pentru un jurnalist de turism stau îngrijorător de prost cu geografia.

Dar imaginile nedorite continuau să vină. Lăcătușul care spunea că „un sfert din spargeri sunt recidive". Eu, ghemuită în propriul meu dormitor, cu picioarele proptite în scândurile podelei. Priveliștea mâinilor puternice îmbrăcate în latex albicios, prin care se vedeau firele de păr negre.

Căcat. *Căcat.*

Am deschis ochii, însă acum realitatea înconjurătoare nu m-a mai ajutat. Am văzut, în schimb, cum pereții umezi ai băii se ițesc deasupra mea, mă închid între ei...

Iar o iei razna, s-a răstit vocea mea interioară. *Simți asta, nu-i așa?*

Taci. Taci, taci, taci. Am strâns tare din ochi și am început să număr deliberat, încercând să-mi scot din cap imaginile astea. *Unu. Doi. Trei. Inspiră. Patru. Cinci. Șase. Expiră. Unu. Doi. Trei. Inspiră. Patru. Cinci. Șase. Expiră.*

În sfârșit, imaginile s-au retras, dar baia nu mai avea niciun farmec și, dintr-odată, nevoia de a ieși din încăperea mică și lipsită de aer a devenit copleșitoare. M-am ridicat, mi-am legat un prosop în jurul corpului și altul în jurul capului și m-am dus în dormitor, unde laptopul meu era tot pe pat.

L-am deschis, am intrat pe Google și am tastat: „% de spărgători care revin la locul faptei".

A apărut o pagină cu linkuri. Am apăsat pe unul la întâmplare și am citit în diagonală până la paragraful care spunea: „când spărgătorii revin la locul faptei... Un sondaj național indică faptul că, de-a lungul unei perioade de 12 luni, aproximativ 25-50% din spargeri sunt incidente care se repetă, iar între 25 și 35% dintre victime sunt victime repetate. Cifrele strânse de poliția britanică sugerează că 28-51% din spargerile repetate se produc în mai puțin de o lună și 11-25% în mai puțin de o săptămână."

Super. Deci părea că lăcătușul, prietenosul meu agent al tenebrelor, de fapt *minimalizase* problema, în loc să mă monteze, cu toate că matematica implicată de statistică — până la 50% infracțiuni repetate, dar numai 35% victime repetate — îmi dădea dureri de cap. Oricum ar fi fost, nu-mi plăcea prea mult ideea de a fi una dintre ele.

Îmi promisesem să nu beau în seara aia, așa că, după ce am verificat ușa de la intrare, ușa din spate, încuietorile ferestrelor și ușa de la intrare pentru a doua — poate chiar

a treia — oară și am pus telefonul preplătit să se încarce lângă pat, mi-am făcut un ceai de mușețel.

M-am dus cu el în dormitor, împreună cu laptopul, dosarul de presă pentru călătorie și un pachet de biscuiți digestivi cu ciocolată. Era doar ora opt și nu mâncasem nimic de seară, prea obosită chiar și să comand prin telefon. Am deschis dosarul pentru presă al croazierei nordice, m-am cuibărit sub pilotă și am așteptat să mă ia somnul.

Însă nu s-a întâmplat. Am mâncat întreg pachetul de biscuiți înmuiați în ceai și am citit pagini și pagini cu date și cifre despre *Aurora*. Doar zece cabine cu dotări de lux... maximum 20 de pasageri... angajați selectați cu grijă din cele mai bune hoteluri și restaurante din lume... Nici măcar specificațiile tehnice ale pescajului și tonajului vasului nu au fost suficiente ca să mă adoarmă. Am rămas trează, zdrobită, dar cumva foarte agitată.

Stăteam așa în coconul meu, încercând să nu mă gândesc la spărgător. M-am gândit pe îndelete la muncă și la toate chestiunile practice pe care trebuia să le rezolv până duminică. Să-mi iau noile carduri bancare. Să-mi fac bagajele și să mă documentez despre călătorie. Oare aveam să-l văd pe Jude înainte de plecare? Probabil că mă suna pe vechiul telefon.

Am pus jos dosarul pentru presă și am intrat pe e-mail.

„Bună, iubitule", am scris, apoi m-am oprit și mi-am mușcat o unghie. Ce să-i spun? N-avea niciun rost să-i povestesc despre spargere. Nu încă. I-ar fi părut rău că nu fusese aici când avusesem nevoie de el. „Mi-am pierdut telefonul", am scris în cele din urmă. „E o poveste lungă, îți explic când te întorci. Dar, dacă ai nevoie de mine, trimite-mi e-mail, nu SMS. La ce oră ajungi duminică? Eu plec devreme spre Hull, pentru chestia aia nordică. Sper

să ne vedem înainte să plec — altfel, ne vedem weekendul următor? Lo x."

Am apăsat pe Trimite, sperând că Judah nu avea să se întrebe de ce eram trează și trimiteam e-mailuri la 12:45 noaptea, apoi am închis calculatorul, am luat o carte și am încercat să citesc ca să adorm.

N-a funcționat.

La 3:35 dimineața, m-am dus în bucătărie împleticindu-mă, am luat sticla de gin și mi-am turnat cel mai tare gin tonic pe care eram în stare să-l beau. L-am înghițit ca pe un medicament, cutremurându-mă din cauza gustului aspru, apoi mi-am mai pus unul și l-am băut și pe ăla, mai încet de data asta. Am rămas așa o clipă, simțind cum alcoolul îmi furnică prin vene, relaxându-mi mușchii și potolindu-mi nervii încordați.

Am turnat în pahar restul ginului și m-am dus cu el în dormitor, unde m-am întins, țeapănă și neliniștită, cu ochii ațintiți asupra cadranului strălucitor al ceasului, așteptând ca alcoolul să-și facă efectul.

Unu. Doi. Trei. Inspiră. Patru... Cinci... Ci...

*

Nu-mi amintesc când am adormit, dar trebuie s-o fi făcut. Acum mă uitam la ceas cu ochii încețoșați din cauza durerii de cap, așteptând să treacă la 4:44, iar în clipa următoare clipeam în fața blănoasă a lui Delilah, care mă lovea în nas cu botul ei mustăcios, încercând să-mi spună că e ora micului dejun. Am gemut. Mă durea capul mai rău ca ieri — deși nu-mi dădeam seama dacă era din cauza obrazului sau a mahmurelii. Ultimul gin tonic era pe jumătate plin, pe noptieră, lângă ceas. L-am mirosit și mi-a venit să

vomit. Probabil că două treimi erau gin. Oare ce fusese în capul meu?

Ceasul arăta 6:04, ceea ce însemna că dormisem mai puțin de o oră și jumătate; dar acum eram trează, nu avea niciun rost să încerc să adorm la loc. Așa că m-am ridicat în picioare, am tras perdeaua și am privit zorii cenușii, care trimiteau raze înguste de soare spre fereastra mea de la subsol. Ziua părea rece și ursuză. Am băgat picioarele în papuci și m-am dus la termostatul de pe hol, tremurând, pregătită să dezactivez regulatorul automat și să pornesc căldura.

Era sâmbătă, așa că nu trebuia să lucrez, dar munca administrativă de a-mi transfera numărul de mobil către un alt telefon și de a-mi scoate carduri bancare noi mi-a ocupat mare parte a zilei, iar seara eram ruptă de oboseală.

Era la fel de rău ca atunci când mă întorsesem cu avionul din Thailanda prin Los Angeles — o serie de zboruri de noapte în urma cărora rămăsesem răvășită de lipsa somnului și complet dezorientată. Undeva, deasupra Atlanticului, mi-am dat seama că depășisem somnul, că puteam foarte bine să renunț la el. Ajunsă acasă, m-am prăbușit în pat ca într-un puț, năpustindu-mă cu capul înainte în uitare, și am dormit timp de douăzeci și două de ore, trezindu-mă amețită și înțepenită ca să-l găsesc pe Judah bătând la ușă cu ziarele de duminică.

Dar, de data asta, patul meu nu mai era un refugiu.

Trebuia să mă adun înainte de plecarea în excursia asta. Era o șansă irepetabilă, de neratat, de a-mi da adevărata măsură a talentului după ce zece ani mă dedicasem jurnalismului de tip decupat și lipit. Era ocazia de a demonstra că sunt în stare — că, asemenea lui Rowan, și eu pot să-mi fac relații, să aburesc și să promovez numele *Velocity* printre cei de sus. Iar lordul Bullmer, proprietarul *Aurorei Borealis*,

era un om cu adevărat sus-pus. Doar 1% din bugetul lui de publicitate ar fi putut să susțină *Velocity* luni de zile, ca să nu mai amintim de celebritățile din domeniul turismului sau de fotografii care fuseseră fără îndoială invitați în acest voiaj inaugural și ale căror nume ar fi arătat într-adevăr frumos pe coperta noastră.

Nu aveam de gând să îl atac decisiv pe Bullmer la cină — cu siguranță nu ceva atât de grosolan și comercial. Dar dacă puteam să fac rost de numărul lui de telefon și să mă asigur că atunci când îl sun îmi răspunde... ei bine, aș fi avut mari șanse să obțin în sfârșit acea avansare.

În timp ce mâncam de seară, băgând mecanic pizza în gură până m-am simțit complet sătulă, am continuat cu dosarul pentru presă de unde rămăsesem, dar cuvintele și imaginile înotau în fața ochilor mei și adjectivele se contopeau unele cu altele: „exclusivist... sclipitor... luxos... făcut de mână... meșteșugar..."

Am dat drumul paginii, căscând, apoi m-am uitat la ceas și mi-am dat seama că e nouă. Slavă Domnului, puteam să mă duc la culcare. Am verificat și reverificat ușile și broaștele, gândindu-mă că un avantaj al faptului că eram atât de nedormită era că noaptea trecută nu avea cum să se repete. Eram atât de obosită că, și dacă venea vreun spărgător, probabil aș fi dormit neîntoarsă.

*

La 22:47, mi-am dat seama că mă înșelasem.

La 23:23, am început să plâng slab și prostește.

Trebuia să dorm. *Trebuia*. Dormisem doar... Am numărat pe degete, nereușind să calculez în cap — mai puțin de patru ore de somn în ultimele trei zile.

Simțeam *gustul* somnului. Simțeam că e acolo, dar fără să-l pot ajunge. Trebuia să dorm. Trebuia. Dacă nu dormeam, aveam să înnebunesc.

Lacrimile au apărut din nou — nici măcar nu știam ce sunt. Lacrimi de frustrare? De furie față de mine? Față de spărgător? Sau doar de epuizare?

Știam un singur lucru, că nu pot să dorm — că somnul atârnă la câțiva centimetri de mine, ca o promisiune nerespectată. Mă simțeam ca și cum aș fi alergat spre un miraj care se tot retrăgea și, cu cât alergam mai disperată, cu atât mai repede se îndepărta. Sau că era ca un pește în apă pe care trebuia să-l prind și să-l țin, dar care îmi aluneca întruna printre degete.

O, Doamne, cât aș vrea să dorm...

Delilah a întors capul spre mine, tresărind. Oare spusesem asta cu voce tare? Nici nu-mi mai dădeam seama. Dumnezeule, o luam razna.

Străfulgerarea unei fețe — ochi limpezi și scânteietori în întuneric.

M-am ridicat în capul oaselor, cu inima zvâcnindu-mi atât de tare că îi simțeam bătăile în ceafă.

Trebuia să plec de aici.

M-am ridicat în picioare, împleticindu-mă de epuizare ca și cum aș fi fost în transă, am băgat picioarele în pantofi și brațele în haină, peste bluza de pijama. Apoi mi-am luat geanta. Dacă nu puteam dormi, aveam să mă plimb. Undeva. Oriunde.

Dacă somnul nu voia să vină la mine, atunci aveam să-l găsesc eu singură.

3

Străzile nu erau pustii la miezul nopții, dar nici nu erau aceleași pe care mergeam la muncă în fiecare zi.

Între cercurile galbene ca sulful ale stâlpilor de iluminat, străzile erau gri și întunecoase, iar un vânt rece purta hârtii aruncate spre picioarele mele, împingând frunze și gunoaie învârtejite în gurile de canal. Ar fi trebuit să-mi fie frică — o femeie de 32 de ani îmbrăcată în mod evident în pijama și cutreierând străzile la orele mici ale nopții. Dar aici mă simțeam mai în siguranță decât în apartamentul meu. Aici te-ar fi auzit cineva dacă strigai.

Nu aveam niciun plan, niciun traseu, doar să cutreier străzile până nu mă mai țineau picioarele. Undeva pe lângă Highbury și Islington, mi-am dat seama că începuse să plouă, că probabil începuse de ceva timp, pentru că eram udă leoarcă. M-am oprit, cu pantofii uzi, în timp ce creierul meu epuizat și amețit încerca să formuleze un plan. Aproape din proprie inițiativă, picioarele mele au pornit din nou — nu spre casă, ci spre sud, spre cartierul Angel.

Mi-am dat seama încotro merg abia când am ajuns. Abia când m-am oprit lângă veranda clădirii lui,

încruntându-mă năucă spre interfonul unde îi apărea numele, cu scrisul lui de mână mic și îngrijit: LEWIS.

Nu era aici. Era plecat în Ucraina și urma să se întoarcă abia mâine. Dar aveam în buzunarul de la haină rândul meu de chei și nu mă simțeam în stare să mă întorc pe jos la apartamentul meu. *Ai putea să iei un taxi,* m-a cicălit vocea gravă și disprețuitoare din capul meu. *Nu de mersul pe jos ți-e frică. Lașo.*

Am scuturat din cap, împroșcând interfonul de oțel cu stropi de ploaie, și am ales de pe inel cheia care deschidea ușa de la intrare. M-am strecurat înăuntru, în căldura apăsătoare a holului comun.

Am urcat la etajul unu și am intrat prudent în apartament.

Era întuneric complet. Toate ușile erau închise, iar holul de la intrare nu avea ferestre.

— Judah? am strigat.

Eram sigură că nu e acasă, dar nu era imposibil să fi lăsat un prieten să doarmă acolo și nu voiam să provoc nimănui un infarct la miezul nopții. Cunoșteam prea bine senzația.

— Judah, sunt eu, Lo.

Dar nu a răspuns nimeni. Apartamentul era tăcut — cu totul și cu totul tăcut. Am deschis ușa din stânga, care dădea în bucătărie, și am intrat în vârful picioarelor. N-am aprins lumina. Mi-am scos doar hainele ude, cu pijama cu tot, și le-am aruncat în chiuvetă.

Apoi m-am dus dezbrăcată în dormitor, unde patul mare și lat stătea gol sub o rază de lună, cu cearșafurile gri învălmășite, de parcă Judah tocmai s-ar fi ridicat din el. M-am târât pe mâini și genunchi spre mijlocul patului, simțind moliciunea cearșafurilor folosite, mirosul lui de transpirație, aftershave-ul lui și... pur și simplu *el.*

Am închis ochii.

Unu. Doi…

Somnul s-a năpustit asupra mea, luându-mă ca un val.

*

M-am trezit din cauza țipetelor unei femei și a senzației că stă cineva deasupra mea și mă imobilizează, cineva care îmi ține mâinile, împiedicându-mă să lupt.

O mână mult mai puternică decât a mea m-a prins de încheietură. Oarbă și înnebunită de spaimă, am bâjbâit în beznă cu mâna liberă, căutând ceva, orice, pe care să-l pot folosi ca armă, și am apucat lampa de pe noptieră.

Acum, mâna bărbatului îmi astupa gura, înăbușindu-mă, iar greutatea lui mă sufoca, așa că am ridicat lampa grea cu toată puterea și am lovit cu ea.

S-a auzit un strigăt de durere și, prin negura groazei, am auzit o voce, cuvinte îngânate și frânte.

— Lo, eu sunt! Eu sunt, pentru numele lui Dumnezeu, încetează!

Ce?

O, Doamne.

Mâinile îmi tremurau atât de tare, încât atunci când am încercat să aprind lumina nu am reușit decât să răstorn ceva.

Lângă mine îl auzeam pe Judah cum icnește, împreună cu un bolborosit care mă îngrozea. Unde dracu' era lampa? Apoi mi-am dat seama — îl pocnisem cu ea peste față.

Am coborât din pat împleticindu-mă, cu picioarele tremurând, și am găsit întrerupătorul de lângă ușă. Camera a fost inundată imediat de lumina puternică și necruțătoare a douăsprezece spoturi cu halogen, care luminau fiecare detaliu al spectacolului de groază din fața mea.

Judah stătea ghemuit lângă pat, ținându-și fața în mâini. Barba și pieptul îi erau scăldate în sânge.

— O, Doamne, Jude!

M-am repezit spre el, cu mâinile tremurând în continuare, și am început să scot șervețele din cutia de lângă pat, punându-i-le pe față.

— O, Doamne, ce s-a întâmplat? Cine țipa?

— Tu! a gemut el.

Șervețelele erau deja îmbibate cu sânge.

— Ce?

Eram încă plină de adrenalină. Am privit derutată prin cameră după femeie și atacator.

— Ce vrei să spui?

— Am venit acasă, a spus el greoi, cu accentul lui de Brooklyn estompat de șervețele. Tu erai pe jumătate adormită și ai început să țipi. Așa că am încercat să te trezesc și... uite.

— Ah, la dracu', am spus eu ducând mâinile la gură. Îmi pare atât de rău.

Țipetele alea — fuseseră atât de vii. Oare chiar fuseseră doar ale mele?

Judah și-a depărtat prudent mâinile de gură. În ghemotocul de hârtie stacojie era ceva mic și alb. Abia când m-am uitat la fața lui mi-am dat seama — îi lipsea un dinte.

— O, Doamne.

S-a uitat la mine, în timp ce sângele îi picura încet din nas și din gură, și a spus doar atât:

— Ce primire.

*

— Îmi pare rău.

Simțeam cum lacrimile mă usturǎ în fundul gâtului, dar refuzam să plâng în fața taximetristului. Am încercat să le înghit, cu o senzație puternică de durere.

— Judah?

Judah n-a spus nimic, se mulțumea să privească pe geam zorii cenușii care se iveau deasupra Londrei. Stătuserăm două ore la camera de urgență a Spitalului Universitar, și nu făcuseră altceva decât să-i coasă buza și să-l trimită la dentistul de urgență, care îi băgase dintele la loc și îi spusese, mai mult sau mai puțin, să nu dispere. Se părea că dintele putea fi salvat, dacă prindea iar rădăcină. Dacă nu, îi făceau sau o punte, sau un implant dentar. Judah a închis ochii, obosit, iar eu am simțit cum mi se întoarce stomacul pe dos de remușcare.

— Îmi cer scuze, am spus iar, mai disperată de data asta. Nu știu ce să spun altceva.

— Nu, eu îmi cer scuze, a spus el obosit.

A părut că spune „șcuze", ca un om care îl imită pe Sean Connery la un chef. Vorbea cu greu, din cauza anesteziei locale de la buză.

— Tu? De ce să-ți ceri tu scuze?

— Nu știu. Că am dat-o în bară. Că n-am fost alături de tine.

— Cu spărgătorul, vrei să spui?

El a aprobat din cap.

— Da. Dar și în general. Aș fi vrut să nu fiu plecat atât de des.

M-am aplecat spre el, iar el m-a cuprins cu brațul. Mi-am lăsat capul pe umărul lui și i-am ascultat bubuitul lent și regulat al inimii, liniștitor prin comparație cu pulsul meu răpăitor și panicat. Sub geacă avea un tricou pătat cu sânge, a cărui stofă moale și uzată era acum sub obrazul

meu. Când am tras aer în piept, inspirând prelung și înfiorat, tricoul mirosea a transpirație, iar eu am simțit cum pulsul meu încetinește în același ritm cu al lui.

— N-ai fi putut să faci nimic, am spus lângă pieptul lui.

El a scuturat din cap.

— Tot ar fi trebuit să fiu acolo.

*

Se lumina când am plătit taxiul și am urcat încet cele două rânduri de scări până la apartamentul lui. Când m-am uitat la ceasul meu, am văzut că era aproape șase. Căcat, peste câteva ore trebuia să fiu în trenul de Hull.

În apartament, Judah și-a scos hainele și ne-am prăbușit în pat, piele lângă piele. El m-a strâns în brațe și a inhalat parfumul părului meu, închizând ochii. Eram atât de obosită că abia dacă mai gândeam limpede, dar, în loc să mă întind pe spate și să las somnul să mă cuprindă, m-am trezit că mă urc pe el și îl sărut pe gât, pe burtă și pe fâșia neagră de păr din jurul zonei inghinale.

— Lo..., a gemut el.

A încercat să mă tragă în sus ca să mă sărute, dar am scuturat din cap.

— Nu, adu-ți aminte de gura ta. Rămâi așa.

El a lăsat capul să-i cadă pe spate, cu gâtul arcuit în lumina albicioasă a zorilor care se strecura printre perdele.

Trecuseră opt zile de când îl văzusem ultima oară. Și urma să mai treacă o săptămână până când aveam să-l revăd. Dacă nu făceam asta acum...

După aceea, am rămas în brațele lui, așteptând ca respirația și pulsul să mi se liniștească, și am simțit cum obrazul lui lipit de al meu e încrețit de un zâmbet.

— Așa mai merge, a spus el.

— Așa cum?

— Începe să semene cu primirea la care mă așteptam.

Am tresărit, iar el mi-a atins fața.

— Lo, iubito, glumeam.

— Știu.

Am tăcut amândoi o lungă vreme. Am crezut că adoarme și am închis și eu ochii, lăsând oboseala să mă învăluie, dar apoi am simțit cum pieptul lui se înalță și mușchii brațului se încordează, iar el inspiră adânc.

— Lo, nu o să te mai întreb încă o dată, dar...

Nu a terminat propoziția, însă nici nu era nevoie. Simțeam ce vrea să spună. Asta îmi spusese și de Anul Nou — voia ca noi doi să mergem mai departe. Să ne mutăm împreună.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, am spus eu în cele din urmă, cu o voce care nu părea a mea, o voce neobișnuit de potolită.

— Așa ai spus și acum câteva luni.

— Încă mă gândesc.

— Ei, eu m-am hotărât.

Mi-a pus o mână pe bărbie, întorcându-mi fața încet spre a lui. Acolo am văzut ceva care mi-a făcut inima să tresară. Am întins mâna spre el, dar Judah mi-a prins-o și a ținut-o așa.

— Lo, nu mai încerca să te eschivezi. Am fost foarte răbdător, știi asta, dar încep să am impresia că nu suntem pe aceeași lungime de undă.

Am simțit cum în interiorul meu se zbate o panică familiară — ceva între speranță și groază.

— Nu suntem pe aceeași lungime de undă? am zâmbit eu forțat. Iar te-ai uitat la *Oprah*?

Atunci el a dat drumul mâinii mele și s-a întors în cealaltă parte, iar ceva de pe fața lui a părut să se închidă. Mi-am mușcat buza.

— Jude…

— Nu, a spus el. Mai bine nu. Eu voiam să discutăm despre asta, dar e clar că tu nu vrei, așa că... uite ce, sunt obosit. E aproape dimineață. Hai să ne culcăm.

— Jude, am spus eu din nou, de data asta implorator, urându-mă pentru că eram așa de nemernică, urându-l pe *el* pentru că mă forța să fac asta.

— Am spus nu, a răspuns el greoi, cu fața în pernă.

Am crezut că se referă la conversația noastră, dar apoi a reluat:

— Am spus nu unei slujbe la New York. Am refuzat-o. Pentru tine.

La dracu'.

4

Dormeam adânc, ca drogată, când alarma m-a readus la cunoștință câteva ore mai târziu.

Nu știam de când sună, dar am presupus că de ceva timp. Mă durea capul și am rămas așa o clipă îndelungată, încercând să mă orientez, după care am reușit să întind mâna și să reduc ceasul la tăcere, ca să nu-l trezească pe Judah.

M-am frecat la ochi ca să-mi treacă somnul și m-am întins, încercând să alung crampele de la gât și umeri, apoi m-am ridicat cu greu, m-am dat jos din pat și m-am dus în bucătăria lui Judah. În timp ce se făcea cafeaua, mi-am luat pastilele și apoi am căutat analgezice în baie. Am găsit ibuprofen, paracetamol și niște pastile într-o sticluță maro de plastic — îmi aminteam vag că îi fuseseră prescrise lui Judah când își sucise genunchiul la un meci de fotbal. Am deschis capacul cu protecție pentru copii și am examinat pastilele. Erau imense — jumătate roșii, jumătate albe — și arătau impresionant.

Până la urmă, n-am avut curajul să le iau și, în locul lor, am rupt două pastile de ibuprofen și una de paracetamol cu acțiune rapidă de pe polița din baie. Le-am înghițit cu o ceașcă de cafea — neagră, în frigiderul gol nu era lapte

deloc —, apoi am sorbit mai încet restul ceștii, în timp ce mă gândeam la noaptea trecută, la acțiunile mele stupide și la anunțul lui Judah...

Fusesem surprinsă. Nu, mai mult decât surprinsă — fusesem șocată. Nu discutaserăm niciodată despre planurile lui pe termen lung, dar știam că îi era dor de prietenii lui din State, de mama și fratele lui mai mic — pe care încă nu-i cunoscusem. Ceea ce făcuse el... făcuse pentru el? Sau pentru noi?

În cafetieră mai rămăsese jumătate de ceașcă de cafea, pe care am pus-o în altă cană și am dus-o cu grijă în dormitor.

Judah zăcea rășchirat pe saltea, ca și cum ar fi căzut acolo. În filme oamenii par împăcați atunci când dorm, dar Judah nu părea astfel. Gura lui lovită era ascunsă sub brațul aruncat în sus, dar, din cauza nasului ascuțit și a frunții brăzdate, semăna cu un uliu furios, supărat că a fost doborât din zbor de un paznic de vânătoare.

Am pus cana cu cafea pe noptieră, foarte încet, mi-am așezat fața pe pernă lângă el și l-am sărutat pe ceafă. Era caldă și surprinzător de moale.

El s-a mișcat în somn și mi-a încercuit umerii cu brațul lung și bronzat. A deschis ochii, care păreau cu trei nuanțe mai închiși decât căpruiul lui obișnuit.

— Bună, am spus eu încet.

— Bună.

Și-a schimonosit fața și a căscat, apoi m-a tras lângă el. Pentru o clipă m-am opus, gândindu-mă la vas, la tren și la mașina care mă aștepta în Hull. Apoi membrele mele au părut să se înmoaie ca plasticul și m-am lăsat să cad lângă el, lângă căldura lui. Am rămas așa o clipă, privindu-ne în ochi, iar eu am întins mâna, atingându-i șovăitor leucoplastul de pe buză.

— Crezi că o să prindă iar rădăcină?

— Nu știu, a spus el. Așa sper, trebuie să merg luni la Moscova și nu vreau să-mi pierd timpul cu dentiști pe-acolo.

N-am spus nimic. El a închis ochii și s-a întins, iar eu i-am auzit încheieturile cum trosnesc. Apoi s-a întors pe o parte și a pus mâna încet pe sânul meu gol.

— Judah..., am spus eu.

— Ce?

— Nu pot. Trebuie să plec.

— Atunci pleacă.

— Nu. Termină.

— Nu înțeleg, să termin sau să nu termin?

Judah a zâmbit cu jumătate de gură.

— Și una, și alta. Știi ce vreau să spun.

M-am ridicat și am scuturat din cap. Mă durea, așa că am regretat imediat mișcarea.

— Te doare obrazul? m-a întrebat Judah.

— Nu.

Am dus mâna la obraz. Era umflat, dar nu la fel de mult ca mai devreme.

Avea o expresie îngrijorată și a întins un deget ca să mângâie vânătaia, dar eu m-am retras fără să vreau.

— Ar fi trebuit să fiu acolo, a spus el.

— Ei bine, n-ai fost, am spus eu mai răstit decât intenționasem. Nu ești niciodată.

El a clipit și s-a ridicat în coate să se uite la mine, cu fața încă boțită de somn și cu urme de la fața de pernă.

— Ce naiba...?

— Ai auzit ce-am spus.

Știam că sunt nerezonabilă, dar cuvintele se revărsau.

— Care e viitorul, Jude? Și dacă m-aș muta aici, care ar fi planul? Stau aici, țes la linţoliul meu ca Penelopa și țin

focurile aprinse, în timp ce tu bei whisky în cine știe ce bar din Rusia cu alți corespondenți străini?

— Ce-ți veni?

Am scuturat din cap și mi-am coborât picioarele din pat. Am început să mă îmbrac cu hainele de rezervă pe care le lăsasem pe podea după excursia la urgențe.

— Sunt doar obosită, Jude.

Obosită era un eufemism. În ultimele trei nopți, nu dormisem mai mult de două ore.

— Și nu văd încotro se îndreaptă chestia asta. E suficient de greu și acum, când suntem doar noi doi. Nu vreau să fiu soția care stă acasă cu un copil pe cap și o depresie postnatală intratabilă, în timp ce tu ești împușcat în toate locurile mizerabile din emisfera asta.

— Evenimentele recente par să sugereze că pentru mine e mai periculos în apartamentul meu, a spus Judah, tresărind apoi la vederea expresiei mele. Scuze, asta a fost o măgărie. Știu că a fost un accident.

Mi-am aruncat haina încă udă pe umeri și mi-am luat geanta.

— La revedere, Judah.

— La revedere? Ce vrei să spui?

— Ce vrei tu.

— Ce *vreau* eu e ca tu să nu mai fii atât de melodramatică și să te muți în apartamentul meu. Te iubesc, Lo!

Cuvintele m-au lovit ca o palmă. M-am oprit în cadrul ușii, simțind povara oboselii ca pe ceva în jurul gâtului, care mă trăgea în jos.

Mâini în latex albicios, sunetul unui râs...

— Lo? a spus Judah șovăitor.

— Nu pot, am spus eu, cu fața spre hol.

Nu eram sigură ce voiam să spun — nu pot să plec, nu pot să rămân, nu pot să am discuția asta, viața asta, toate astea.

— Trebuie... trebuie pur și simplu să plec.

— Deci, cu slujba aia, a spus el, cu un început de furie în voce. Cea pe care am refuzat-o. Vrei să spui că am făcut o greșeală?

— Eu nu ți-am cerut niciodată să faci așa ceva, am spus cu voce tremurătoare. Nu ți-am cerut niciodată. Așa că nu pune asta în seama mea.

Mi-am aruncat geanta pe umăr și m-am întors spre ușă.

El n-a spus nimic. N-a încercat să mă oprească. Am ieșit din apartament clătinându-mă de parcă aș fi fost beată. Abia când am ajuns la metrou m-a izbit realitatea a ceea ce tocmai se întâmplase.

5

Îmi plac la nebunie porturile. Îmi plac mirosul de smoală și aer sărat și țipetele pescărușilor. Poate datorită anilor în care am mers cu feribotul în Franța în vacanțele de vară, dar un port îmi dă o senzație de libertate așa cum un aeroport nu poate s-o facă niciodată. Aeroporturile înseamnă muncă, controale și întârzieri. Porturile înseamnă... nu știu. Ceva complet diferit. Evadare, poate.

Întreaga călătorie cu trenul încercasem să nu mă gândesc la Judah și să-mi distrag atenția cu documentarea excursiei care mă aștepta. Richard Bullmer era doar cu câțiva ani mai mare ca mine, dar CV-ul lui era suficient de lung ca să mă facă să mă simt complet incapabilă — o listă de afaceri și posturi de director care mă făceau să-mi dea lacrimile, fiecare dintre ele o trambulină pentru un nivel încă și mai înalt de bani și influență.

Când am deschis Wikipedia pe telefon, am văzut un bărbat bronzat și arătos cu păr foarte negru, braț la braț cu o blondă extraordinar de frumoasă de, 30 de ani. „Richard Bullmer cu soția lui, moștenitoarea Anne Lyngstad, la nunta lor din Stavanger", spunea legenda fotografiei.

Dat fiind titlul lui, presupusesem că primise averea pe tavă, dar, cel puțin din articolul de pe Wikipedia, reieșea că fusesem nedreaptă. Prima parte a vieții lui fusese suficient de confortabilă — școală primară privată, Eton și Balliol. Însă în primul an de universitate tatăl lui murise — mama lui părea să fi ieșit deja din peisaj, nu era foarte clar —, iar averea familiei fusese înghițită de taxa pe moștenire și datorii, lăsându-l, la 19 ani, singur și fără adăpost.

În aceste circumstanțe, faptul că își luase licența la Oxford ar fi fost o realizare suficientă, dar pe lângă asta crease, în anul trei, un *start-up* în domeniul internetului. Listarea lui la bursă, în 2003, fusese primul succes dintr-un șir care culminase cu vasul de croazieră exclusivist cu zece cabine, conceput ca un refugiu de super-lux care să navigheze de-a lungul țărmului scandinav. „Disponibil pentru nunta ta de vis, un eveniment corporatist amețitor cu ajutorul căruia să-ți uimești și să-ți cucerești clienții sau pur și simplu pentru o vacanță exclusivistă pe care tu și familia ta nu o veți uita niciodată", am citit din dosarul pentru presă în timp ce trenul se năpustea spre nord. Apoi am trecut la planul punții unde se aflau cabinele.

La botul vasului — provă, presupun că se cheamă — erau patru apartamente mari, iar în spate, o secțiune separată cu șase cabine mai mici dispuse în formă de potcoavă. Fiecare cabină era numerotată, cu numere pare și impare de o parte și de alta a coridorului central, cabina 1 fiind chiar în vârful provei, iar cabinele 9 și 10, una lângă alta la pupa curbată a vasului. Presupuneam că eu urma să stau în una dintre cabinele mai mici — probabil că apartamentele erau rezervate pentru VIP-uri. Planul nu avea nicio dimensiune și m-am încruntat când mi-am amintit unele traversări cu feribotul ale canalului, când stătusem în încăperi mici și

claustrofobice, fără ferestre. Gândul de a petrece cinci zile în așa ceva nu era deloc confortabil, dar cu siguranță pe un vas ca ăsta trebuia să fie vorba de ceva considerabil mai spațios.

Am dat pagina, sperând să găsesc o fotografie cu una dintre cabine, ca să mă liniștesc, dar în schimb am dat peste o poză cu o abundență orbitoare de delicatese scandinave întinse pe o față de masă albă. Se părea că bucătarul de pe *Aurora* își făcuse pregătirea la Noma și El Bulli. Am căscat și mi-am apăsat ochii cu mâinile, simțind că oboseala îndârjită și povara a tot ce se întâmplase noaptea trecută mă apasă din nou.

În minte mi-a apărut fața lui Judah atunci când plecasem, suturată din pricina loviturii din noaptea de dinainte, și am tresărit. Nici măcar nu eram sigură ce se întâmplase. Oare Judah și cu mine ne despărțiserăm? Îl părăsisem? De fiecare dată când încercam să reconstitui conversația, creierul meu epuizat prelua controlul, adăugând lucruri pe care nu le spusesem, răspunsuri pe care mi-aș fi dorit să le fi dat, făcându-l pe Judah fie mai aerian și mai ofensator ca să-mi justific poziția, fie mai plin de iubire ca să mă conving că totul avea să fie în regulă. Eu nu-i *cerusem* să refuze slujba. Atunci de ce se aștepta, dintr-odată, să-i fiu recunoscătoare pentru asta?

*

Am moțăit incomod timp de 30 de minute în mașina care mă ducea de la gară la port, iar când somnul mi-a fost întrerupt de anunțul voios al șoferului, a fost ca și cum m-ar fi împroșcat pe față cu apă rece. Am coborât confuză și amețită din mașină, împleticindu-mă în soarele arzător și briza usturătoare și sărată.

Șoferul mă lăsase aproape de pasarela *Aurorei*, dar, când am privit vasul peste puntea de oțel, nu mi-a venit să cred că ajunsesem unde trebuia. Ce am văzut îmi era familiar din broșură — ferestre imense care reflectau soarele, fără nicio amprentă sau strop de apă sărată, și vopsea albă-strălucitoare atât de proaspătă că părea să fi fost terminată în dimineața aia. Dar ceea ce îmi scăpase fusese scara. *Aurora* era atât de *mică* — mai degrabă un iaht mare decât un vas de croazieră. Acum înțelegeam ce voiseră să spună prin „exclusivist"; văzusem vase mai mari care făceau curse între insulele grecești. Părea imposibil ca tot ce apărea în broșură — bibliotecă, solar, saună și centru de recuperare, salon pentru cocteil și toate celelalte lucruri aparent indispensabile pentru pasagerii răsfățați ai *Aurorei* — să încapă în acest vas miniatural. Mărimea lui, împreună cu perfecțiunea vopselei, transmiteau o senzație curioasă de jucărie, iar când am urcat pe pasarela îngustă de oțel am avut o imagine bruscă și derutantă a *Aurorei* ca vas băgat într-o sticlă — minuscul, perfect, izolat și ireal —, simțind că, pe măsură ce urcam pasarela, mă comprim pentru a mă potrivi cu el. Era o senzație ciudată, ca și cum aș fi privit prin celălalt capăt al telescopului, iar asta mă făcea să mă simt amețită, ca și când aș fi fost prinsă într-un vârtej.

Pasarela se mișca sub picioarele mele, dedesubt apele întunecate ale portului se involburau și, pentru o clipă, am avut iluzia că mă prăbușesc, că oțelul de sub picioarele mele cedează. Am închis ochii și m-am agățat de balustrada metalică rece.

Apoi am auzit o voce de femeie în față sus.

— E un miros minunat, nu-i așa?

Am clipit. O stewardesă stătea la intrarea vasului. Era sclipitoare, de un blond aproape alb, cu un bronz de

culoarea nucului. Zâmbea larg, de parcă aș fi fost o rudă bogată din Australia pe care o pierduse de mult. Am tras aer în piept, mi-am ținut echilibrul și apoi am străbătut restul pasarelei spre *Aurora Borealis*.

— Bun venit, domnișoară Blacklock, a spus stewardesa când am intrat.

Avea un mod de a reteza cuvintele pe care nu-l puteam localiza, iar tonul ei reușea cumva să transmită impresia că întâlnirea cu mine era o experiență asemănătoare cu câștigarea premiului cel mare la loterie.

— Sunt *extrem* de încântată să vă urez bun venit la bord. Permiteți unuia dintre hamalii noștri să vă ia valiza?

Am privit în jur, încercând să-mi dau seama de unde știa cine sunt. Bagajul meu a dispărut înainte să apuc să protestez.

— Pot să vă ofer un pahar de șampanie?

— Ăă, am spus eu, distingându-mă prin inteligența replicilor.

Stewardesa a luat răspunsul meu ca pe unul afirmativ și m-am trezit că accept paharul de șampanie aburit pe care mi-l punea în mână.

— A, mersi.

Interiorul *Aurorei* era uluitor. Poate că vasul era mic, dar înghesuiseră pe el suficient lux pentru un vas de zece ori mai mare. Poarta pasarelei dădea spre palierul unor scări lungi și curbate pe care toate suprafețele posibile fuseseră lăcuite, placate cu marmură sau tapetate cu mătase brută. Scările erau luminate de un candelabru foarte puternic, ce inunda locul cu mici pete de lumină care îmi aminteau mai ales de licăririle soarelui pe mare, într-o zi de vară. Era puțin respingător, dar nu pentru că ți-ar fi ofensat conștiința socială — deși, dacă te gândeai puțin mai mult, era și asta

—, ci mai degrabă din cauza dezorientării pe care ți-o inducea. Cristalele se comportau ca niște prisme față de fiecare strop de lumină și te orbeau, te dezechilibrau prin senzația că privești într-un caleidoscop de copil. Combinat cu lipsa somnului, efectul nu era tocmai plăcut.

Probabil că stewardesa a văzut că mă holbez, pentru că a zâmbit mândru.

— Scara cea mare e ceva deosebit, nu-i așa? a spus ea. Doar candelabrul acela are peste 2 000 de cristale Swarovski.

— Dumnezeule, am spus eu încet.

Capul îmi zvâcnea și am încercat să-mi amintesc dacă luasem cu mine ibuprofenul. Era greu să nu clipești.

— Suntem *foarte* mândri de *Aurora*, a continuat stewardesa cu căldură. Numele meu e Camilla Lidman și sunt responsabilă cu tratarea oaspeților pe vas. Biroul meu e pe puntea inferioară și dacă există ceva, *orice*, prin care pot să vă fac șederea mai plăcută, *vă rog* să nu ezitați să-mi cereți. Colegul meu, Josef...

Stewardesa a arătat spre un bărbat blond și zâmbitor din dreapta ei.

— ... o să vă conducă la cabina dumneavoastră și o să vă ofere un tur al facilităților. Cina e la ora opt, dar am vrea să vă invităm să ni vă alăturați la ora șapte în salonul Lindgren, pentru o prezentare a facilităților vasului și a minunilor de care vă puteți bucura în această croazieră. Ah! Domnule Lederer.

Un bărbat înalt și măsliniu de patruzeci și ceva de ani urca pasarela în spatele nostru, urmat de un hamal care se lupta cu o valiză imensă.

— Te rog, fii atent, a spus el, tresărind vizibil atunci când hamalul a hurducat valiza cu rotile peste o articulație a pasarelei. În valiză sunt niște aparate foarte delicate.

— Domnule Lederer, îngăduiți-mi să vă urez bun venit la bordul *Aurorei*. Pot să vă ofer un pahar de șampanie? Iar doamna Lederer?

Camilla Lidman spusese asta cu același entuziasm aproape delirant pe care îl injectase și în urarea de bun venit adresată mie. Trebuia să recunosc — eram impresionată de talentul ei actoricesc, deși în cazul domnului Lederer probabil că fusese nevoie de mai puțin efort, dat fiind că era destul de plăcut privirii.

— Doamna Lederer nu vine.

Domnul Lederer și-a trecut mâna prin păr și a privit în sus spre candelabrul Swarovski, cu un aer de ușoară uimire.

— Ah, îmi pare foarte rău, a spus Camilla Lidman, încrețindu-și fruntea perfectă. Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Păi, e sănătoasă, a spus domnul Lederer. De fapt, și-o trage cu cel mai bun prieten al meu.

Apoi a zâmbit și a luat șampania. Camilla a clipit, apoi a spus calm:

— Josef, te rog condu-o pe domnișoara Blacklock la cabina dânsei.

Josef s-a înclinat puțin și a întins mâna spre partea scării care cobora.

— Pe aici, vă rog, a spus el.

Eu am dat din cap prostește și l-am lăsat să mă conducă, cu paharul de șampanie în continuare în mână. Am auzit-o peste umăr pe Camilla cum îi spune domnului Lederer despre biroul ei de pe puntea inferioară.

— Sunteți cazată în cabina 9, apartamentul Linnaeus, mi-a spus Josef în timp ce mergeam în urma lui spre penumbra bej a unui coridor cu covor gros și fără ferestre. Toate cabinele sunt numite după oameni de știință scandinavi faimoși.

— Și cine ia Nobelul? am glumit eu nervos.

Coridorul îmi dădea o senzație ciudată de înăbușire și simțeam pe ceafă o apăsare grea, claustrofobică. Nu era vorba doar de dimensiuni, ci și de cât de soporifice erau lămpile slabe și lipsa luminii naturale.

Josef a răspuns serios:

— În această călătorie, apartamentul Nobel va fi ocupat de Lordul și lady Bullmer. Lordul Bullmer este directorul companiei Luminile Nordului, care deține vasul. Există zece cabine...

Am mai coborât încă un rând de scări.

— ... patru în față și șase la pupă, toate pe puntea mediană. Fiecare cabină constă dintr-un apartament cu trei camere, cu baie proprie dotată cu cadă de mărime normală și duș separat, pat dublu de mărime normală și verandă privată. Apartamentul Nobel are un jacuzzi privat.

Verandă? Ideea de a avea verandă pe un vas de croazieră mi se părea complet greșită, dar, gândindu-mă mai bine, mi-am dat seama că nu era cu nimic mai ciudat decât alt tip de spațiu deschis de pe punte. Jacuzzi? Mă rog, mai bine nu făceam niciun comentariu pe tema asta.

— Fiecare cabină are un steward desemnat să vă asiste zi și noapte. Stewarzii dumneavoastră vom fi eu și colega mea Karla, pe care o veți cunoaște în seara asta. Vom fi încântați să vă ajutăm în orice mod posibil în timpul șederii dumneavoastră pe *Aurora*.

— Deci asta e puntea mediană, nu? l-am întrebat eu.

Josef a dat din cap.

— Da, puntea aceasta e compusă exclusiv din apartamente ale pasagerilor. La etaj veți găsi sala de mese, centrul de recuperare, salonul, biblioteca, puntea pentru plajă și alte zone publice. Toate sunt numite după scriitori

scandinavi — salonul Lindgren, sala de mese Jansson și așa mai departe.

— Jansson?

— Tove, m-a ajutat el.

— A, desigur... A scris *Familia Moomin*, am spus eu prostește.

Dumnezeule, cum mă durea capul.

Ajunsesem la o ușă de lemn cu o plăcuță discretă pe care scria „9: LINNAEUS“. Josef a deschis ușa și s-a dat la o parte, ca să pot intra.

Cabina era, fără exagerare, de vreo șapte sau opt ori mai drăguță decât apartamentul meu de acasă și nu cu mult mai mică. Pe dreapta erau dulapurile cu oglinzi, iar în mijloc, flancat de o canapea pe o parte și o noptieră pe cealaltă, era un pat dublu imens, o întindere ademenitoare de lenjerie albă, netedă și proaspătă.

Dar ceea ce a produs cea mai puternică impresie asupra mea nu a fost spațiul — care era impresionant —, ci lumina. După coridorul îngust și iluminat artificial, lumina care intra prin ușile verandei de vizavi era orbitoare. Perdelele perfect albe unduiau în briză și am văzut că ușa culisantă era deschisă. Am avut o senzație instantanee de ușurare, ca și cum încordarea din pieptul meu ar fi dispărut.

— Ușile pot fi încuiate la loc, mi-a explicat Josef din spate, dar zăvorul se decuplează automat în caz de condiții meteo nefavorabile.

— A, minunat, am spus eu vag.

Dar singurul lucru la care mă puteam gândi era cât de mult îmi doream ca Josef să *plece*, ca să mă pot arunca pe pat și să mă scufund în uitare.

În schimb, am rămas așa, înăbușindu-mi stânjenită căscatul, în timp ce Josef îmi vorbea despre funcțiile băii (da,

mai folosisem baia, mulțumesc), frigiderului și minibarului (toate din partea casei — din nefericire pentru ficatul meu) și îmi explica faptul că de două ori pe zi avea să fie adusă gheață proaspătă și puteam să sun după el sau Karla la *orice* oră.

În sfârșit, căscăturile mele prelungi nu au mai putut fi ignorate și Josef s-a înclinat ușor din nou și a plecat, lăsându-mă să contemplu cabina.

Nu are niciun rost să pretind că nu eram impresionată. Eram. În principal de pat, care mă ademenea irezistibil să mă arunc pe el și să dorm treizeci, patruzeci de ore. M-am uitat la pătura de un alb imaculat și la pernele răzlețe albe și aurii, iar dorința s-a revărsat prin venele mele ca o substanță fizică, făcându-mă să simt furnicături de la ceafă până în vârfurile degetelor de la mâini și picioare. Aveam *nevoie* de somn. Începeam să tânjesc după el ca o drogată, număram orele până la doza următoare. Cele treizeci de minute inconfortabile din taxi nu făcuseră decât să înrăutățească situația.

Dar nu puteam să dorm acum. Dacă mă culcam, era posibil să nu mă trezesc la timp, și nu-mi permiteam să pierd seara aceea. Poate reușeam să sar peste unele evenimente din timpul acelei săptămâni, dar *trebuia* categoric să merg la cina și prezentarea din seara aceea. Era prima seară la bord — toți aveau să-și facă relații și să socializeze frenetic. Dacă o pierdeam, avea să fie o bilă neagră imensă pentru mine, pe care nu aveam s-o mai răscumpăr niciodată.

Așa că mi-am înghițit un căscat și am ieșit pe balcon, sperând că aerul proaspăt o să mă ajute să mă trezesc din epuizarea cețoasă și insidioasă care părea să mă cuprindă de fiecare dată când încetam să mă mai mișc sau să vorbesc.

Veranda era pe cât de încântătoare îți poți imagina că e un balcon privat pe un vas de croazieră de lux. Balustrada era de sticlă, așa că, dacă stăteai în apartament, aproape că-ți puteai imagina că între tine și ocean nu e absolut nimic. Pe verandă erau două șezlonguri și o masă micuță, ca să poți sta acolo seara sau să te bucuri de soarele de amiază sau de aurora boreală, în funcție de ce croazieră aleseseși.

Am urmărit mult, mult timp vasele mici care mișunau prin portul Hull, simțind în păr vântul sărat, apoi senzația pe care mi-o transmitea vasul s-a schimbat brusc. Pentru o clipă, nu mi-am dat seama despre ce era vorba — apoi am înțeles. Motorul, care torsese discret în ultima jumătate de oră, trecuse într-o treaptă superioară, iar vasul parcă se schimbase cumva. Cu un muget scrâșnit, am început să întoarcem foarte încet, dinspre chei spre mare.

În timp ce priveam, vasul a ieșit încet din port, printre luminile verzi și roșii care marcau canalul. Am simțit cum mișcarea lui se schimbă atunci când am părăsit adăpostul portului și am intrat în Marea Nordului, iar valurile line și clipocitoare au lăsat locul unduirilor mari și prelungi ale oceanului adânc.

Încet-încet, țărmul s-a îndepărtat și clădirile din Hull au scăzut, transformându-se în niște culmi la orizont și apoi într-o linie întunecoasă care putea să fie orice alt oraș. În timp ce îl priveam cum dispare, m-am gândit la Judah și la tot ce lăsasem nefăcut. Telefonul din buzunar părea greu și l-am scos în speranța de a primi ceva de la el înainte să ieșim din raza emițătoarelor britanice. *La revedere. Succes. Bon voyage.*

Dar nu era nimic. Semnalul a scăzut cu o bară, apoi cu încă una, și telefonul meu a devenit mut. În timp ce țărmul Angliei se pierdea în zare, singurul zgomot care se auzea era plesnetul valurilor.

De la: Judah Lewis
Către: Laura Blacklock
Trimis: Marți, 22 septembrie
Subiect: Ești bine?

Bună, iubito, n-am mai primit vești de la tine după e-mailul tău de duminică. Nu știu dacă mesajele tale ajung la mine. Ai primit răspunsul meu sau SMS-ul pe care ți l-am trimis ieri?
Încep să mă îngrijorez puțin și sper să nu crezi că am plecat undeva ca să fiu măgar și să-mi pansez rănile. Nu e așa. Te iubesc, mi-e dor de tine și mă gândesc la tine. Nu-ți face griji pentru ce s-a întâmplat acasă — iar dintele e bine. Cred că o să prindă rădăcină, cum a spus doctorul. Oricum, mă tratez singur cu votcă.
Să-mi spui cum merge croaziera — sau, dacă ești ocupată, scrie-mi doar un rând ca să-mi spui că ești bine.

Te iubesc, J

De la: Rowan Lonsdale
Către: Laura Blacklock
CC: Jennifer West
Trimis: Miercuri, 23 septembrie
Subiect: Noutăți?

Lo, ai putea, te rog, să răspunzi la e-mailul meu de acum două zile, prin care îți ceream noutăți despre

croazieră? Jenn îmi spune că n-ai trimis nimic și sperăm să avem un text până mâine — măcar un articol de coloană.
Te rog anunț-o pe Jenn urgent în ce stadiu ești și pune-mă și pe mine în CC la răspunsul tău.

Rowan

Partea a doua

6

Până și dușurile oamenilor bogați erau mai bune.

Jeturile loveau și masau din fiecare unghi, amorțindu-mă prin ferocitatea lor, așa că după o vreme mi-ar fi fost greu să spun unde începea apa și unde se termina trupul meu.

Mi-am săpunit părul, apoi m-am ras pe picioare și, în sfârșit, am stat sub acel șuvoi, privind marea, cerul și pescărușii care dădeau ocol. Lăsasem ușa băii deschisă, așa că vedeam peste pat spre verandă și spre marea de dincolo de ea. Iar efectul era pur și simplu... ei bine, nu vreau să mint, era destul de drăguț. Presupun că trebuia să primești ceva pentru cele opt miare sau cât costa cabina asta.

Suma era puțin obscenă în comparație cu salariul meu — sau chiar cu salariul lui Rowan. Ani de zile salivasem la reportajele trimise de ea dintr-o vilă din Bahamas sau de pe un iaht din Maldive, așteptând ziua în care și eu aveam să am suficientă vechime ca să primesc genul acesta de bonusuri. Dar acum, când chiar le simțeam gustul, m-am întrebat: cum putea să suporte aceste priviri fugitive asupra unei vieți pe care nicio persoană obișnuită nu avea să și-o permită vreodată?

Încercam alene să calculez câte luni ar fi trebuit să lucrez pentru o săptămână ca pasager pe *Aurora*, când am auzit ceva — un zgomot ușor și neclar acoperit de mugetul apei, pe care nu-l puteam identifica, dar care părea să vină din camera mea. Inima a început să-mi bată puțin mai repede, dar am continuat să respir apăsat și uniform și am deschis ochii ca să opresc dușul.

Însă am văzut cum ușa băii se rotește spre mine, ca și cum cineva ar fi împins-o cu o mână rapidă și sigură.

S-a închis trântindu-se, cu bubuitul clar al unei uși grele făcute dintr-un material de cea mai bună calitate, și eu am rămas în întunericul fierbinte și ud, în timp ce apa mă lovea în creștetul capului, iar inima îmi bătea suficient de tare ca să apară pe radarul vasului.

Nu auzeam nimic în afară de șuierul sângelui în urechi și de mugetul dușului. Și nu vedeam nimic în afară de sclipirea roșie a comenzilor digitale ale dușului. La dracu'. *La dracu'*. De ce nu verificasem de două ori ușa cabinei?

Simțeam cum pereții băii se strâng în jurul meu, iar întunericul părea să mă înghită cu totul.

Nu te mai panica, mi-am spus. Nimeni nu-ți face rău. Nimeni n-a intrat înăuntru. E posibil să fie doar camerista care a venit să facă patul, sau poate că ușa s-a închis singură. *Nu. Te. Mai. Panica.*

M-am forțat să pipăi comenzile. Apa a devenit glacială, apoi chinuitor de fierbinte, așa că am scâncit și m-am tras în spate, lovindu-mă cu glezna de perete, dar în cele din urmă am găsit butonul necesar, șuvoiul s-a oprit și am bâjbâit după lumină.

Becul s-a aprins, inundând încăperea mică cu o lumină necruțătoare, și m-am uitat la mine în oglindă — albă ca varul, cu părul ud lipit de craniu ca fetița din *Avertizarea*.

Căcat.

Așa urma să fie? Mă transformam în cineva care avea atacuri de panică când mergea acasă de la metrou sau când rămânea noaptea singură în casă, fără prietenul ei?

Nu, dă-o dracu' de treabă. *Nu* aveam să fiu așa.

Pe spatele ușii era un halat. M-am înfășurat în grabă cu el și am inspirat adânc, cutremurându-mă.

Nu aveam să fiu așa.

Am deschis ușa băii, cu inima bătându-mi atât de tare și de rapid că vedeam stele în fața ochilor.

Nu te panica, mi-am spus eu cu înverșunare.

Camera era goală. Complet goală. Iar ușa era încuiată de două ori, chiar și lanțul era pus. Era imposibil să fi intrat cineva. Poate auzisem pe cineva de pe coridor. Oricum ar fi fost, era evident că doar mișcarea vasului fusese cea care făcuse ușa să se închidă, mânată de propria ei greutate.

Am verificat din nou lanțul, cântărindu-i greutatea și soliditatea liniștitoare în palmă. Apoi m-am dus, cu picioarele slăbite, la pat și m-am întins, în timp ce inima continua să bubuie din cauza adrenalinei reprimate, și am așteptat ca pulsul să-mi revină cât de cât la normal.

Mi-am imaginat cum îmi îngrop fața în umărul lui Judah, și pentru o clipă, a fost cât pe ce să izbucnesc în lacrimi, dar am strâns din dinți și mi le-am înăbușit. Nu Judah era răspunsul la toate acestea. Problema eram eu și atacurile mele de panică.

Nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Am repetat asta în ritmul respirațiilor mele rapide, până când am simțit că încep să mă liniștesc.

Nu s-a întâmplat nimic. Nici acum, nici atunci. Nimeni nu ți-a făcut rău.

Bun.

Dumnezeule, trebuia să beau ceva.

În minibar erau apă tonică, gheață și șase sticle miniaturale de gin, whisky și votcă. Am pus gheață într-un pahar mare, apoi am golit deasupra două sticluțe, cu o mână care tremura ușor. Am încheiat cu câțiva stropi de apă tonică și l-am dat peste cap.

Ginul era atât de tare că era să-mi vină înapoi, dar am simțit căldura alcoolului răspândindu-mi-se prin vene și prin celule și imediat m-am simțit mai bine.

După ce am golit paharul, m-am ridicat în picioare, simțindu-mi capul și membrele ușoare, și am scos telefonul din geantă. Nu aveam semnal, deci evident eram în afara razei, dar exista WiFi.

Am apăsat pe „Poștă" și m-am uitat, rozându-mi unghiile, la e-mailurile înșirate în căsuța poștală. Nu era chiar așa de rău cum mă temusem — era duminică, la urma urmei —, dar, în timp ce examinam lista, mi-am dat seama că eram încordată ca un elastic pe punctul de a se rupe și, în același timp, mi-am dat seama ce căutam și de ce. Nu era nimic de la Judah. Am simțit cum umerii mi se prăbușesc.

Am răspuns la cele câteva mesaje care erau urgente, le-am marcat pe celelalte ca necitite și apoi am apăsat pe Scrie.

„Dragă Judah", am început, dar restul cuvintelor nu voiau să vină. M-am întrebat ce făcea el în clipa aceea. Oare își făcea bagajul? Stătea înghesuit într-un avion la clasa a doua? Sau zăcea în cine știe ce cameră anonimă de hotel, trimițând *tweeturi* și SMS-uri și gândindu-se la mine...

Am retrăit momentul în care îl pocnisem peste față cu lampa grea de metal. Oare ce fusese în *capul* meu?

Nimic, mi-am zis. Erai pe jumătate adormită. Nu e vina ta. A fost un accident.

Freud spune că nu există accidente, a comentat vocea din capul meu. *Poate că...*

Am scuturat din cap, refuzând s-o ascult.

Dragă Judah, te iubesc.

Mi-e dor de tine.

Îmi pare rău.

Am șters e-mailul și am început unul nou.

Către: Pamela Crew
De la: Laura Blacklock
Trimis: Duminică, 20 septembrie
Subiect: Teafără și nevătămată

Bună, mamă, am ajuns cu bine la bordul vasului, care e foarte șic. Ți-ar plăcea la nebunie! Voiam doar să-ți amintesc s-o iei pe Delilah în seara asta. Am lăsat coșul ei pe masă și mâncarea e sub chiuvetă. A trebuit să schimb yala — doamna Johnson de la etaj are noua cheie. Te iubesc mult și MERSI!
Lo xx

Am apăsat pe Trimite, apoi am deschis Facebookul și i-am trimis un mesaj celei mai bune prietene ale mele, Lissie.

Vasul ăsta e incredibil de frumos. E băutură gratis NELIMITATĂ în minibarul din cabina mea — scuze, vreau să spun un APARTAMENT absolut imens —, ceea ce nu e de bun augur pentru profesionalismul sau ficatul meu. Ne vedem la întoarcere, dacă o să supraviețuiesc. Lo xx

Mi-am mai pus un gin și am revenit la e-mailul pentru Judah. Trebuia să scriu ceva. Nu puteam să las lucrurile așa cum rămăseseră atunci când plecasem. M-am gândit o clipă, apoi am tastat: „Dragă J. ,îmi pare rău că am fost așa

de nemernică înainte să plec. A fost incredibil de nedrept ce ți-am spus. Te iubesc foarte mult." A trebuit să mă opresc, pentru că ecranul devenise neclar din cauza lacrimilor. Am făcut o pauză și am inspirat de câteva ori, tremurând. Apoi m-am frecat supărată la ochi și am încheiat, „Trimite-mi un SMS când ajungi. Drum bun. Lo xxx"

Am reîncărcat căsuța poștală, cu mai puține speranțe de data asta, dar nu s-a descărcat nimic nou. Am oftat și am golit al doilea gin. Ceasul de lângă pat arăta 6:30, ceea ce însemna că era timpul pentru rochia de bal numărul unu.

După ce mă informase că ținuta pentru cina de la bordul vasului era „formală" (traducere: demențială), Rowan îmi recomandase să închiriez cel puțin șapte rochii de seară, ca să nu trebuiască să mă îmbrac de două ori în același fel. Dar, dat fiind că nu-mi propusese să plătească ea pentru ele, închiriasem trei, adică cu trei mai multe decât aș fi închiriat dacă ar fi fost după capul meu.

Preferata mea din tot magazinul fusese cea mai extravagantă — o rochie alb-argintie lungă și dreaptă, bătută cu cristale, care, după cum pretinsese vânzătoarea fără urmă de sarcasm, mă făcea să arăt ca Liv Tyler în *Stăpânul inelelor*. Nu sunt sigură că am reușit să mă abțin să râd, pentru că, în timp ce le încercam pe celelalte, îmi tot arunca priviri suspicioase.

Dar nu mă simțeam suficient de curajoasă ca să încep cu cristalele bătute, dat fiind că, din câte știam eu, era foarte posibil să existe oameni în blugi, așa că am ales varianta mai modestă — o rochie lungă și strâmtă din satin gri-închis. Pe umărul drept avea câteva frunze din paiete, dar nu găseai fără. Părea că majoritatea rochiilor de bal erau concepute de fetițe de cinci ani înarmate cu pistoale cu sclipici, dar asta cel puțin nu arăta chiar ca o explozie dintr-o fabrică de păpuși Barbie.

Am tras-o pe mine și am închis fermoarul lateral, apoi am scos toată muniția din trusa mea de machiaj. Nu era suficient să dau o dată cu luciul de buze ca să arăt cât de cât uman. Tocmai îmi întindeam fond de ten pe pomeți când mi-am dat seama că din acea dezordine lipsea rimelul.

Am scormonit prin geantă, în speranța deșartă că ar putea fi acolo, încercând să-mi amintesc când îl văzusem ultima oară. Apoi mi-am dat seama. Fusese în poșetă — șterpelit împreună cu tot restul. Nu mă dau întotdeauna cu rimel, dar, fără gene negre, machiajul fumuriu de la ochi arăta ciudat și disproporționat — ca și cum aș fi făcut treaba doar pe jumătate. M-am gândit o clipă, în mod ridicol, să improvizez cu dermatograful lichid, dar am mai scormonit o ultimă dată, zadarnic, prin poșetă — am răsturnat totul pe pat, în caz că îmi aminteam greșit sau aveam unul de rezervă rătăcit în căptușeală. Dar în sinea mea știam că nu e acolo și, chiar când puneam totul la loc, am auzit un zgomot din cabina alăturată — mugetul toaletei presurizate, identificabil chiar dacă era acoperit de zumzetul în surdină al motorului.

Am luat cardul de acces în cabină și am ieșit desculță pe coridor.

Ușa din lemn de frasin de la dreapta avea o plăcuță pe care scria „10: PALMGREN", ceea ce m-a făcut să mă gândesc că stocul de oameni de știință scandinavi eminenți se subțiase mult până să se termine amenajarea vasului. Am ciocănit ezitant.

Nu s-a auzit niciun răspuns. Am așteptat. Poate că ocupantul camerei era la duș.

Am bătut iar, trei ciocănituri puternice, apoi, ca și cum m-aș fi gândit mai bine, o ultimă lovitură sonoră, în caz că era tare de urechi.

Ușa s-a deschis brusc, ca și cum ocupantul camerei ar fi așteptat de partea cealaltă.

— Ce-i? a întrebat ea, aproape înainte să deschidă ușa. E totul în regulă?

Apoi expresia ei s-a schimbat.

— Căcat. Tu cine ești?

— Sunt vecina ta, am spus eu.

Era tânără și drăguță, cu păr lung și negru, și purta un tricou ros și găurit cu Pink Floyd, ceea ce, cumva, m-a făcut s-o plac foarte mult.

— Laura Blacklock. Lo. Scuze, știu că sună foarte ciudat, dar mă întrebam dacă ai putea să-mi împrumuți niște rimel.

Pe noptiera din spatele ei se vedeau mai multe tuburi și creme, iar ea era destul de machiată, ceea ce mă făcea să cred că aveam o șansă.

— Ah, a spus ea agitată. Sigur. Stai așa.

A dispărut, închizând ușa în urma ei, apoi s-a întors cu un tub de Maybelline pe care mi l-a pus în palmă.

— Hei, mersi, am spus eu. Ți-l aduc înapoi imediat.

— Păstrează-l, a spus ea.

Am protestat automat, dar ea mi-a respins spusele cu un gest al mâinii.

— Serios, nu vreau să mi-l dai înapoi.

— O să spăl periuța, m-am oferit eu.

Dar ea a scuturat din cap nerăbdătoare.

— Ți-am spus, nu vreau să mi-l dai înapoi.

— Bine, am spus eu surprinsă. Mersi.

— Cu plăcere.

Apoi mi-a închis ușa în nas.

M-am întors în cabina mea, gândindu-mă la acea întâlnire ciudată. Eu mă simțeam suficient de nelalocul meu în călătoria asta, dar ea semăna încă și mai mult cu un pește

pe uscat. Poate era fiica cuiva? M-am întrebat dacă aveam s-o văd la cină.

Tocmai terminasem să mă dau cu rimelul împrumutat când s-a auzit un ciocănit la ușă. Poate se răzgândise.

— Hei, am spus eu deschizând ușa larg.

Însă afară era o altă fată, una care purta uniformă de stewardesă. Avea sprâncenele pensate destul de sălbatic, ceea ce îi dădea o expresie de surpriză permanentă.

— Bună, a spus ea cu o inflexiune scandinavă tărăgănată. Numele meu e Karla și sunt stewardesa apartamentului dumneavoastră, împreună cu Josef. Am venit doar ca să vă amintesc de prezentarea de la...

— Știu, am spus eu, ceva mai răstit decât intenționasem. La ora șapte, în camera Pippi Șosețica[1] sau cum se cheamă.

— Ah, văd că vă pricepeți la scriitori scandinavi! a zâmbit ea larg.

— Nu prea mă dau în vânt după oamenii de știință, am recunoscut eu. Vin imediat.

— Minunat. Lordul Bullmer abia așteaptă să vă ureze bun venit la bord.

După ce a plecat, am căutat în valiză șalul luat odată cu rochia — un șal gri de mătase care mă făcea să mă simt ca una dintre surorile Brönte — și mi l-am înfășurat în jurul umerilor.

Am încuiat ușa în urma mea, am băgat cardul de acces în sutien, am parcurs coridorul și am urcat scările spre Salonul Lindgren.

---

[1] Numele personajului din cărțile pentru copii ale lui Astrid Lindgren. (N. red.)

7

Alb. *Alb.* Totul era alb. Podeaua din lemn deschis. Canapelele de catifea. Perdelele lungi de mătase brută. Pereții impecabili. Era extraordinar de nepractic pentru un vas public — în mod deliberat, am presupus eu.

Încă un candelabru Swarovski atârna de tavan și nu m-am putut împiedica să mă opresc în ușă, destul de amețită. Și nu doar din cauza luminii, a modului în care licărea și se răsfrângea ea în cristalele de pe tavan. Era ceva care avea legătură cu scara. Încăperea era o copie perfectă a unui salon de hotel de cinci stele sau a unei săli de recepție de pe *Queen Elizabeth 2*, dar era *mică*. Nu aveau cum să fie mai mult de doisprezece sau cincisprezece oameni în acea încăpere, și totuși umpleau întreg spațiul. Până și candelabrul era redus la scară, ca să se potrivească. Parcă priveai prin ușa unei căsuțe pentru păpuși în care totul era miniaturizat și totuși puțin disproporționat, pernele-copie erau puțin prea mari și rigide pentru scaunele minuscule, paharele de vin aveau aceeași mărime ca sticla de șampanie falsă.

Tocmai examinam încăperea, căutând-o pe fata cu tricou cu Pink Floyd, când o voce gravă și amuzată s-a auzit de pe coridorul din spatele meu.

— Orbitor, nu-i așa?

M-am întors și l-am văzut acolo pe misteriosul domn Lederer.

— Doar puțin, am spus eu.

Mi-a întins mâna.

— Cole Lederer.

Numele îmi era oarecum familiar, dar n-aș fi putut spune de unde îl știam.

— Laura Blacklock.

Am dat mâna, privindu-l cu atenție. Până și în blugii și tricoul cu care urcase trudnic pasarela era ceea ce Lissie ar fi numit o „bunăciune". Acum purta smoching, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc de regula lui Lissie: smochingul sporea atractivitatea unui bărbat cu 33%.

— Și, a spus el, luând un pahar de pe o tavă oferită de una dintre stewardesele scandinave zâmbitoare, ce te aduce pe *Aurora*, domnișoară Blacklock?

— A, spune-mi Lo. Sunt jurnalistă, lucrez la *Velocity*.

— Ei bine, mă bucur foarte mult să te cunosc, Lo. Pot să-ți ofer ceva de băut?

A luat încă un pahar de șampanie și mi l-a întins zâmbind. În fața ochilor îmi pluteau sticluțele miniaturale din cabină și, pentru o clipă, am făcut un gest de refuz, știind că eram pe punctul de a bea prea mult încă de la începutul serii, dar nu voiam să par nepoliticoasă. Stomacul meu era foarte, foarte gol și efectul ginului încă nu trecuse, dar un pahar în plus n-avea cum să strice, nu-i așa?

— Mersi, am spus în cele din urmă.

El mi-a dat paharul și degetele lui le-au atins pe ale mele într-un mod care nu mi s-a părut tocmai accidental. Am luat o gură, încercând să-mi înec agitația.

— Dar tu? Care e rolul tău aici?

— Sunt fotograf, a spus.

Dintr-odată, mi-am dat seama unde mai auzisem numele lui.

— Cole Lederer! am exclamat.

Îmi venea să-mi trag palme. Rowan l-ar fi abordat încă de pe pasarelă.

— Bineînțeles! Ai făcut fotografiile alea extraordinare pentru *Guardian*, cu calotele de gheață care se topesc.

— Exact.

A zâmbit larg, încântat fără nicio reținere că fusese recunoscut, chiar dacă ai fi crezut că senzația asta se tocise deja pentru el — tipul era doar cu câteva trepte mai jos decât David Bailey.

— Am fost invitat să mă ocup de călătoria asta — poze de atmosferă cu fiorduri și așa mai departe.

— E altceva decât ce faci tu de obicei, nu-i așa? am spus eu șovăitor.

— Da, a spus el. De regulă mă ocup de speciile amenințate sau de mediile puse în pericol zilele astea, și nu cred că despre oamenii de la bord s-ar putea spune că sunt amenințați cu dispariția. Par foarte bine hrăniți.

Am privit împreună prin încăpere. Trebuia să fiu de acord cu el în privința bărbaților. În colțul opus, era un mic grup care părea că ar putea supraviețui săptămâni întregi din rezervele lor de grăsime, dacă am fi naufragiat. Însă cu femeile era altă poveste. Toate aveau acel aspect zvelt și lustruit care sugera yoga Hot Bikram și regim macrobiotic — nu păreau că ar fi supraviețuit prea mult dacă vasul s-ar fi scufundat. Poate că ar fi putut să mănânce unul dintre bărbați.

Am recunoscut câteva fețe de la alte petreceri ale presei — era Tina West, slabă ca un ogar și cu bijuterii care cântăreau mai mult decât ea, redactor-șef la *Vernean Times*

(motto: „80 de zile e doar începutul"), jurnalistul de turism Alexander Belhomme, un tip la fel de lucios și de dolofan ca o morsă, care scria articole de fond și cronică de restaurant pentru mai multe reviste ale liniilor aeriene și vaselor care traversau canalul, și Archer Fenlan, un specialist binecunoscut în „călătorii extreme".

Archer, care avea vreo patruzeci de ani, dar părea mai bătrân, cu fața lui permanent bronzată și bătută de intemperii, își schimba greutatea de pe un picior pe celălalt, părând să se simtă cât se poate de inconfortabil în smoching cu cravată. Nu-mi puteam imagina ce caută aici — misiunea lui normală era să mănânce larve mari și albe pe Amazon, dar poate că își luase un mic concediu.

N-o vedeam nicăieri pe fata din cabina de alături.

— Bau! s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors brusc.

Ben Howard. Ce naiba căuta aici? Rânjea larg la mine prin barba deasă de hipster, pe care nu o avea când îl văzusem eu ultima oară.

— Ben, am spus eu slab, încercând să-mi stăpânesc șocul. Ce mai faci? Îl cunoști pe Cole Lederer? Ben și cu mine am lucrat la *Velocity* împreună. Acum el scrie pentru... unde ești acum? La *Indie? Times?*

— Cole și cu mine ne știm, a spus Ben relaxat. Am lucrat împreună la chestia aia cu Greenpeace. Cum îți mai merge, omule?

— Bine, a spus Cole.

Au făcut genul ăla de îmbrățișare simulată la care recurg bărbații când sunt prea metrosexuali ca să-și strângă mâna, dar nu suficient de fițoși ca să ciocnească pumnii.

— Arăți bine, Blacklock, a spus Ben întorcându-se spre mine și examinându-mă din cap până-n picioare într-un

mod care mă ispitea să-i trag un genunchi în boașe, dacă rochia aia afurisită n-ar fi fost atât de strâmtă. Deși... te-ai apucat iar de MMA?

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama ce vrea să spună. Apoi am înțeles: vânătaia de pe obrazul meu. În mod evident, talentul meu la întinderea fondului de ten nu era atât de mare pe cât crezusem.

Amintirea fulgerătoare a ușii trântite în obrazul meu și a bărbatului din apartament — cam de înălțimea lui Ben, cu aceiași ochi limpezi și întunecați — a fost atât de vie, încât pulsul mi s-a accelerat, am simțit o apăsare în piept și, câteva clipe, n-am știut ce să-i răspund. L-am privit lung, fără să încerc să ascund răceala de pe fața mea.

— Scuze, scuze, a ridicat el mâna. Ar trebui să-mi văd de treaba mea, știu. Dumnezeule, ce strâmt e gulerul ăsta.

Ben a tras de papionul lui.

— Și cum ai pus mâna pe slujba asta? a continuat el. Avansezi?

— Rowan e bolnavă, am spus eu scurt.

— Cole!

O voce a întrerupt pauza stânjenitoare. Ne-am întors toți să ne uităm. Era Tina, care traversa țanțoș podeaua de stejar alb, cu rochia argintie foșnind ca o piele de șarpe. L-a sărutat prelung pe Lederer pe amândoi obrajii, ignorându-ne pe mine și Ben.

— Dragule, nu ne-am văzut de o *grămadă* de timp, a spus ea cu vocea răgușită de emoție. Și *când* ai de gând să faci fotografiile pe care le-ai promis pentru *Vernean?*

— Bună, Tina, a spus Cole cu o urmă de silă în glas.

— Hai să-ți fac cunoștință cu Richard și Lars, a tors ea ca o pisică.

Și-a strecurat brațul pe sub al lui și l-a cârmit spre grupul de bărbați pe care îl observasem la început. Cole s-a lăsat dus, cu un ușor zâmbet îndurerat aruncat peste umăr. Ben s-a uitat la el cum pleacă, apoi s-a întors iar spre mine, ridicând o sprânceană cu o sincronizare atât de amuzantă că am pufnit în râs.

— Cred că știm cine e frumoasa balului, nu? a spus el sec, făcându-mă să aprob din cap. Și tu ce ziceai că mai faci? Tot cu yankeul?

Ce puteam să spun? Că nu știu? Că era foarte posibil s-o fi făcut de oaie atât de rău că îl pierdusem?

— În continuare complet indisponibilă, am spus eu în sfârșit pe un ton acru.

— Păcat. Dar, știi, ce se întâmplă în fiorduri rămâne în fiorduri...

— Ah, du-te naibii, Howard, m-am răstit eu.

El a ridicat mâinile în aer.

— Nu poți acuza un tip că încearcă și el.

Ba da, pot, m-am gândit eu, dar n-am spus-o. În schimb, am mai luat un pahar de la o chelneriță aflată în trecere și am privit în jur, căutând un pretext de a schimba subiectul.

— Deci cine sunt ceilalți? am întrebat. Până acum, am bifat așa: eu, tu, Cole, Tina și Archer. A, și Alexander Belhomme. Dar cei de acolo?

Am făcut semn din cap spre micul grup cu care discuta Tina. Erau trei bărbați și două femei, una de vârsta mea, dar cu vreo 50 000 de lire mai bine îmbrăcată, și cealaltă... ei bine, cealaltă era oarecum o surpriză.

— Ăia sunt lordul Bullmer și prietenii lui apropiați. Știi, el e proprietarul vasului și, bănuiesc c-ar trebui spus, imaginea companiei.

Am privit lung grupul, încercând să-l depistez pe lordul Bullmer după imaginea de pe Wikipedia. La început, nu mi-am putut da seama care era, apoi unul dintre bărbați a râs în voie, dându-și capul pe spate, și am știut imediat că el era. Înalt, zvelt și vânos, îmbrăcat cu un costum atât de bine croit că sigur era făcut pe comandă, și extraordinar de bronzat, ca și cum ar fi petrecut mult timp în aer liber. Ochii lui de un albastru-deschis se transformau în niște fante înguste când râdea și la fiecare tâmplă avea o dâră căruntă, dar era cenușiul datorat părului extrem de negru, nu bătrâneții.

— E atât de tânăr. Pare cumva ciudat să vezi pe cineva de vârsta noastră să fie în Camera Lorzilor, nu crezi?

— Mi se pare că are și un titlu de viconte. Banii sunt în principal de la soție, bineînțeles. Ea e moștenitoarea familiei Lyngstad, producători auto. Știi despre cine vorbesc?

Am încuviințat din cap. Cunoștințele mele despre afaceri puteau fi ezitante, iar familia ei foarte retrasă, dar până și eu auzisem de Fundația Lyngstad. De fiecare dată când vedeai imagini cu un dezastru internațional, logoul lor era pe camioanele și pe pachetele cu ajutoare. Mi-am amintit dintr-odată o poză pe care o văzusem în ultimul an în toate ziarele — poate chiar o poză a lui Cole — cu o mamă siriană stând în fața unui camion pe care scria Lyngstad, cu un copil în brațe pe care îl întindea spre șofer ca pe un talisman, pentru a opri vehiculul.

— Și ea e aia?

Am făcut semn din cap spre femeia mlădioasă, cu păr platinat, care stătea cu spatele la mine și râdea de ceva ce spusese unul dintre ceilalți bărbați. Avea o rochie distrugător de simplă, din mătase naturală roz, care mă făcea să mă

simt de parcă eu îmi încropisem rochia din trusa de cusut din copilărie. Ben a scuturat din cap.

— Nu, ea e Chloe Jenssen. Fost model, căsătorită cu tipul ăla blond, Lars Jenssen. E mare șmecher în finanțe, șeful unui grup de investiții suedez. Presupun că Bullmer l-a adus aici ca potențial investitor. Nu, soția lui Bullmer e lângă el, cea cu eșarfă.

Ah... Ea era surpriza. Spre deosebire de ceilalți din grup, femeia cu eșarfă părea... ei bine, părea bolnavă. Purta un fel de chimono amorf din mătase gri care se asorta cu ochii ei, dar chiar și de aici vedeam că are o eșarfă de mătase înfășurată în jurul capului, iar pielea ei era palidă ca ceara. Paloarea ei contrasta puternic cu restul grupului, care părea aproape obscen de sănătos prin comparație. Mi-am dat seama că mă holbez și am coborât privirea.

— A fost bolnavă, a spus Ben fără să fie nevoie. Cancer de sân. Cred că a fost destul de grav.

— Câți ani are?

— Cred că nici treizeci. Oricum, e mai tânără ca el.

În timp ce Ben își golea paharul și se întorcea să caute un chelner, am simțit că îmi atrage iar privirea. N-aș fi recunoscut-o nici într-un milion de ani după fotografia pe care o văzusem pe internet. Poate era din cauza pielii cenușii și a rochiei largi, dar arăta cu ani de zile mai bătrână, iar fără acea coamă superbă de păr auriu părea o femeie complet diferită.

De ce era aici și nu acasă, întinsă pe o canapea? Dar, pe de altă parte, de ce să *nu* fie aici? Poate că nu mai avea mult de trăit. Poate încerca să profite la maximum de timpul rămas. Sau, cine știe, poate voia ca cealaltă femeie cu rochie cenușie să nu se mai holbeze la ea cu ochi compătimitori și s-o lase în pace.

Am întors iar privirea, căutând pe cineva mai puțin vulnerabil despre care să speculez. Rămăsese o singură persoană neidentificată în grup, un bărbat înalt, mai în vârstă, cu o barbă căruntă tunsă îngrijit și o burtă care nu putea fi decât rezultatul unui mare număr de prânzuri prelungi.

— Cine e ăla care seamănă cu Donald Sutherland? l-am întrebat pe Ben, care s-a întors iar.

— Cine? A, e Owen White. Investitor britanic. Genul Richard Branson, doar că la o scară ceva mai mică.

— Dumnezeule, Ben. De unde *știi* toate astea? Ai cunoștințe enciclopedice despre înalta societate sau ceva?

— Ăă, nu, a spus Ben, privindu-mă cu o ușoară uimire în ochi. L-am sunat pe ofițerul de presă să-i cer lista cu invitații și apoi i-am căutat pe Google. Nu e tocmai muncă de Sherlock Holmes.

La dracu'. *La dracu'*. Eu de ce nu făcusem la fel? Asta ar fi trebuit să facă orice reporter bun — iar mie nici nu-mi trecuse prin cap. Dar poate că Ben nu-și petrecuse ultimele câteva zile în negura lipsei de somn și a sindromului de stres posttraumatic.

— Ce zici… ?

Însă ceea ce voise Ben să spună a fost acoperit de clinchetul metalului lovit de un pahar de șampanie, iar lordul Bullmer s-a dus în centrul încăperii. Camilla Lidman a pus jos paharul și lingurița pe care le ținea în mână și a dat să avanseze ca să-l prezinte, dar el a făcut un gest cu mâna și ea a dispărut în fundal, cu un zâmbet discret.

În încăpere s-a așternut o liniște respectuoasă și nerăbdătoare, iar lordul Bullmer a început să vorbească.

— Mulțumesc tuturor că ați venit aici, pe *Aurora*, pentru călătoria ei inaugurală, a început el.

Avea o voce caldă, cu acel ton ciudat de sociabil la care par să aspire absolvenții de școli private, iar ochii lui albaștri aveau ceva magnetic de la care îți era greu să întorci privirea.

— Numele meu este Richard Bullmer, iar soția mea, Anne, și cu mine am vrea să vă urăm bun venit la bordul *Aurorei*. Am încercat să facem din vasul acesta un cămin departe de casă.

— Un cămin departe de casă? a șoptit Ben. Poate căminul lui are balcon cu vedere la mare și minibar gratuit. Al meu, sigur nu.

— Noi nu credem că o călătorie trebuie să însemne compromis, a continuat Bullmer. Pe *Aurora* totul ar trebui să fie așa cum vă doriți, iar dacă nu este, am vrea să ne spuneți, mie și angajaților noștri.

S-a oprit și i-a făcut ușor cu ochiul Camillei, ca o recunoaștere a faptului că ea avea să fie cea mai expusă reclamațiilor.

— Aceia dintre voi care mă cunosc știu că am o pasiune pentru Scandinavia — pentru căldura oamenilor ei...

A aruncat un zâmbet rapid către Lars și Anne.

— ... pentru excelenta ei mâncare...

A făcut semn din cap spre tava cu aperitive cu creveți și mărar care trecea pe lângă el.

— ... și pentru splendoarea spectaculoasă a regiunii înseși, de la pădurile unduitoare ale Finlandei la insulele răzlețe ale arhipelagului suedez și măreția fiordurilor Norvegiei natale a soției mele. Dar cred că, pentru mine, calitatea definitorie a peisajului scandinav nu e deloc — poate în mod paradoxal — pământul, ci cerurile — largi și aproape supranatural de clare. Aceste ceruri oferă ceea ce mulți consideră a fi splendoarea supremă a experienței iernii scandinave — Luminile Nordului, aurora boreală. Cu natura nimic nu e

sigur, dar eu sper foarte mult ca în această călătorie să ne bucurăm împreună de măreția spectaculoasă a aurorei boreale. E ceva ce oricine ar trebui să vadă înainte să moară. Și acum vă rog să ridicați paharele, doamnelor și domnilor, pentru călătoria inaugurală a *Aurorei Borealis* — și fie ca frumusețea tizei sale să nu pălească niciodată.

— Pentru *Aurora Borealis*, am intonat toți obedient, golindu-ne paharele.

Am simțit cum alcoolul se prelinge prin mine, alinând totul, chiar și obrazul care încă mă durea.

— Haide, Blacklock, a spus Ben punând jos paharul gol. Hai să ne facem numărul și să pălăvrăgim cu oamenii.

Am simțit o ușoară reticență să abordez grupul împreună cu el. Ideea de a fi considerați un cuplu era stânjenitoare, dat fiind trecutul nostru, dar nu aveam de gând să-l las pe Ben să-și facă relații în timp ce eu așteptam. Când am început să traversăm încăperea, am văzut-o pe Anne Bullmer cum atinge brațul soțului ei și îi șoptește ceva la ureche. El a dat din cap, ea și-a strâns eșarfa și au pornit amândoi spre ușă, Richard ținând-o îndatoritor de braț pe Anne. Ne-am încrucișat în centrul încăperii și ea a zâmbit dulce, într-un mod care aducea pe fața suptă, cu oase fine, o umbră a ceea ce trebuia să fi fost cândva frumusețea ei, și am văzut că nu mai are sprâncene deloc. Lipsa lor, împreună cu pomeții ieșiți în afară, ofereau feței sale un aspect curios de craniu.

— Sper că mă veți scuza, a spus ea cu o pronunție britanică perfectă, fără vreo urmă de accent pe care s-o pot detecta. Sunt foarte obosită — mă tem că o să dezertez de la cina din seara asta. Dar abia aștept să ne întâlnim mâine.

— Bineînțeles, am spus eu stingher, încercând să zâmbesc. Și... și eu abia aștept.

— O conduc pe soția mea până la cabina ei, a spus Richard Bullmer. Mă întorc înainte de servirea cinei.

M-am uitat cum se îndepărtează încet, apoi i-am spus lui Ben:

— Engleza ei e extraordinară. Nici nu-ți dai seama că e norvegiancă.

— Nu cred c-a stat prea mult pe acolo când era mică. Din câte știu eu, și-a petrecut mare parte a copilăriei în pensioane din Elveția. Bun, asigură-mi spatele, Blacklock, eu mă bag.

A traversat cu pași mari încăperea, culegând din mers o mână de aperitive, și s-a inserat în grupul cel mic cu ușurința exersată a unui jurnalist înnăscut.

— Belhomme, l-am auzit spunând pe un ton plin de o falsă bonomie de Eton, despre care știam că nu se potrivește deloc cu formarea lui reală și copilăria într-un cartier social din Essex. Mă bucur să te văd din nou. Iar dumneavoastră trebuie să fiți Lars Jenssen, domnule, am citit prezentarea dumneavoastră din *Financial Times*. Admir foarte mult poziția dumneavoastră față de mediu — faceți ca îmbinarea principiilor cu afacerile să pară mai simplă decât este.

Ah, uită-te la el cum socializează, nemernicul. Nu-i de mirare că lucra la *The Times*, unde făcea investigații adevărate, în timp ce eu mă blocasem în umbra lui Rowan la *Velocity*. Ar trebui să mă duc acolo. Să mă antrenez în conversația cu ei, așa cum făcuse și Ben. Era șansa mea, și știam asta. Atunci de ce stăteam aici, cu un pahar între degetele reci, incapabilă să mă pun în mișcare?

Chelnerița a trecut pe lângă mine cu sticla de șampanie și, deși știam că n-ar fi trebuit, am lăsat-o să-mi umple din nou paharul. În timp ce ea pleca, am sorbit, nechibzuită, din el.

— La ce te gândești? a spus o voce gravă la urechea mea.

M-am întors brusc și l-am văzut pe Cole Lederer în spatele meu.

— Poftim? am bâlbâit eu.

Palmele mă usturau de transpirație. *Trebuia* să ies din starea asta.

El a zâmbit larg, iar eu mi-am dat seama ce voia să spună.

— A, mă întrebai cum mi se pare, am spus eu supărată pe mine, dar și pe el, pentru că era așa de afectat.

— Scuze, a spus zâmbind. Nu știu ce mi-a venit, dar păreai foarte meditativă cum stăteai așa și îți mușcai buza.

Îmi mușcam buza? Păi, la naiba, atunci de ce să nu scormonesc cu vârfurile pantofilor în pământ și, poate, să flutur și din gene?

Am încercat să-mi aduc aminte la ce mă gândeam, în afară de Ben și de lipsa abilității mele de a socializa. Singurul lucru care mi-a venit în minte a fost nemernicul care îmi spărsese casa, dar nici nu se punea problema să aduc vorba de asta aici. Voiam ca Lederer să mă respecte ca jurnalistă, nu să mă compătimească.

— A... ăă... cred că mă gândeam la politică, am reușit în sfârșit să rostesc.

Șampania și oboseala începeau să-și facă efectul. Creierul meu nu părea să funcționeze ca lumea și începea să mă doară capul. Mi-am dat seama că eram pe cale să mă îmbăt, și nu la modul plăcut.

Cole m-a privit sceptic.

— Ei, atunci *tu* la ce te gândeai? am spus eu, supărată.

Există un motiv pentru care ne ținem gândurile pentru noi, în mare parte a timpului — nu e bine să fie făcute publice.

— În afară de buzele tale, vrei să spui?

Am rezistat impulsului de a da ochii peste cap și am încercat să folosesc stilul Rowan, care ar fi flirtat cu el până ar fi obținut cartea lui de vizită.

— Dacă vrei să știi, a continuat Cole, sprijinindu-se de perete în timp ce vasul se înălța peste un val, iar gheața din frapiere zăngănea, mă gândeam la viitoarea mea fostă nevastă.

— Ah, am spus eu. Scuze.

Mi-am dat seama că și el era beat, numai că ascundea asta bine.

— Și-o trage cu cavalerul de onoare de la nunta noastră. Mă gândeam cât de mult mi-ar plăcea să-i plătesc cu aceeași monedă.

— Să i-o tragi domnișoarei ei de onoare?

— Sau oricui... la urma urmei.

Hm. Era cu siguranță o propunere foarte directă. A zâmbit iar larg, reușind cumva să facă replica să sune destul de agreabil, ca și cum și-ar fi încercat norocul, în loc să se comporte ca un libidinos care încearcă să agațe femei.

— Păi, nu cred că o să-ți fie prea greu, am spus eu voios. Sunt sigură că Tina ți-ar face un serviciu.

Cole a pufnit în râs, iar eu am avut un acces brusc de vinovăție, gândindu-mă cum m-aș fi simțit eu dacă Ben și Tina ar fi făcut glume similare despre faptul că eu mă dau la Cole de dragul carierei. Tina încercase să fie fermecătoare. Mare lucru. Nu era tocmai crima secolului.

— Scuze, am spus, dorindu-mi să pot lua înapoi remarca aceea. A fost o înțepătură cam ieftină.

— Dar corectă, a spus Cole sec. Tina ar jupui-o pe bunică-sa de dragul unui subiect. Singura mea grijă...

Cole a mai luat o gură de șampanie și a rânjit.

— ... ar fi să supraviețuiesc aventurii.

— Doamnelor și domnilor, s-a auzit vocea unui steward, întrerupându-ne conversația. Vă rog, fiți amabili și poftiți în salonul Jansson, în curând se va servi cina.

Am luat-o cu toții din loc, iar eu am simțit ochii cuiva în ceafă și m-am întors să văd cine era. Persoana din spatele meu era Tina, care mă privea cu multă curiozitate.

8

A durat surprinzător de mult ca personalul să ne introducă în salonul miniatural de alături. Mă așteptasem cumva la ceva practic, ca pe feriboturile cu care mai mersesem, șiruri de mese și o tejghea lungă pentru mâncare. Bineînțeles, realitatea era foarte diferită — puteam foarte bine să fim în casa cuiva, dacă aș fi știut pe cineva a cărui casă să aibă perdele de mătase brută și cupe de cristal.

Când ne-am așezat, aveam deja o durere de cap pulsatilă și eram disperată să mănânc ceva — sau, și mai bine, să beau niște cafea, chiar dacă presupuneam că pentru asta trebuie să aștept până după desert, ceea ce părea o eternitate.

Invitații fuseseră dispuși la mese de șase oameni, dar la fiecare masă exista un loc gol. Unul dintre ele era oare al fetei din cabina 10? Am făcut socoteala rapid, în șoaptă.

La masa 1 erau Richard Bullmer, Tina, Alexander, Owen White și Ben Howard. Locul liber era vizavi de Richard Bullmer.

La masa 2 eram eu, Lars și Chloe Jenssen, Archer și Cole, care avea lângă el un loc liber.

— Poți să iei astea, i-a spus Cole chelneriței care venise cu o sticlă de vin, arătând spre tacâmurile nefolosite. Soția mea n-a putut să vină.

— Ah, scuze, domnule.

Chelnerița s-a înclinat ușor, i-a spus ceva colegei ei și tacâmurile au dispărut. Ei, așa se explica. Dar rămânea locul gol de la prima masă.

— Chablis? a întrebat chelnerița.

— Da, te rog.

Cole a întins paharul, în timp ce Chloe Jenssen s-a aplecat peste masă, cu mâna întinsă spre mine.

— Nu cred că am fost prezentate, a spus ea cu o voce gravă și răgușită — destul de neașteptată pentru constituția ei micuță — și cu o urmă de accent de Essex. Eu sunt Chloe — Chloe Jenssen. Dar numele meu profesional e Wylde.

Bineînțeles. Acum, după ce îmi spusese, am recunoscut pomeții lați și înclinația slavă a ochilor, părul platinat. Chiar și fără machiaj și lumini de scenă arăta puțin supranatural, ca și cum ar fi fost smulsă dintr-un mic sat de pescari din Islanda sau dintr-o căsuță siberiană. Din cauza acestei frumuseți, povestea descoperirii ei de către un căutător de modele într-un supermarket de lângă oraș era cu atât mai absurdă.

— Îmi pare bine de cunoștință, am spus eu strângându-i mâna.

Avea degetele reci, iar strânsoarea ei era aproape dureros de puternică, cu atât mai mult cu cât purta inele masive, care mi s-au înfipt în nodurile degetelor. De aproape era încă și mai extraordinară, iar frumusețea austeră a rochiei ei surclasa atât de evident rochia mea, încât am avut impresia că am putea fi de pe planete diferite. M-am opus impulsului de a trage de marginea de la gât a rochiei mele.

— Eu sunt Lo Blacklock, am continuat eu.

— Lo Blacklock! a răspuns ea cu un râs gâlgâitor. Îmi place. Aduce a vedetă de film din anii '50, genul cu talie de viespe și țâțe până la bărbie.

— Aş vrea eu, am spus zâmbind larg, în ciuda durerii de cap crescânde.

Amuzamentul ei avea ceva contagios.

— Iar acesta trebuie să fie soţul tău...?

— El e Lars, da.

Chloe a privit spre el, gata să-l introducă şi pe el în conversaţie şi să-l prezinte, dar Lars era prins într-o discuţie cu Cole şi Archer, aşa că ea s-a mulţumit să-şi dea ochii peste cap şi să se întoarcă iar spre mine.

— Mai trebuie să vină cineva? am întrebat, făcând semn cu capul spre locul liber de la prima masă.

Chloe a scuturat din cap.

— Cred că era pentru Anne — ştii, soţia lui Richard? Nu se simte bine. Cred că s-a hotărât să ia cina la ea în cabină.

— Bineînţeles.

Ar fi trebuit să mă gândesc la asta.

— O cunoşti bine? am întrebat eu.

Chloe a scuturat din cap.

— Nu, îl cunosc destul de bine pe Richard, prin intermediul lui Lars, dar Anne nu pleacă prea des din Norvegia.

Chloe a coborât vocea şi mi-a spus confidenţial.

— De fapt, se spune că ar fi un fel de pustnică, aşa că am fost surprinsă să descopăr că e la bord — dar presupun că dacă ai cancer asta te face să...

Însă ceea ce voise să spună Chloe a fost întrerupt de sosirea a cinci farfurii pătrate şi întunecate, fiecare conţinând pătrăţele mici şi răzleţe în culorile curcubeului şi cocoloaşe de spumă aranjate pe ceva ce semăna cu nişte iarbă tunsă. Mi-am dat seama că habar n-am ce anume urma să mănânc.

— Scoici cu sfeclă murată, a anunţat stewardul, cu spumă de iarbă dulce şi bucăţi uscate de brădişor.

Chelnerii s-au retras, iar Archer şi-a luat furculiţa şi a împuns pătratul cel mai colorat.

— Scoici? a spus el ezitant, cu un accent de Yorkshire care era, cumva, încă și mai puternic ca la televizor. Nu prea m-am omorât niciodată după crustacee crude. Mă bagă în sperieți.

— Serios? a spus Chloe cu un zâmbet pisicesc, ce indica ceva între flirt și neîncredere. Eu credeam că ție-ți place mâncarea aborigenilor — știi, gândaci, șopârle și alte chestii.

— Dacă ești plătit să mănânci balegă la slujbă, poate că în concediu ți-ar plăcea o friptură bună, a spus el rânjind.

S-a întors spre mine și a întins mâna.

— Archer Fenlan. Nu cred că am fost prezentați.

— Lo Blacklock, am spus eu cu gura plină de ceva ce *speram* să nu fie bale de larve, chiar dacă era greu să-ți dai seama. De fapt ne-am mai întâlnit, dar nu cred că-ți amintești. Lucrez pentru *Velocity*.

— A, da. Deci lucrezi pentru Rowan Lonsdale?

— Exact.

— Îi place articolul ăla pe care i l-am scris?

— Da, a fost foarte popular. A avut o grămadă de tweeturi.

Douăsprezece mâncăruri surprinzător de delicioase despre care nu știai că sunt comestibile — sau ceva de genul ăsta. Fusese ilustrat cu o imagine cu Archer frigând ceva oribil la foc și rânjind spre aparatul de fotografiat.

— Nu mănânci? a spus Chloe, arătând din cap spre farfuria lui Archer.

A ei era aproape goală. Și-a trecut degetul peste o dâră de spumă și l-a lins.

Archer a ezitat, apoi a împins farfuria.

— Cred că de data asta spun pas, a răspuns el. Aștept felul următor.

— Mi se pare corect, a spus ea.

Și buzele i s-au arcuit din nou într-un zâmbet. O mișcare din poala ei mi-a atras atenția și am văzut că ea și cu Lars se țineau de mână sub nivelul mesei, dar nu neapărat sub fața de masă, iar degetul lui mare mângâia ritmic nodurile degetelor ei. Era o scenă într-un fel foarte intimă, dar și foarte publică, astfel că am simțit cum mă străbate un mic fior. Poate că rolul ei de cochetă nu era chiar atât de autentic.

Mi-am dat seama că Archer îmi vorbește, așa că m-am întors iar și am făcut un efort de a-mi concentra atenția asupra lui.

— Scuze, am zis. Mă gândeam la altceva. Ce-ai spus?

— Te-am întrebat dacă vrei să-ți umplu paharul. E gol.

M-am uitat la pahar. Chablisul dispăruse — abia dacă-mi aminteam să-l fi băut.

— Da, te rog, am spus.

M-am holbat la pahar în timp ce turna, încercând să calculez cât băusem deja. Am luat o gură. În timp ce făceam asta, Chloe s-a aplecat spre mine și a spus încet:

— Sper că nu te superi că te întreb, dar ce ai pățit la obraz?

Poate că surpriza mi s-a văzut pe chip, pentru că a făcut un gest în sensul de „Nu contează".

— Scuze, nu mă băga în seamă, nu e treaba mea. Doar că... ei bine, am avut o relație urâtă, asta e tot.

— A... nu!

Din cine știe ce motiv, neînțelegerea m-a făcut să mă simt rușinată, ca și cum ar fi fost vina mea sau l-aș fi vorbit de rău pe Judah pe la spate, chiar dacă niciuna dintre cele două nu era adevărată.

— Nu, nu e ceva de genul ăsta. Mi-a spart cineva casa.

— Serios? a spus ea, părând șocată. Și tu erai înăuntru?

— Da. Se pare că se întâmplă din ce în ce mai des, sau cel puțin așa a spus poliția.

— Și te-a agresat? Dumnezeule!

— Nu neapărat.

Simțeam o reticență ciudată de a intra în detalii, nu doar pentru că dacă vorbeam despre asta îmi reveneau imaginile neplăcute cu ceea ce se întâmplase, ci și dintr-un fel de mândrie. Voiam să stau la masa asta ca o profesionistă, jurnalista abilă și capabilă care poate să facă față oricui. Nu-mi plăcea prea mult imaginea mea de victimă speriată, ghemuită în dormitor.

Dar acum povestea se aflase — cel puțin 90% din ea — și a nu oferi explicații ar fi fost ca și cum m-aș fi bucurat de compasiune pe nedrept.

— A... a fost un accident, de fapt. Mi-a trântit ușa în față, și ușa m-a lovit în obraz. Nu cred că a vrut să mă rănească.

Ar fi trebuit să rămân în cameră, cu capul sub pătură, asta era adevărul. Proasta de Lo, care se bagă singură în încurcătură.

— Ar trebui să înveți autoapărare, a spus Archer. Eu așa am început, înțelegi. La Infanteria Marină. Nu contează mărimea; chiar și o fată ca tine poate să imobilizeze un bărbat, dacă aplici forța potrivită. Uite, o să-ți arăt. Ridică-te în picioare.

Archer și-a împins scaunul în spate. M-am ridicat, simțindu-mă puțin stânjenită, iar el m-a prins de braț cu o rapiditate extraordinară și mi l-a răsucit la spate, dezechilibrându-mă. M-am prins de masă cu mâna liberă, dar mișcarea de răsucire de la umăr a continuat, trăgându-mă pe spate, iar mușchii mei protestau zgomotos. Am scos un sunet — pe jumătate durere, pe jumătate frică — și am văzut cu coada ochiului fața șocată a lui Chloe.

— Archer! a spus ea.

Apoi din nou, și mai imperios:

— Archer, o sperii!

Archer mi-a dat drumul și eu am căzut la loc pe scaun, cu picioarele tremurând, încercând să nu las să se vadă cât de tare protesta umărul meu.

— Scuze, a spus Archer cu un zâmbet larg, în timp ce își trăgea iar scaunul spre masă. Sper că nu te-am rănit. Nu-mi dau seama cât sunt de puternic. Dar înțelegi ce-am vrut să spun — e foarte greu să scapi din asta, chiar dacă atacatorul tău e mai solid ca tine. Dacă vrei o lecție, oricând...

Am încercat să râd, dar a ieșit un sunet slab și fals.

— Cred că ai nevoie de ceva de băut, mi-a spus Chloe direct.

Mi-a umplut paharul, apoi, în timp ce Archer se întorcea ca să discute cu un chelner, a adăugat cu voce joasă:

— Nu-l băga în seamă pe Archer. Încep să cred că poate zvonurile despre prima lui soție erau adevărate. Și, știi ce, dacă ai nevoie de ceva cu care să acoperi vânătaia, vino la cabina mea. Am o geantă întreagă de trucuri și sunt o machieuză destul de bună. Trebuie să intri și tu în club.

— Așa o să fac, am spus eu, încercând să zâmbesc. Mersi.

Zâmbetul meu părea fals și forțat, așa că am ridicat paharul și am luat o gură ca să-l ascund.

*

După primul fel, s-au schimbat locurile, iar eu m-am trezit, oarecum spre ușurarea mea, de cealaltă parte a mesei față de Archer, între Tina și Alexander, care purtau peste capul meu o conversație foarte versată despre mâncărurile lumii.

— Bineînțeles, tipul de *sashimi* pe care trebuie *neapărat* să-l încerci e *fugu*, a spus Alexander exuberant, netezind șervetul peste brâul lui tradițional din India. Pur și simplu are cel mai delicios gust.

— *Fugu?* am spus eu, încercând să mă inserez în conversația lor. Nu e peștele ăla groaznic de otrăvitor?

— Absolut, și de asta *este* o experiență. Eu n-am consumat niciodată droguri — îmi cunosc slăbiciunile și îmi dau seama că sunt un visător cu ochii deschiși, așa că n-am avut niciodată suficientă încredere în mine ca să mă ocup cu lucruri de genul ăsta —, dar presupun că extazul pe care îl simți după ce mănânci *fugu* e o reacție similară a neuronilor. Cel care a mâncat s-a jucat cu moartea și a câștigat.

— Nu se spune cumva, a intervenit Tina sorbind din vin, că arta bucătarului cu adevărat excelent e să taie cât mai aproape posibil de părțile otrăvitoare ale peștelui și să lase doar o fâșie de toxine pe carne, ca să facă experiența mai intensă?

— Am auzit și eu asta, a recunoscut Alexander. Se presupune că toxinele acționează ca stimulent în cantități foarte mici, chiar dacă e posibil ca acea tehnică de tăiere să aibă mai mult de-a face cu prețul ridicat al peștelui și cu aversiunea bucătarului de a irosi cea mai mică bucățică.

— Deci cât e de otrăvitor? am întrebat eu. În termeni de cantitate, vreau să spun? Cât ar trebui să mănânci?

— *Ei bine*, asta e întrebarea, nu-i așa? a spus Alexander.

S-a aplecat peste masă cu un licăr mai degrabă neplăcut în ochi, lăsându-se tot mai pasionat de subiect.

— Diferitele părți ale peștelui au diferite cantități de toxine, dar în ceea ce privește părțile otrăvitoare — adică ficatul, ochii și ovarele —, e vorba de foarte, foarte puțin. Grame, cel mult. Se spune că e de vreo mie de ori mai toxic decât cianura.

A băgat cu furculița în gură o îmbucătură de *carpaccio* de pește, continuând în timp ce savura carnea delicată:

— Trebuie să fie un mod groaznic de a muri. Bucătarul care ni l-a pregătit nouă la Tokyo a descris cu mare încântare procesul otrăvirii — paralizarea mușchilor, înțelegi, dar mintea victimei nu e afectată, rămâne pe deplin conștientă pe parcursul experienței, în timp ce mușchii i se atrofiază și nu mai poate să respire.

Alexander a înghițit, și-a lins buzele umede și a zâmbit.

— În cele din urmă, pur și simplu se sufocă.

M-am uitat în jos, la fâșiile de pește crud de pe farfuria mea, și, fie din cauza vinului, a descrierii pline de culoare a lui Alexander sau a unei înteţiri a valurilor, mi-a trecut brusc foamea pe care o avusesem înaintea cinei. Am băgat fără chef o bucățică în gură și am mestecat.

— Povestește-ne despre tine, draga mea, a spus Tina, surprinzându-mă prin mutarea bruscă a atenției de la Alexander la mine. Am auzit că lucrezi cu Rowan?

Tina începuse în anii '80 la *Velocity*, unde drumul ei se încrucișase pentru scurt timp cu al lui Rowan, care încă vorbea despre ea și despre legendara ei ferocitate.

— Așa e, am spus eu, înghițind mâncarea cu o grabă stânjenită. Sunt acolo de vreo zece ani.

— Probabil are o părere foarte bună despre tine, dacă te trimite într-o călătorie ca asta. E o adevărată lovitură, nu-i așa?

M-am foit pe scaun. Ce puteam să răspund? *Că, de fapt, cred că nu mi-ar fi încredințat chestia asta deloc dacă n-ar fi fost la spital, pe perfuzie?*

— Sunt foarte norocoasă, am spus în cele din urmă. E un adevărat privilegiu să mă aflu aici, iar Rowan știe că sunt nerăbdătoare să arăt ce pot.

— Ei, sfatul meu e să te bucuri de călătoria asta, a spus Tina bătându-mă pe braț și atingându-mi pielea cu inelele ei reci. Avem doar o viață. Nu așa se spune?

9

Am mai schimbat locurile de două ori, dar nu am ajuns niciodată lângă Bullmer și abia când s-a servit cafeaua și am putut să ne întoarcem în salonul Lindgren am avut ocazia de a-l aborda. Tocmai traversam încăperea cu o ceașcă de cafea în mână, ținându-mi cu greu echilibrul din cauza mișcării vasului, când un bliț s-a declanșat în fața mea și m-am împiedicat, evitând la limită să vărs cafeaua pe mine. De fapt, câțiva stropi au căzut pe tivul rochiei închiriate și pe canapeaua albă de lângă mine.

— Zâmbește, a spus o voce la urechea mea.

Mi-am dat seama că fotograful era Cole.

— Căcat, ce *idioțenie*, am spus eu nervoasă.

Apoi, într-o clipă, mi-a venit să-mi trag palme. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca lui Rowan să i se relateze despre grosolănia mea. Probabil eram mai beată decât credeam.

— Din partea mea, adică, am spus eu stânjenită, încercând să-mi repar scăparea. Nu a ta. Canapeaua...

Mi-a înțeles stânjeneala și a râs.

— Frumoasă revenire. Nu-ți face griji, n-o să-i spun șefei tale povești despre tine. Ego-ul meu nu e atât de fragil.

— N-am... voiam doar..., m-am bâlbâit eu.

Dar era atât de aproape de ceea ce gândisem *eu* că n-am știut cum să închei.

— Nu-ți bate capul. Oricum, unde te grăbeai așa? Străbăteai încăperea ca un vânător care urmărește o antilopă șchioapă.

— Speram...

Era penibil s-o recunosc, dar capul îmi zvâcnea din cauza combinației de oboseală și alcool și cumva mi se părea mai ușor să spun adevărul.

— Speram să vorbesc cu Richard Bullmer. Am încercat să discut cu el toată seara. Dar n-am avut ocazia.

— Și tocmai acționai când eu te-am împiedicat, a spus Cole, cu un licăr în ochi.

A zâmbit din nou, și mi-am dat seama că acel vag aspect de prădător, de lup, se datora incisivilor lui.

— Ei, pe asta pot s-o rezolv. Bullmer!

M-am înfiorat atunci când Richard Bullmer s-a întors de la conversația lui cu Lars și a privit prin încăpere.

— Mi-am auzit cumva numele?

— Chiar așa, a spus Cole. Vino și vorbește cu fata asta drăguță, ca să mă revanșez că am prins-o în ambuscadă.

Bullmer a râs, și-a luat paharul de pe brațul fotoliului de lângă el și a venit spre noi. Se deplasă cu ușurință, în ciuda ruliului ușor al vasului, și mi-a lăsat impresia unui om în mare formă fizică, probabil tare ca piatra pe dedesubtul costumului bine croit.

— Richard, a spus Cole făcând un gest cu mâna, ea e Lo — Lo, Richard. Am surprins-o cu un instantaneu în timp ce voia să te abordeze și am făcut-o să-și verse cafeaua.

Obrajii mi s-au înroșit puternic, dar Bullmer scutura din cap către Cole.

— Știi că ți-am spus să fii discret cu chestia aia, a spus el făcând semn din cap spre aparatul de fotografiat greu de la gâtul lui Cole. Nu toată lumea vrea poze de paparazzi cu ei în momente inoportune.

— Ah, le place la nebunie, a spus Cole relaxat, cu un zâmbet larg care îi dezvelea dinții. Le oferă o adevărată senzație de vedetă, dacă pui la socoteală și vasul ăsta de fițe.

— Vorbesc serios, a spus Richard cu o voce care, chiar dacă zâmbea, nu mai părea amuzată. Mai ales Anne.

Richard a coborât vocea.

— Știi că e inhibată de când…

Cole a dat din cap și zâmbetul de pe fața lui s-a stins.

— Da, sigur, omule. Asta e altceva. Dar Lo nu se supără, nu-i așa, Lo?

A aruncat un braț în jurul umerilor mei, strângându-mă tare spre el, astfel că umărul meu s-a frecat hârșâind de aparatul lui de fotografiat, iar eu am încercat să zâmbesc.

— Nu, am spus eu stânjenită. Nu, sigur că nu.

— Bravo, a spus Bullmer, făcându-mi ușor cu ochiul.

Era un gest ciudat — același pe care îl observasem mai devreme când i se adresase Camillei Lidman —, nu unul patern, cum ar fi putut să fie, ci mai degrabă ca și cum ar fi încercat să echilibreze ceea ce știa că este o situație intimidantă, care îl avantaja. Clipitul din ochi spunea: nu te uita la mine ca la un milionar internațional. Sunt doar un tip obișnuit, abordabil.

Mă gândeam cum să răspund, când Owen White l-a bătut pe umăr, iar el s-a întors.

— Ce pot să fac pentru tine, Owen? a spus el.

Și, înainte ca eu să apuc să deschid gura, ocazia a dispărut.

— Eu…, am îngăimat.

El m-a privit peste umăr.

— Hei, uite ce e, la evenimentele astea e întotdeauna greu să vorbești. Nu vrei să treci pe la cabina mea mâine, după activitățile planificate, ca să putem discuta cum se cuvine?

— Mersi, am spus, încercând să nu par penibil de recunoscătoare.

— Super. Cabina numărul 1. Abia aștept.

— Scuze, a spus Cole cu voce joasă, în timp ce respirația lui îmi gâdila părul de după ureche. Eu m-am străduit. Ce să-ți spun? E un om căutat. Cum aș putea să mă revanșez?

— Nu contează, am spus eu stânjenită.

Stătea stânjenitor de aproape și aș fi vrut să fac un pas în spate, dar undeva în cap mă cicălea vocea lui Rowan: *Socializează, Lo!*

— Spune-mi... mai bine spune-mi ceva despre tine. Ce te-a făcut să vii? Ai zis că în mod obișnuit nu te ocupi de așa ceva.

— Richard e un prieten vechi, a spus Cole, luând o cafea de pe tava unei chelnerițe aflate în trecere și sorbind din ea. Am fost colegi la Balliol. Așa că atunci când m-a rugat să vin, m-am gândit că nu pot refuza.

— Sunteți apropiați?

— N-aș spune apropiați. Nu ne prea mișcăm prin aceleași cercuri — e dificil când unul e fotograf modest, iar celălalt e căsătorit cu una dintre cele mai bogate femei din Europa.

Cole a zâmbit larg.

— Dar e un om bun. Poate să pară că s-a născut în puf, dar asta nu e imaginea completă. A avut perioade mai proaste și presupun că de asta se agață cu atât mai tare de... mă rog, de toate astea.

Cole a făcut un gest spre ambianța noastră — spre mătase, cristaluri și armăturile lustruite.

— Știe cum e să pierzi unele lucruri. Sau oameni.

M-am gândit la Anne Bullmer și la faptul că Richard o condusese la cabina ei, deși avea o cameră plină de oaspeți care așteptau să discute cu el. Și m-am gândit că poate știu ce vrea să spună Cole.

*

Era în jur de ora unsprezece când am luat-o în sfârșit spre camera mea. Eram beată. Foarte, foarte beată. Chiar dacă era greu de spus *cât* anume de beată, dat fiind că acum eram în larg și legănarea valurilor se combina grețos cu șampania... și vinul... ah, și păhărelele înghețate de *aquavit*. Dumnezeule, ce-o fi fost în capul meu?

Când am ajuns la ușă, am avut un moment de luciditate și am rămas așa o clipă, ținându-mă de toc. Știam exact de ce. Pentru că, dacă eram suficient de beată, aveam să dorm ca moartă. Nu mai suportam încă o noapte întreruptă — nu aici.

Dar am alungat acest gând și m-am lansat în misiunea de recuperare a cardului de sub sutien, unde îl pusesem.

— Ai nevoie de ajutor, Blacklock? a spus o voce bolborosită din spatele meu.

Umbra lui Ben Howard a căzut asupra tocului de la ușă.

— Mă descurc, am spus.

M-am întors cu spatele, ca să nu vadă cum bâjbâi. Un val a lovit vasul, iar eu m-am clătinat și m-am împleticit. *Du-te de-aici, Ben.*

— Sigur?

S-a aplecat spre mine, privind deliberat peste umărul meu.

— Da, am spus eu, scrâșnind din dinți, sunt sigură.

— Pentru că aș putea să te ajut.

A zâmbit lasciv și a făcut semn din cap spre partea de sus a rochiei mele, pe care eu o țineam cu o mână ca s-o împiedic să cadă.

— Pare că ai nevoie de o mână de ajutor. Sau două.

— *Dispari*, am spus eu scurt.

Sub omoplatul meu stâng era prins ceva, ceva cald și tare care semăna bine cu un card. Dacă aș fi reușit să duc mâna suficient de mult în spate...

Ben s-a apropiat mai mult și, înainte ca eu să-mi dau seama ce vrea să facă, a băgat mâna brutal pe sub partea din față a rochiei mele. Am simțit o dâră de durere când butonii s-au frecat de pielea mea, apoi degetele lui s-au închis peste sânul meu gol și au strâns tare, într-un mod care probabil se voia erotic.

Nu era.

Nici măcar nu m-am gândit. S-a auzit un zgomot de sfâșiere ca un mârâit de pisică, iar genunchiul meu i-a lovit zona inghinală atât de tare că el nici măcar n-a strigat, ci s-a răsturnat încet pe podea, cu un scâncet slab și icnit.

Iar eu am izbucnit în lacrimi.

*

Peste vreo douăzeci de minute, stăteam pe patul din cabina mea, continuând să suspin și ștergându-mi de pe obraji rimelul împrumutat. Ben stătea ghemuit lângă mine, cu un braț în jurul umerilor mei, iar cu celălalt ținând fra-piera la șliț.

— Îmi pare rău, a spus el din nou, cu o voce răgușită din cauza durerii înăbușite. Te rog, Lo, nu mai plânge. Îmi pare

foarte rău. Am fost un bou, un mare nemernic. Am meritat-o.

— Nu e din cauza ta, am suspinat eu, chiar dacă nu eram sigură că îmi înțelege cuvintele. Nu mai suport, Ben, de când cu spargerea am fost... cred că înnebunesc.

— Ce spargere?

I-am povestit printre suspine. Tot ce nu-i spusesem lui Jude. Cum fusese totul, cum mă trezisem dându-mi seama că e cineva în apartamentul meu, dându-mi seama că nu mă aude nimeni dacă țip, dându-mi seama că nu aveam cum să cer ajutor și că nu aveam nicio șansă să mă lupt cu intrusul, că eram vulnerabilă așa cum înainte de noaptea aia nu crezusem niciodată că sunt.

— Îmi pare rău, repeta Ben întruna, ca pe o mantră, frecându-mă pe spate cu mâna liberă. Îmi pare extrem de rău.

Compătimirea lui stânjenită m-a făcut să suspin și mai tare.

— Uite ce e, scumpo...

A, nu.

— Nu-mi spune „scumpo".

M-am îndreptat de spate, scuturându-mi părul de pe față, și m-am desprins de mâna lui.

— Scuze, pur și simplu... mi-a scăpat.

— Nu-mi pasă, nu mai poți să-mi spui așa, Ben.

— Știu, a spus el distrat. Dar, Lo, dacă e să fiu sincer, n-am...

— Taci, am spus eu autoritar.

— Lo, am făcut o porcărie, știu asta...

— Ți-am spus să taci. S-a terminat.

El a scuturat din cap, dar cuvintele lui reușiseră cumva să mă oprească din plâns. Poate pentru că îl vedeam așa, abătut și cocoșat, extrem de nefericit.

— Dar, Lo..., a spus el ridicând privirea spre mine, cu niște ochi căprui și blânzi, ca de cățel, în lumina veiozei. Lo, eu...

— Nu!

O spusesem mai aspru și mai tare decât voisem, dar trebuia să-l fac să tacă. Nu eram sigură ce avea de gând să spună, dar, orice ar fi fost, eram sigură că nu-mi permiteam să-l ascult. Următoarele cinci zile eram blocată pe vasul ăsta cu Ben. Nu puteam să-l las să se facă de râs mai mult decât o făcuse deja, altfel călătoria avea să devină de nesuportat atunci când trebuia să ne întâlnim în lumina rece a zilei.

— Ben, nu, am spus eu mai blând. S-a terminat deja de mult timp. Și oricum, *tu* ai vrut să pleci, îți aduci aminte?

— Știu, a spus el nefericit. Știu. Am fost un bou.

— Nu-i adevărat, am spus eu.

Apoi am continuat, simțind că nu sunt onestă:

— Bun, ai fost. Dar știu că nici eu n-am fost prea plăcută... Uite ce e, nu despre asta e vorba acum. Suntem prieteni, nu-i așa?

Era o exagerare, dar el a aprobat din cap.

— Bun, atunci hai să nu stricăm asta.

— Bine, a spus el.

S-a ridicat cu greu și s-a șters pe față cu mâneca smochingului, apoi a privit-o trist.

— Sper că e o curățătorie la bord.

— Sper că e o croitoreasă la bord, am spus eu arătând din cap spre ruptura de pe partea laterală a rochiei gri de mătase.

— O să te descurci? a întrebat Ben. Aș putea să rămân. N-o spun la modul libidinos. Aș putea dormi pe canapea.

— Absolut, am spus eu.

Apoi m-am uitat la lungimea canapelei și am scuturat din cap, dându-mi seama cum sună cuvintele mele.

— Nu, mai bine nu. E suficient de mare, dar nu poți să rămâi, n-am nevoie de asta. Du-te în cabina ta. Pentru numele lui Dumnezeu, suntem la bordul unui vas, în mijlocul oceanului — e cam cel mai sigur loc în care m-aș putea afla.

— Bine.

A luat-o spre ușă, șchiopătând ușor, și a deschis-o pe jumătate, dar nu a ieșit.

— Îmi... îmi pare rău. Vorbesc serios.

Știam ce aștepta, ce spera. Nu doar iertare, ci ceva mai mult, ceva care să-i spună că acea pipăială nu fusese complet nedorită.

Nici nu mă gândeam să-i ofer așa ceva.

— Du-te la culcare, Ben, am spus eu, foarte obosită și foarte trează.

A mai rămas în ușă o clipă, doar o milisecundă *prea* mult, suficient pentru ca eu să mă întreb, cu o răsucire a stomacului care răspundea mării agitate, ce-aș fi făcut dacă nu pleca. Ce-aș fi făcut dacă închidea ușa, se întorcea și intra înapoi în cameră. Însă apoi s-a întors și a plecat, iar eu am încuiat ușa în urma lui și m-am prăbușit pe canapea, cu capul în mâini.

După nu știu cât timp, m-am ridicat în sfârșit, mi-am turnat un whisky din minibar și l-am băut din trei guri lungi. M-am cutremurat, m-am șters la gură și mi-am scos rochia, lăsând-o răsucită pe jos, ca o piele năpârlită.

Mi-am dat jos sutienul, am ieșit din micul morman de haine de la picioarele mele și apoi am căzut pe pat într-un somn atât de adânc, încât părea înec.

Nu știu ce m-a trezit, știu doar că mi-am recăpătat cunoștința de parcă cineva m-ar fi injectat adrenalină în inimă. Am rămas așa, țeapănă de frică, cu inima gonind cu 200 de bătăi pe minut, și am orbecăit după propozițiile liniștitoare pe care i le repetasem lui Ben cu doar câteva ore mai devreme.

Ești în regulă, mi-am spus. *Ești perfect în siguranță. Ești pe un vas în mijlocul oceanului — nu poate să vină sau să plece nimeni. E cam cel mai sigur loc în care te-ai putea afla.*

Strângeam cearșafurile cu o imobilitate de *rigor mortis* și mi-am obligat degetele țepene să se relaxeze, îndoindu-le încet și simțind cum dispărea durerea de la noduri. M-am concentrat să inspir și să expir lent și uniform, până când, în sfârșit, inima mea a făcut și ea la fel și n-am mai simțit-o cum îmi bubuie frenetic în piept.

Răpăitul din urechi s-a domolit. În afară de clipocitul ritmic al valurilor și de zumzetul discret al motorului, care străbătea toate părțile vasului, nu auzeam nimic.

Căcat. *Căcat.* Trebuia să-mi revin.

Nu puteam să mă tratez singură cu băutură în fiecare seară a călătoriei, cel puțin nu fără să-mi sabotez cariera și să arunc la gunoi orice șansă de a promova la *Velocity.* Atunci *ce* îmi mai rămânea? Somnifere? Meditație? Niciuna dintre variante nu părea mult mai bună.

M-am întors pe o parte, am aprins lumina și m-am uitat la telefon — 3:04 noaptea. Apoi mi-am verificat e-mailul. Nu primisem nimic de la Judah, dar acum eram mult prea trează ca să mă culc la loc. Am oftat, mi-am luat cartea care zăcea deschisă pe noptieră, ca o pasăre cu spinarea ruptă, și

am început să citesc. Dar, chiar dacă încercam să mă concentrez asupra cuvintelor, ceva cârtea într-un colț al minții mele. Nu era doar paranoia. *Ceva* mă trezise. Ceva care mă lăsase agitată și secătuită ca o dependentă de amfetamine. De ce mă gândeam întruna la un țipăt?

Tocmai dădeam pagina când am auzit altceva, ceva care abia depășea zgomotul motorului și plesnetul valurilor, un sunet atât de slab că hârșâitul unor hârtii aproape l-ar fi acoperit.

Era zgomotul ușii de la veranda cabinei vecine, care se deschidea încet.

Mi-am ținut respirația, încercând să ascult.

Apoi s-a auzit un pleoscăit.

Nu un pleoscăit încet.

Nu, fusese un pleoscăit puternic.

Ca atunci când un trup izbește apa.

JUDAH LEWIS
24 septembrie, la 8:50
Hei, oameni buni, sunt puțin preocupat din cauza lui Lo. N-a mai dat niciun semn de câteva zile, de când a plecat într-o excursie pentru presă. Are cineva vești de la ea? Încep să mă îngrijorez. Salut.
Îmi place   Comentează   Distribuie

LISSIE WIGHT Salut, Jude! Mi-a trimis un mesaj duminică — cred că era pe 20? Zicea că vasul e extraordinar!
Îmi place • Răspunde   24 septembrie, la 9:02

JUDAH LEWIS Da, atunci mi-a scris și mie, dar luni nu mi-a răspuns nici la e-mail, nici la SMS. Și n-a mai scris nici aici, nici pe Twitter.
Îmi place • Răspunde   24 septembrie, la 9:03

JUDAH LEWIS Știe cineva ceva? **Pamela Crew? Jennifer West? Carl Fox? Emma Stanton?** Scuze că tăguiesc oameni la întâmplare, dar, sincer să fiu, nu e deloc stilul ei.
Îmi place • Răspunde   24 septembrie, la 10:44

PAMELA CREW Mi-a trimis un e-mail duminică, Jude, dragul meu. A spus că vasul e minunat. Vrei să-l întreb pe tatăl ei?
Îmi place • Răspunde   24 septembrie, la 11:13

JUDAH LEWIS Da, te rog, Pam. Nu vreau să vă îngrijorez pe niciunul, dar cred că în mod normal ar fi luat deja legătura cu noi. Însă eu sunt prins în Moscova și nu știu dacă a încercat să mă sune și nu i-a răspuns nimeni.
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 11:21

JUDAW LEWIS Pam, ți-a spus numele vasului? Nu reușesc să aflu.
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 11:33

PAMELA CREW Salut, Judah, scuze, am vorbit la telefon cu tatăl ei. Nici el n-a primit nicio veste. Se pare că vasul se numește *Aurora*. Spune-mi dacă afli ceva. Salut, dragul meu.
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 11:48

JUDAH LEWIS Mersi, Pam. O să încerc pe vas. Dar dacă află cineva ceva, vă rog dați-mi un mesaj.
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 11:49

JUDAH LEWIS Nimic?
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 15:47

JUDAH LEWIS Vă rog, oameni buni, nimic?
Îmi place • Răspunde 24 septembrie, la 18:09

Partea a treia

10

Nici nu știam ce să fac în continuare.

Am ieșit în fugă pe verandă, am deschis brusc ușile de sticlă și m-am aplecat peste balustradă, căutând cu disperare o urmă de ceva — sau cineva — în valurile mișcătoare. Suprafața lor întunecată era presărată cu reflecțiile strălucitoare ale ferestrelor vasului și din cauza asta era aproape imposibil să distingi ceva pe curburile lor, dar pentru o clipă mi s-a părut că văd ceva sub creasta unui val negru — conturul alb și învolburat al unei mâini de femeie care a plutit sub suprafața apei, apoi s-a scufundat.

M-am întors să mă uit pe balconul de lângă al meu.

Între cele două balcoane era un paravan mat de protecție, așa că n-am văzut cine știe ce, dar, în timp ce priveam mi-am dat seama de două lucruri.

Primul era că pe balustrada de sticlă era o pată. O pată de ceva întunecat și uleios. O pată care aducea mult a sânge.

Al doilea a fost înțelegerea unui lucru care mi-a făcut stomacul să se crispeze. Cel care stătuse acolo — care aruncase trupul peste bord — nu putea să nu fi observat cursa mea prostească și impetuoasă către balcon. Cel mai probabil era pe veranda de alături atunci când eu dădusem buzna

afară. Auzise izbitura ușii date de perete. Probabil că îmi văzuse fața.

M-am năpustit înapoi în cameră, trântind ușa verandei în urma mea, și am verificat ca ușa cabinei să fie încuiată de două ori. Apoi am pus lanțul. Inima îmi bubuia în piept, dar eram calmă, mai calmă decât fusesem de foarte mult timp.

Asta era. Un pericol real. Și eu îi făceam față.

După ce am asigurat ușa cabinei, am fugit înapoi și am verificat ușa verandei. Aici nu exista yală, doar un zăvor obișnuit, dar ușa era cât se poate de închisă.

Apoi am luat telefonul de pe noptieră, cu degete care tremurau doar ușor, și am tastat 0 pentru operator.

— Alo? a spus o voce tărăgănată. Cu ce pot să vă fiu de folos, domnișoară Blacklock?

Pentru o clipă, am fost atât de surprinsă de faptul că știa că sunt eu că mi-am pierdut complet șirul gândurilor. Apoi mi-am dat seama — numărul camerei mele apărea pe ecranul telefonului. Bineînțeles că eu eram. Cine altcineva ar fi sunat din camera mea la miezul nopții?

— A-alo! am reușit eu să bâigui, cu o voce care părea surprinzător de calmă, în ciuda tremurului. Alo. Cine e, vă rog?

— Sunt Karla, stewardesa cabinei dumneavoastră. Pot să vă ajut cu ceva? Vă simțiți bine?

Sub tonul ei vioi de conversație se strecurase o notă de preocupare.

— Nu, nu mă simt bine. Cred...

M-am oprit, dându-mi seama cât de ridicol ar fi sunat.

— Domnișoară Blacklock?

— Cred..., am spus eu înghițind în sec. Cred că tocmai am fost martoră la o crimă.

— O, Doamne.

Vocea Karlei era șocată. A spus ceva într-o limbă pe care nu o înțelegeam — poate suedeză sau poate daneză. Apoi a părut că-și recapătă controlul și a întrebat:

— Sunteți în siguranță, domnișoară Blacklock?

Eram oare în siguranță? M-am uitat la ușa cabinei. Eram cât se poate de sigură că nu putea să intre nimeni.

— Da, cred că da. S-a petrecut în cabina de alături — numărul 10. Palmgren. Cred... cred că cineva a aruncat un cadavru peste bord.

Vocea mi s-a frânt în timp ce spuneam asta și dintr-odată mi-a venit să râd — sau poate să plâng. Am inspirat adânc și mi-am prins șaua nasului cu degetele, încercând să mă stăpânesc.

— O să trimit imediat pe cineva, domnișoară Blacklock. Nu plecați. O să vă spun când ajunge la ușă, ca să știți cine e. Așteptați, vă rog, și vă sun eu imediat.

S-a auzit un clic. Karla închisese.

Am pus încet receptorul în suportul lui, simțindu-mă ciudat de detașată, aproape ca și cum aș fi avut o experiență extracorporală. Capul îmi zvâcnea și mi-am dat seama că trebuia să mă îmbrac înainte să ajungă persoana trimisă de Karla.

Am luat halatul din locul în care era atârnat, în spatele ușii de la baie — și m-am oprit. Când plecasem la cină, îl lăsasem pe podea, împreună cu hainele pe care le purtasem în tren. Îmi aminteam că privisem peste umăr la dezastrul pe care îl lăsasem în baie, la hainele de pe jos, fardurile împrăștiate pe masă și șervețelele mânjite cu ruj din chiuvetă și mă gândisem că *mă ocup de asta mai târziu*.

Totul dispăruse. Halatul fusese atârnat, lenjeria și hainele mele murdare dispăruseră, duse Dumnezeu știe unde.

Pe măsuța de toaletă, articolele mele cosmetice fuseseră aranjate îngrijit în șiruri, împreună cu periuța și pasta de dinți. Doar tampoanele și pastilele îmi fuseseră lăsate în trusa de toaletă, o reticență care era mai rea decât dacă totul ar fi fost expus vederii și care m-a făcut să mă cutremur.

Cineva fusese în camera mea. Bineînțeles că fusese. Asta *însemna* femeie de serviciu, pentru numele lui Dumnezeu. Dar cineva fusese în camera mea și îmi umblase prin lucruri, îmi atinsese ciorapii purtați și creionul dermatograf pe jumătate consumat.

De ce îmi venea să plâng la gândul ăsta?

Stăteam pe pat, cu capul în mâini, gândindu-mă la conținutul minibarului, când a sunat telefonul; peste câteva secunde, în timp ce eu mă târam peste pătură ca să ridic receptorul, s-a auzit un ciocănit la ușă.

Am ridicat telefonul.

— Alo?

— Alo, domnișoară Blacklock?

Era Karla.

— Da. E cineva la ușă. Să deschid?

— Da, vă rog. E șeful pazei, Johann Nilsson. Acum vă las să vorbiți cu el, domnișoară Blacklock, dar vă rog să mă sunați oricând, dacă mai aveți nevoie de ajutor.

A urmat un clic și conexiunea s-a întrerupt, apoi am auzit iar ciocănitul. Mi-am legat mai bine halatul pufos și m-am dus să deschid.

Afară era un bărbat pe care nu-l mai văzusem, îmbrăcat într-un fel de uniformă. Nu știu la ce mă așteptasem — la ceva de tip poliție. Uniforma lui era mai degrabă nautică — mai aproape de un comisar de bord sau ceva. Avea în jur de patruzeci de ani și era suficient de înalt ca să trebuiască

să se aplece pe sub tocul ușii. Era ciufulit, ca și cum abia se dăduse jos din pat, și avea niște ochi atât de albaștri că părea să aibă lentile de contact colorate. Priveam fix în ochii lui când mi-am dat seama dintr-odată că ține mâna întinsă.

— Bună, presupun că sunteți domnișoara Blacklock?

Vorbea engleză foarte bine. Avea doar o ușoară urmă de accent scandinav, atât de vagă că aproape ar fi putut să fie scoțian sau canadian.

— Numele meu e Johann Nilsson. Sunt șeful pazei de pe *Aurora*. Înțeleg că ați văzut ceva care v-a tulburat.

— Da, am spus eu ferm.

Dintr-odată, am devenit dureros de conștientă de faptul că eram în halat, cu rimelul scurs pe obraji, în timp ce el era îmbrăcat complet, în uniformă chiar. Mi-am strâns iar cordonul, de data asta cu nervozitate.

— Da. Am văzut — am auzit — ceva aruncat peste bord. Cred... cred că era... trebuie să fi fost... un cadavru.

— Ați văzut sau ați auzit? a spus Nilsson, înclinând capul într-o parte.

— Am auzit un pleoscăit, unul foarte puternic. Era clar că ceva mare a căzut peste bord — sau a fost împins. Apoi am alergat pe balcon și am văzut ceva. Părea să fie un cadavru care dispărea sub valuri.

Expresia lui Nilsson era gravă, dar reținută, iar pe măsură ce vorbeam, încruntarea lui s-a accentuat.

— Iar pe balustrada de sticlă a balconului era sânge, am adăugat eu.

La asta el a strâns din buze și a făcut scurt din cap spre ușa verandei.

— Pe balconul dumneavoastră?

— Sângele? Nu. Alături.

— Puteți să-mi arătați?

Am dat din cap, am tras iar de cordon și m-am uitat cum deschide zăvorul de la ușa verandei.

Afară vântul se întețise și era foarte frig. Am ieșit prima în spațiul îngust, care acum, cu trupul masiv al lui Nilsson lângă mine, părea dureros de mic. Era ca și cum Nilsson ocupa tot spațiul de acolo și mai mult decât atât, dar ceva din mine se bucura că el e acolo. Nu cred că m-aș fi putut convinge să ies afară de una singură.

— Uite, am spus eu, arătând peste peretele de protecție care despărțea veranda mea de a cabinei 10. Uită-te acolo. O să înțelegi ce voiam să spun.

Nilsson s-a aplecat peste perete, apoi s-a uitat la mine, încruntându-se ușor.

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți. Puteți să-mi arătați?

— Cum adică? Era o dâră mare până în josul geamului.

S-a tras în spate, a întins mâna spre perete în chip de invitație, iar eu am trecut pe lângă el ca să mă uit. Inima îmi bubuia involuntar. Nu mă așteptam să văd că ucigașul încă era acolo, nici să primesc un pumn în față sau să-mi șuiere un glonț pe la ureche. Dar mă simțeam groaznic de vulnerabilă că trebuia să privesc după perete, neștiind ce-aș fi putut să descopăr de partea cealaltă.

Dar nu am descoperit... nimic.

Niciun criminal ghemuit, pregătit să țâșnească. Nicio dâră de sânge. Balustrada de sticlă strălucea în lumina lunii, curată și inocentă, fără o urmă de degete măcar.

M-am întors spre Nilsson, știind că fața mea era probabil înțepenită din cauza șocului. Am scuturat din cap, încercând să-mi găsesc cuvintele. El s-a uitat la mine cu niște ochi albaștri oarecum compătimitori.

Compătimirea mă durea mai mult decât orice altceva.

— Era acolo, am spus eu cu furie. E clar că a șters-o el.

— El?

— Criminalul! Căcatul ăla de criminal, bineînțeles!

— Nu e nevoie să vorbiți urât, domnișoară Blacklock, a spus el blând.

Nilsson a intrat în cabină. L-am urmat, iar el a închis și încuiat cu grijă ușa în urma mea. Apoi a rămas cu mâinile pe lângă corp, ca și cum ar fi așteptat ca eu să spun ceva. Simțeam mirosul apei lui de colonie — un miros ușor lemnos, deloc neplăcut. Dar, dintr-odată, camera spațioasă mi s-a părut apăsător de mică.

— Ce? am spus în cele din urmă, nereușind să dau o tonalitate neagresivă cuvântului. Ți-am explicat ce am văzut. Vrei să spui că mint?

— Să mergem alături, a spus el cu diplomație.

Am strâns și mai tare cordonul halatului, atât de tare că simțeam cum mi se înfige în burtă, și l-am urmat desculță pe coridor. Nilsson a bătut scurt la ușa cabinei 10, iar când nu s-a auzit niciun răspuns a scos din buzunar o cheie și a deschis ușa.

Am rămas amândoi în prag. Nilsson n-a spus nimic, dar îi simțeam prezența în spatele meu, în timp ce priveam camera cu gura căscată.

Era perfect goală. Nu doar de oameni, ci de orice. Nu era nicio valiză. Niciun fel de haine. Niciun fel de articole de cosmetică în baie. Până și patul fusese strâns, rămânând doar salteaua.

— Era o fată, am spus eu în cele din urmă cu voce ezitantă, băgându-mi mâinile în buzunarele halatului ca să nu se vadă cum mi se încleștaseră degetele. Era o fată. În camera asta. Am *vorbit* cu ea. Am discutat cu ea. Era aici!

Nilsson n-a spus nimic. A traversat apartamentul tăcut, luminat de lună, și a deschis ușa verandei, apoi a privit afară

ca să inspecteze balustrada de sticlă, cu o conștiinciozitate aproape jignitoare. Dar eu văzusem deja că nu e nimic. Sticla sclipea în lumina lunii, aburită ușor de stropii oceanului, dar altfel evident neatinsă.

— Era aici! am repetat eu, auzind și detestând nuanța de isterie din vocea mea. De ce nu mă crezi?

— N-am spus că nu vă cred.

Nilsson s-a întors în cameră și a zăvorât ușa verandei. Apoi m-a condus afară din cabină și a închis și încuiat ușa în urma noastră.

— Nici nu era nevoie, am spus eu cu îndârjire.

Ușa mea era în continuare deschisă, iar el m-a escortat înăuntru.

— Dar ascultă ce-ți spun, fata era acolo. Mi-a împrumutat... Ah!

Mi-am adus aminte brusc și am alergat în baie.

— Mi-a împrumutat un rimel. Fir-ar a naibii, unde e?

Scormoneam prin articolele de cosmetică aranjate cu grijă, dar rimelul nu era acolo. Unde dispăruse?

— E aici, am spus eu disperată. Știu asta.

Am privit frenetic în jur și ceva mi-a atras atenția, o străfulgerare roz din spatele oglinzii de ras retractabile de lângă chiuvetă. L-am scos de acolo — iată-l, un tub nevinovat mic, și roz, cu capac verde.

— Uite!

Am fluturat triumfător rimelul spre el, ca pe o armă. Nilsson a făcut un pas în spate, apoi mi l-a luat ușor din mână.

— Văd, a spus el, dar, cu tot respectul, domnișoară Blacklock, nu știu ce dovedește asta, în afara faptului că astăzi ați împrumutat un rimel de la cineva...

— Ce dovedește? Dovedește că fata chiar a fost acolo! Dovedește că exista!

— Dovedește că ați văzut o fată, da, însă...

— Ce *vrei?* l-am întrerupt eu, disperată. Ce mai vrei de la mine? Ți-am explicat ce am auzit — ce am văzut. Ți-am explicat că era o fată în cabina aia, care acum a dispărut. Uită-te pe listă, lipsește un invitat. De ce nu ești mai îngrijorat?

— Cabina e goală, a spus el blând.

— Știu! am țipat eu.

Apoi, văzând fața lui Nilsson, am făcut un efort imens și concertat de a mă stăpâni.

— Știu. Asta am tot încercat să-ți spun, pentru numele lui Dumnezeu.

— Nu, a răspuns el cu aceeași blândețe liniștită, blândețea unui bărbat solid care nu are nimic de demonstrat. Asta e ceea ce am încercat eu să vă explic, domnișoară Blacklock. Cabina a fost goală tot timpul. Nu era niciun invitat în cabina aia. Nu a existat niciodată.

11

M-am holbat la el cu gura căscată.

— Ce vrei să spui? am reușit în sfârșit să întreb. Ce vrei să spui, niciun invitat?

— Cabina e goală, a spus el. A fost rezervată pentru alt invitat, un investitor pe nume Ernst Solberg. Dar s-a retras în ultima clipă — din motive personale, din câte am înțeles.

— Deci fata pe care am văzut-o n-ar fi trebuit să se afle acolo?

— Poate era o angajată sau o femeie de serviciu.

— *Nu* era. Se îmbrăca. Era *cazată* acolo.

Nilsson n-a spus nimic. Nici nu era nevoie — întrebarea era evidentă. Dacă era cazată acolo, unde erau lucrurile ei?

— Se poate să le fi luat cineva, am spus eu slab. După ce m-a văzut pe mine, înainte să vii dumneata.

— Serios?

Vocea lui Nilsson era liniștită, iar întrebarea lui nici sceptică, nici batjocoritoare, doar... perplexă. S-a așezat pe canapeaua ale cărei arcuri au scârțâit sub greutatea lui, iar eu m-am prăbușit pe pat și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Avea dreptate. Era exclus să fi debarasat cineva camera. Nu știam exact cât timp trecuse între convorbirea mea cu Karla și apariția lui Nilsson la ușă, dar nu avea cum să fi fost mai mult de câteva minute. Cinci, maxim șapte. Poate nici atât.

Cel care fusese acolo *poate* că avusese timp să șteargă sângele de pe geam, dar atât. Era exclus să fi golit întreaga cabină. Ce-ar fi putut face cu lucrurile? Dacă le-ar fi aruncat peste bord aș fi auzit. Și pur și simplu nu existase timpul necesar ca să le împacheteze și să le scoată pe coridor.

— Căcat, am spus în cele din urmă din spatele mâinilor. *Căcat.*

— Domnișoară Blacklock, a spus Nilsson încet.

Am avut brusc premoniția că nu avea să-mi placă următoarea lui întrebare.

— Domnișoară Blacklock, cât ați băut seara trecută?

Am ridicat privirea, lăsându-l să-mi vadă machiajul distrus și furia din ochii încețoșați de somn.

— *Poftim?*

— Am întrebat doar…

Nu avea niciun rost să neg. Existau suficienți oameni care mă văzuseră la cina din seara trecută dând peste cap șampanie, apoi vin, apoi tăria de după cină, iar asta ar fi șubrezit serios orice afirmație că eram trează.

— Da, am băut, am spus eu cu arțag. Dar dacă crezi cumva că jumătate de pahar de vin mă transformă într-o isterică beată care nu poate să deosebească realitatea de fantezie, atunci nu știi ce vorbești.

N-a răspuns nimic la asta, dar privirea lui s-a întors spre coșul de gunoi de lângă minibar, unde se îngrămădeau mai multe sticluțe miniaturale de whisky și gin și o cantitate considerabil mai mică de cutii de apă tonică.

S-a așternut tăcerea. Nilsson nu a dat glas ideii, dar nici nu era nevoie. Ai naibii de oameni de serviciu.

— Poate că am băut, am spus eu printre dinții încleștați, dar *nu* eram beată. Nu cu adevărat. Știu ce-am văzut. De ce aș inventa așa ceva?

El a părut să accepte acest lucru și a dat din cap obosit.

— Foarte bine, domnișoară Blacklock.

Și-a trecut mâna peste față și am auzit cum hârșâie țepii blonzi ai bărbii lui nerase. Era obosit, iar eu am observat, brusc și distonant, că sacoul uniformei lui era încheiat greșit, lăsând o butonieră goală în partea de jos.

— Uitați ce e, domnișoară Blacklock, e târziu, sunteți obosită.

— *Dumneata* ești obosit, am replicat eu cu o urmă destul de clară de răutate în voce.

Dar el s-a mulțumit să dea din cap, fără ranchiună.

— Da, sunt obosit. Cred că nu mai putem face nimic până mâine dimineață.

— O femeie a fost aruncată...

— Nu există nicio dovadă! a spus el mai tare, întrerupându-mă, cu o voce în care se simțea pentru prima oară exasperarea.

Apoi a continuat mai încet:

— Îmi pare rău, domnișoară Blacklock, nu ar fi trebuit să vă contrazic. Dar nu cred că există suficiente probe pentru a-i trezi în acest moment pe ceilalți pasageri. Haideți să dormim puțin...

Ca să te trezești din beție, era continuarea nerostită.

— ... și o să încercăm să rezolvăm mâine problema. Poate că dacă vă duc la o întâlnire cu personalul vasului o putem depista pe fata pe care ați văzut-o în cabină. E evident că nu era o pasageră, corect?

— Nu a fost la cina de aseară, am recunoscut eu. Dar dacă era o angajată? Dacă lipsește cineva și întârziem să dăm alarma?

— O să discut acum cu căpitanul și cu comisarul de bord, să-i anunț care e situația. Dar, din câte știu eu, nu există angajați lipsă; dacă ar exista, cineva ar fi observat. E un vas foarte mic, cu un echipaj strâns unit, ar fi greu să dispară cineva neobservat, fie și câteva ore.

— Eu cred că..., am dat să spun.

Însă el m-a întrerupt — politicos, dar ferm de data aceasta.

— Domnișoară Blacklock, nu am de gând să trezesc din somn angajații și pasagerii fără un motiv întemeiat, îmi pare rău. Îi voi informa pe căpitan și pe comisarul de bord, iar ei vor acționa cum consideră de cuviință. Între timp, poate că ați putea să-mi oferiți o descriere a fetei pe care ați văzut-o, iar eu o să verific încă o dată lista pasagerilor și o să am grijă ca acei membri ai personalului care nu sunt de serviciu și care se potrivesc descrierii să se afle la cantina pentru angajati ca să vă întâlniți cu ei mâine după micul dejun.

— Bine, am spus eu îmbufnată.

Fusesem înfrântă. *Știam* ce văzusem, ce auzisem, dar Nilsson nu voia să se clintească, asta era evident. Și ce aș fi putut să fac aici, în mijlocul oceanului?

— Deci, m-a îmboldit el, cam câți ani avea, cât de înaltă era? Era albă, asiatică, negresă...?

— Puțin sub treizeci de ani, am spus eu. Cam de înălțimea mea. Albă — avea o piele foarte albicioasă, de fapt. Vorbea engleză.

— Cu accent? a intervenit Nilsson.

— Nu, am scuturat eu din cap, era englezoaică — sau, dacă nu, era perfect bilingvă. Avea păr lung și negru... Nu-mi amintesc culoarea ochilor. Căprui-închis, cred. Nu sunt sigură. Constituție zveltă... era pur și simplu — drăguță. Asta e tot ce-mi amintesc.

— Drăguță?

— Da, drăguță. Înțelegi? Trăsături frumoase. Piele curată. Era machiată. Machiată puternic la ochi. A, și purta un tricou cu Pink Floyd.

Nilsson și-a notat totul solemn, apoi s-a ridicat și arcurile au scârțâit în semn de protest sau poate de ușurare.

— Mulțumesc, domnișoară Blacklock. Acum cred că ar trebui să ne culcăm amândoi.

S-a frecat pe față, semănând leit cu un urs mare și blond, scos din hibernare.

— La ce oră să te aștept mâine?

— Ce oră vă convine? Zece? Zece și jumătate?

— Mai devreme, am spus eu. Oricum n-o să mai pot dormi.

Fremătam și știam că nu aveam cum să adorm la loc.

— Păi, tura mea începe la opt. E prea devreme?

— E perfect, am spus eu ferm.

El s-a dus la ușă, înăbușindu-și un căscat, iar eu m-am uitat cum avansează greoi pe coridor spre scări. Am închis și am încuiat de două ori ușa, apoi m-am dus și m-am întins pe pat, privind lung marea. Valurile erau întunecate și lucioase în lumina lunii, unduindu-se ca niște spinări de balenă, apoi coborând din nou. Am rămas întinsă, simțind cum vasul urcă și coboară odată cu ele.

Nu aveam cum să dorm. Știam asta. Cel puțin nu când sângele îmi țiuia în urechi și inima îmi bătea în piept într-un ritm furios de staccato. Nu aveam cum să mă relaxez.

Eram furioasă — dar nu știam prea bine de ce. Pentru că trupul unei femei cobora, chiar în clipa asta, în apele întunecate ale Mării Nordului, probabil fără să mai fie găsit vreodată? Sau, în parte, din cauza a ceva mai meschin și josnic — și anume faptul că Nilsson nu mă crezuse?

Poate că are dreptate, a șoptit vocea joasă și neplăcută din capul meu. Prin minte îmi străfulgerau imagini — eu ghemuită în duș, din cauză că vântul trântise ușa. Eu atacându-l pe Judah ca să mă apăr de un intrus inexistent. *Ești absolut sigură? Nu ești tocmai cel mai de încredere martor. Și, la urma urmei, ce-ai văzut de fapt?*

Am văzut sângele, mi-am spus eu ferm. Și o fată care a dispărut. Explică asta.

Am stins lumina și am tras pătura peste mine, dar n-am adormit. Am stat întinsă pe o parte, privind marea care se înălța și cobora în tăcerea stranie și hipnotică de dincolo de geamurile groase, rezistente la furtună. Și m-am gândit că pe vasul acela există un criminal. Iar eu eram singura care știa.

12

— Domnișoară Blacklock!

Ciocănitul s-a repetat. Am auzit zgomot de cheie în broască și un bubuit când ușa s-a deschis un centimetru și lanțul de siguranță s-a întins.

— Domnișoară Blacklock, sunt Johann Nilsson. Vă simțiți bine? E ora opt. Mi-ați spus să vin aici.

Ce? M-am ridicat cu greu în coate, cu capul bubuind din cauza efortului. De ce naiba îi cerusem să vină la ora opt?

— O clipă! am reușit să spun.

Aveam gura uscată, de parcă înghițisem cenușă. Am întins mâna după paharul de lângă pat și am băut niște apă. În timp ce făceam asta, amintirile de noaptea trecută începeau să se reverse.

Zgomotul care mă trezise noaptea.

Sângele de pe sticla verandei.

Cadavrul.

Pleoscăitul...

Mi-am coborât picioarele din pat și am simțit cum vasul se deplasează și se smucește sub mine. Dintr-odată, mi s-a făcut o greață violentă.

Am alergat la baie și abia am apucat să mă postez deasupra vasului ca să vomit cina de seara trecută pe porțelanul alb și curat.

— Domnișoară Blacklock?

Pleacă odată!

Cuvintele n-au reușit să-mi iasă din gură, dar poate că zgomotul vomei împroșcate îmi transmisese mesajul, pentru că ușa s-a închis foarte încet, iar eu am putut să mă îndrept de spate și să mă examinez fără public.

Arătam groaznic. Resturile machiajului de la ochi mi se întinseseră pe obraji, în păr aveam vomă și ochii erau injectați și încercănați. Vânătaia de pe obraz nu făcea decât să accentueze impresia.

În dimineața aceea, marea era agitată și totul din jurul chiuvetei se mișca și zăngănea. Mi-am strâns halatul în jurul corpului, m-am întors în cabină și am deschis ușa cât se poate de puțin — abia dacă puteai vedea prin crăpătură.

— Trebuie să fac un duș, am spus eu scurt. Poți să aștepți, te rog?

Apoi am închis ușa. M-am dus în baie, am tras apa și am șters buza closetului, încercând să înlătur toate urmele de vomă. Dar când m-am îndreptat de spate, nu fața mea palidă și răvășită mi-a atras atenția, ci tubul de rimel Maybelline care stătea ca o santinelă lângă chiuvetă. În timp ce mă țineam de măsuța de toaletă, respirând scurt și tăios, vasul s-a legănat iar și totul de pe măsuță s-a deplasat și s-a clătinat. Tubul a căzut cu un pocnet ușor în coșul de gunoi. Am băgat mâna și l-am scos, strângându-l în pumn.

Era singura probă palpabilă că fata chiar existase, că nu înnebuneam.

*

Peste zece minute, eram îmbrăcată cu blugi și o bluză albă scrobită, pe care cel care îmi despachetase valiza o călcase, iar fața mea era palidă, dar curată. Am tras lanțul de siguranță și am deschis ușa. L-am găsit pe Nilsson așteptând răbdător pe coridor și vorbind la o stație de emisie-recepție. Când m-a văzut, a ridicat privirea și a închis stația.

— Îmi pare foarte rău, domnișoară Blacklock, a spus el. Poate că n-ar fi trebuit să vă trezesc, dar ați insistat atât de mult noaptea trecută...

— E în regulă, am spus printre dinții strânși.

Nu voiam să fiu atât de laconică, dar dacă deschideam gura prea mult era posibil să mi se facă rău din nou. Slavă Domnului că mișcarea vasului oferea un alibi pentru stomacul meu sensibil. Faptul că aveai rău de mare nu era tocmai șic, dar era mai puțin neprofesionist decât să fii considerat alcoolic.

— Am vorbit cu personalul, a spus Nilsson. Nimeni nu a fost dat dispărut, dar eu aș sugera să veniți jos, la cabinele angajaților, să vedeți dacă femeia de care vorbeați e acolo. Asta ar putea să vă liniștească.

Eram pe punctul de a protesta că *nu* era o angajată, în afara cazului în care femeile de serviciu făceau curat în camere îmbrăcate în tricouri cu Pink Floyd și nu mare lucru în plus. Dar mi-am ținut gura. Voiam să văd cu ochii mei puntea de jos.

L-am urmat pe coridorul care se clătina spre o ușă mică de serviciu de lângă scări. Avea o încuietoare cu tastatură, unde Nilsson a format rapid un cod de șase cifre și ușa s-a deschis. De afară, aș fi presupus că ascunde o debara pentru curățenie, dar în realitate dădea spre un palier mic, slab luminat, și un rând de scări înguste care duceau în adâncurile vasului. În timp ce coboram, mi-am dat seama cu

nelinişte că acum trebuia să fim sub nivelul apei sau foarte aproape de el.

Am dat într-un coridor înghesuit, cu un aspect complet diferit de partea pentru pasageri a vasului. Totul era diferit: tavanul era mai jos, aerul era cu câteva grade mai cald, iar pereţii, mai apropiaţi şi zugrăviţi într-o nuanţă spălăcită de bej. Luminile erau fluorescente şi slabe, cu un pâlpâit straniu de înaltă frecvenţă care îţi obosea ochii aproape instantaneu.

Uşile de pe dreapta şi stânga dădeau în opt sau zece cabine înghesuite în acelaşi spaţiu ca două de deasupra. Am intrat pe o uşă întredeschisă şi am văzut o cabină fără ferestre, umplută de aceeaşi lumină fluorescentă cenuşie. O asiatică stătea pe un pat suprapus şi îşi trăgea ciorapii, cu capul şi umărul înghesuite în spaţiul îngust de sub patul de deasupra. A ridicat neliniştită privirea atunci când a trecut Nilsson, iar în momentul în care m-a văzut pe mine a încremenit, ca un iepure panicat în lumina farurilor. Timp de o clipă, a rămas nemişcată, apoi a tresărit brusc, a întins piciorul şi a trântit uşa. În spaţiul acela închis, zgomotul a fost la fel de puternic ca un foc de armă.

Am simţit cum roşesc, ca un voyeur prins asupra faptului, apoi m-am retras, grăbindu-mă după Nilsson.

— Pe aici, a spus el peste umăr.

Am intrat pe o uşă pe care scria: „Cantina personalului".

Cel puţin era o încăpere mai mare. Am simţit că sentimentul tot mai puternic de claustrofobie se împrăştie puţin. Tavanul era la fel de jos şi nici aici nu existau ferestre, dar încăperea dădea într-o sală de mese mică, ca o variantă miniaturală a unei cantine de spital. Erau doar trei mese, fiecare cu câte cinci-şase locuri, dar suprafeţele

melaminate, balustradele de oțel și mirosul puternic de mâncare obișnuită se combinau ca să sublinieze diferența dintre această punte și cea de deasupra.

Camilla Lidman stătea singură la una dintre mese, bând cafea și parcurgând un tabel pe laptop. La altă masă din celălalt capăt al încăperii stăteau cinci fete care mâncau pateuri la micul dejun. Când am intrat, au ridicat privirea.

— *Hej*, Johann, a spus una dintre ele.

Apoi a continuat cu ceva în suedeză sau poate daneză, nu eram sigură.

— Să vorbim în engleză, vă rog, a spus Nilsson, avem un invitat printre noi. Domnișoara Blacklock încearcă să găsească o femeie pe care a văzut-o în cabina numărul 10, Palmgren. Femeia pe care a văzut-o era albă, cu păr lung și negru, avea vreo treizeci de ani și vorbea engleză bine.

— Păi, am fi eu și Birgitta, a spus una dintre fete zâmbind și făcând semn din cap spre prietena ei de vizavi. Pe mine mă cheamă Hanni. Dar nu cred că am fost în Palmgren. Lucrez mai mult la bar. Birgitta?

Dar eu am scuturat din cap. Hanni și Birgitta aveau amândouă pielea albă și păr negru, dar niciuna dintre ele nu era fata din cabină, și, chiar dacă engleza lui Hanni era excelentă, avea un evident accent scandinav.

— Eu sunt Karla, domnișoară Blacklock, a spus una dintre cele două fete blonde. Ne-am întâlnit ieri, dacă vă amintiți. Și am vorbit la telefon noaptea trecută.

— Sigur, am spus eu absentă.

Dar eram prea ocupată cu examinarea chipurilor celorlalte fete ca să-i acord cu adevărat atenție. Karla și a patra fată de la masă erau amândouă blonde, iar a cincea avea un ten mediteranean și păr foarte scurt tuns, aproape băiețește.

Important era că niciuna dintre ele nu semăna cu amintirea pe care o aveam eu despre acea față însuflețită și nerăbdătoare.

— Nu e niciuna dintre voi, am spus eu. Mai e și altcineva care se potrivește descrierii? Femeile de serviciu? Sau careva dintre marinari?

Birgitta s-a încruntat și i-a spus ceva lui Hanni în suedeză. Hanni a scuturat din cap și a zis în engleză:

— Marinarii sunt în majoritate bărbați. Există o femeie, dar e roșcată și are vreo patruzeci sau cincizeci de ani, cred. Dar Iwona, una dintre femeile de serviciu, s-ar potrivi descrierii dumneavoastră. E poloneză.

— O s-o chem, a spus Karla.

S-a ridicat zâmbind în picioare și a ieșit cu greu de după masă.

— Mai e și Eva, a spus Nilsson gânditor, în timp ce Karla ieșea din încăpere. E una dintre terapeutele de la centrul de recuperare.

— Cred că o găsim acolo, a spus Hanni. Se pregătește să înceapă programul. Dar are cel puțin treizeci și ceva de ani, poate patruzeci.

— O să mergem să vorbim cu ea după asta, a spus Nilsson.

— N-o uitați pe Ulla, a vorbit pentru prima oară fata cu tunsoare băiețească.

— A, da, a spus Nilsson. E de serviciu? Ulla e una dintre stewardesele pentru cabinele din față și pentru apartamentul Nobel.

Fata a dat din cap.

— Da, dar cred că o să iasă din tură imediat.

— Domnișoară Blacklock, a spus o voce din spatele meu. Ea e Iwona.

M-am întors și am văzut-o pe Karla prezentând o colegă — o femeie mică și bondoacă de patruzeci și ceva de ani, cu părul vopsit negru, dar cu rădăcinile încărunțite.

— Pot a ajuta? a spus Iwona cu un accent polonez puternic. E vreo problemă?

Am scuturat din cap.

— Îmi pare foarte rău...

Nu știam dacă să mă adresez Iwonei, lui Nilsson sau Karlei.

— ... nu e ea... nu tu ești femeia pe care am văzut-o. Dar voiam să spun... nu-i vorba că femeia asta ar fi făcut ceva. Nu e ca și cum ar fi furat sau ceva de genul ăsta. Sunt îngrijorată pentru ea — am auzit un țipăt.

— Un țipăt?

Sprâncenele înguste ale lui Hanni aproape i-au dispărut sub breton. A schimbat o privire cu Karla, care a deschis gura să spună ceva, dar exact atunci Camilla Lidman a vorbit pentru prima oară din spatele nostru.

— Sunt sigură că femeia pe care o căutați nu face parte din echipaj, domnișoară Blacklock.

A traversat camera și s-a oprit lângă masă, punând mâna pe umărul lui Hanni.

— Dacă cineva dintre noi ar fi avut vreun motiv de îngrijorare, ar fi spus. Noi suntem... cum se spune? Foarte strâns uniți.

— Foarte apropiați, a spus Karla. Suntem un echipaj foarte fericit.

Privirea ei a zvâcnit spre Camilla Lidman și din nou spre mine. Karla a zâmbit, chiar dacă sprâncenele ridicate și pensate excesiv dădeau expresiei sale un aer ciudat de neconvingător și neliniștit.

— În fine, am spus eu.

Îmi dădeam seama că nu aveam să obțin nimic de la fetele astea. Fusese o greșeală să vorbesc despre țipăt, acum strânseseră rândurile. Și poate că fusese de asemenea o greșeală să discut cu ele cu Camilla și Nilsson de față.

— Nu vă faceți griji. O să mă duc să discut cu... Eva, nu-i așa? Și cu Ulla. Mulțumesc că ați vorbit cu mine. Dar dacă auziți ceva, absolut orice, eu sunt în cabina 9, Linnaeus. Vă rog să veniți la mine oricând.

— N-am auzit nimic, a spus Hanni ferm. Dar bineînțeles că dacă auzim ceva o să vă anunțăm. Vă dorim o zi minunată, domnișoară Blacklock.

— Mulțumesc, am spus eu.

În timp ce mă întorceam, vasul s-a hurducat, făcându-le pe fete să scoată țipete ușoare și amuzate de alarmă și să-și înhațe cafelele. M-am împleticit și aș fi căzut dacă Nilsson nu m-ar fi prins de braț.

— Vă simțiți bine, domnișoară Blacklock?

Am dat din cap, dar de fapt mă durea brațul din cauza strânsorii lui foarte puternice. Șocul mișcării îmi declanșase o durere ascuțită în cap și mi-am dorit să fi luat o aspirină înainte să plec din cabină.

— Îmi place că *Aurora* e un vas mai mic, nu ca monștrii ăia caraibieni, dar asta înseamnă că impactul unui val înalt se simte mai mult decât pe un vas mai mare. Sunteți sigură că vă simțiți bine?

— Mă simt foarte bine, am spus eu scurt, frecându-mi brațul. Hai să mergem să vorbim cu Eva.

— Mai întâi să trecem pe la bucătărie, a spus Nilsson. Apoi putem merge la centrul de recuperare să vorbim cu Eva și, în sfârșit, putem încheia cu salonul pentru micul dejun.

Nilsson ținea în mână o listă cu personalul, de pe care tăia nume.

— Ăștia ar trebui să fie toți, poate în afară de doi marinari și câțiva stewarzi de cabină pe care îi putem găsi la sfârșit.

— Bine, am spus eu laconic.

De fapt, voiam să ies de acolo — dintre pereții claustrofobici și coridoarele fără aer, departe de lumina cenușie și senzația că ești închis, prins sub nivelul mării. Mi-a venit în minte o imagine trecătoare și oribilă că vasul se lovește de ceva, apa se revarsă în spațiul închis, gurile icnesc după fărâmele tot mai rare de aer.

Dar nu puteam să renunț acum. Dacă făceam asta, mă recunoșteam învinsă, recunoșteam că Nilsson avea dreptate. L-am urmat pe un coridor spre botul vasului, simțind cum podeaua se deplasează și se clatină sub mine, în timp ce mirosul de bucătărie devenea tot mai puternic: șuncă și grăsime încinsă, o aromă untoasă de croasanți puși la copt, pește fiert, sos de friptură și ceva dulce. Combinația mi-a umplut gura de salivă, dar nu într-un mod plăcut. Am strâns iar din dinți și m-am prins de balustradă, în timp ce vasul urca pe alt val și apoi cobora, lăsându-mi stomacul în urmă.

Tocmai mă întrebam dacă ar fi prea târziu să-l rog pe Nilsson să ne întoarcem, când el s-a oprit în fața unei uși de oțel cu două ferestre mici de sticlă și a deschis-o. Capetele cu bonete albe s-au întors spre noi, cu fețe care exprimau surpriza politicoasă de a mă vedea în spatele lui Nilsson.

— *Hej, alla!* a spus Nilsson, continuând cu ceva în suedeză și apoi întorcându-se către mine. Îmi pare rău, tot personalul de punte și de deservire a oaspeților vorbește engleză, dar nu și bucătarii. Le explicam de ce suntem aici.

Personalul a zâmbit și a dat din cap, iar unul dintre bucătari a ieșit în față și a întins mâna.

— Bună, domnișoară Blacklock, a spus el cu o engleză excelentă. Numele meu e Otto Jansson. Oricare din angajații

mei va fi încântat să vă ajute, chiar dacă nu toți vorbesc bine engleză. Pot să traduc eu. Ce vreți să aflați?

Dar eu nu eram în stare să spun nimic. Puteam doar să înghit în sec, privind în jos spre mâna lui întinsă, îmbrăcată într-o mănușă albicioasă de latex, în timp ce sângele îmi șuiera în urechi.

Am ridicat privirea spre ochii lui prietenoși și albaștri, apoi am privit iar mănușa, prin care se vedeau fire de păr negru prinse sub latex, și m-am gândit: *Nu trebuie să țip. Nu trebuie să țip.*

Jansson s-a uitat în jos spre mâna lui, ca pentru a vedea la ce mă holbez, apoi a râs scoțându-și mănușa cu cealaltă mână.

— Îmi pare foarte rău, uit că port mănușile. Sunt pentru servit, înțelegeți?

A aruncat mănușa albicioasă și moale la coșul de gunoi, apoi mi-a scuturat puternic mâna inertă și pasivă, cu degete calde și ușor prăfoase de la pudra de pe latex.

— Caut o fată, am spus eu, dându-mi seama că sunt abruptă, dar eram prea zdruncinată ca să fiu politicoasă. Păr negru, cam de vârsta mea sau puțin mai tânără. Drăguță, piele albicioasă. Nu avea accent — fie era englezoaică, fie era perfect bilingvă.

— Îmi pare rău, a spus Jansson cu regret, arătând ca și cum îi părea într-adevăr rău. Nu cred că vreuna dintre angajatele mele se potrivește descrierii, dar sunteți binevenită să mergeți și să vedeți dacă vreuna dintre ele e fata pe care o căutați. Avem doar două angajate femei și niciuna nu vorbește prea bine engleză. Jameela e acolo, la ghișeul pentru servit, iar Ingrid e la salate, în spatele grătarului de acolo. Dar niciuna nu se potrivește descrierii dumneavoastră. Poate era o stewardesă sau chelneriță?

Am întins gâtul ca să le văd pe cele două femei indicate de el și mi-am dat seama că avea dreptate. Niciuna nu semăna nici pe departe cu fata pe care o văzusem eu. Chiar dacă avea capul plecat și trupul ghemuit în cealaltă parte, eram sigură că Jameela era asiatica pe care o văzusem în cabină, când coborâsem. M-am gândit că era din Pakistan sau din Bangladesh — și era extrem de scundă, poate chiar sub un metru cincizeci. Ingrid, pe de altă parte, era scandinavă și avea cel puțin nouăzeci de kilograme, plus că era cu peste cincisprezece centimetri mai înaltă ca mine. Când m-am uitat la ea, și-a pus mâinile în șolduri și s-a postat aproape agresiv, chiar dacă eu știam că nu e corect să gândesc așa — gestul părea amenințător doar din cauza înălțimii ei.

— Nu contează, am spus. Scuze că v-am deranjat.

— *Tack*, Otto, a spus Nilsson.

Apoi a făcut o glumă în suedeză și Otto a început să râdă. L-a bătut pe Nilsson pe spate și a spus și el ceva care l-a făcut pe acesta să hohotească — un râs zgomotos, din stomac, care îl făcea să se cutremure. Nilsson a ridicat mâna către restul echipei.

— *Hej då!* a strigat el.

Apoi m-a condus afară, pe coridor.

— Îmi cer scuze, a spus el peste umăr, în timp ce se îndrepta spre scări. Limba oficială de pe vas e engleza și regula e să nu vorbim alte limbi în fața invitaților englezi, dar ținând cont de situație…

Nu și-a terminat propoziția, iar eu am dat din cap.

— E în regulă. Mai bine ca toată lumea să se simtă confortabil și să înțeleagă exact ce sunt întrebați.

Am trecut din nou pe lângă cabinele echipajului și am privit în treacăt prin câteva uși deschise, șocată din nou de

aspectul ponosit al spațiului înghesuit. Nu-mi puteam imagina cum ar fi să stau săptămână de săptămână, lună de lună în acele cabine închise, fără ferestre. Poate că Nilsson a simțit în ceafă tăcerea mea, pentru că a vorbit iar.

— Sunt cam mici, nu-i așa? Dar pe vas sunt doar aproximativ o duzină de angajați, în afara marinarilor, așa că nu avem nevoie de prea mult spațiu. Și pot să vă spun că sunt mai bune decât majoritatea cabinelor de pe vasele rivale.

N-am spus ceea ce gândeam — că nu spațiul în sine era cel care șoca, ci contrastul cu camerele luminoase și aerisite de deasupra. De fapt, camerele acestea nu erau mai rele decât cele de pe nenumăratele feriboturi cu care traversasem Canalul; erau chiar mai spațioase decât unele dintre ele. Dar tulburătoare era ilustrarea vie a distanței dintre cei bogați și cei săraci, o diferență între clasele sociale în acțiune.

— Sunt și angajați care stau împreună? am întrebat eu.

Treceam pe lângă o cabină întunecoasă în care cineva se îmbrăca cu ușa întredeschisă, în timp ce colegul lui de cameră sforăia.

Nilsson a dat din cap.

— Angajații începători stau împreună, la fel și oamenii de serviciu, stewarzii începători și așa mai departe, dar angajații cu vechime au cabina lor.

Ajunseserăm la scările care duceau la puntea de sus. Le-am urcat încet, în urma spatelui lat al lui Nilsson, ținându-mă de balustradă. Nilsson a deschis ușa despărțitoare care separa partea pentru invitați a vasului de partea pentru angajați, apoi s-a întors spre mine și a închis ușa în urma noastră.

— Îmi pare rău dacă n-a ieșit prea bine, a spus el. Sperasem ca una dintre fete să fie femeia pe care ați văzut-o și să vă puteți liniști.

— Uite ce e..., am spus eu, frecându-mi fața și simțind asprimea cicatricei de pe obraz și durerea de cap apăsătoare care începea să sporească. Nu știu dacă...

— Să mergem mai departe și să vorbim cu Eva, a spus Nilsson ferm.

S-a întors și a luat-o pe coridor spre alt rând de scări.

Vasul părea să avanseze greoi, clătinându-se de pe un val imens pe altul. Am înghițit ca să opresc torentul de salivă din gură și am simțit pe coloană, sub bluză, transpirația rece și lipicioasă. Pentru o clipă, aproape că m-am gândit să fug la cabina mea. Nu doar din cauza durerii de cap. Încă mai trebuia să termin de citit dosarul pentru presă și să încep articolul pe care Rowan îl aștepta la întoarcerea mea. Eram groaznic de conștientă că Ben, Tina, Alexander și toți ceilalți probabil luau deja notițe, strângeau date, îl căutau pe Bullmer pe Google și alegeau fotografii de presă.

Dar apoi mi-am făcut curaj. Dacă voiam ca Nilsson să mă ia în serios, trebuia să trec prin asta. Și, oricât aș fi vrut să urc în ierarhia de la *Velocity*, unele lucruri erau mai importante.

*

Am găsit-o pe Eva la recepția centrului de recuperare, o încăpere minunată și liniștită de pe puntea superioară, aproape numai sticlă, cu perdele lungi care s-au umflat în bătaia curentului când am deschis noi ușa. Pereții de sticlă dădeau spre punte, iar lumina era strălucitoare și fierbinte după furnicarul camerelor slab luminate de dedesubt.

Femeia brunetă și impresionantă de patruzeci și ceva de ani, cu cercei mari și rotunzi de aur în urechi, a ridicat privirea atunci când am intrat Nilsson și cu mine.

— Johann! a spus ea agreabil. Cu ce pot să te ajut? Iar dumneavoastră trebuie să fiți...?

— Lo Blacklock, am spus eu întinzând mâna.

M-am simțit imediat mai bine după senzația de izolare care mă cuprinsese la cabinele angajaților, iar greața lipicioasă a dat înapoi în fața brizei mării.

— Bună dimineața, doamnă Blacklock, a spus ea zâmbind.

Am dat mâna cu ea. Avea o mână fermă, cu degete osoase, dar puternice. Engleza ei era uimitor de bună — aproape la fel de bună ca a fetei din cabină —, dar nu, nu era ea. Era mult prea în vârstă și avea o piele hidratată cu grijă, care trăda ușoara ofilire a unui tip de ten care stătuse puțin prea mult la soare.

— Cu ce pot să vă ajut?

— Îmi pare rău, am spus eu. Căutam pe cineva și fetele de pe puntea de jos au sugerat că ai putea fi dumneata, dar nu ești.

— Domnișoara Blacklock a văzut seara trecută o femeie, a intervenit Nilsson. În cabina învecinată. Avea douăzeci și ceva de ani, păr lung și negru și piele albă. Domnișoara Blacklock a auzit niște zgomote care au îngrijorat-o și încercam să stabilim dacă era o membră a personalului.

— Mă tem că nu eram eu, a spus Eva cu multă amabilitate.

Nu avea nici urmă din reacția de apărare ușor tribală manifestată de fetele de jos. A râs ușor.

— Dacă e să fiu sinceră, nu mai am douăzeci și ceva de ani de mult. Ați vorbit cu stewarzii? Hanni și Birgitta au amândouă păr negru și cam vârsta asta. La fel Ulla.

— Da, am vorbit cu ele, a spus Nilsson. Și acum mergem să ne întâlnim cu Ulla.

— Nu are niciun fel de probleme, am spus eu. Femeia, vreau să spun. Doar sunt îngrijorată pentru ea. Dacă îți vine în minte cineva care...

— Îmi pare rău că nu pot să vă ajut, a spus Eva.

Îmi vorbea mie direct și într-adevăr părea că regretă, era cea mai sinceră preocupare pe care o văzusem la vreunul dintre cei cu care discutasem până acum. Între sprâncenele ei minunat pensate a apărut o cută ușoară.

— Chiar îmi pare rău. Dacă aud ceva...

— Mulțumesc, am spus eu.

— Mulțumesc, Eva, a repetat Nilsson, întorcându-se să plece.

— Cu plăcere, a răspuns Eva, conducându-ne la ușă. Abia aștept să ne vedem mai târziu, doamnă Blacklock.

— Mai târziu?

— La ora unsprezece. Tratamentul pentru doamne — e în programul pentru presă.

— Mulțumesc, am spus eu. Ne vedem atunci.

În timp ce mă întorceam să plec m-am gândit, vinovată, la paginile necitite din dosarul pentru presă și m-am întrebat ce altceva mai ratasem.

Am ieșit din centrul de recuperare pe ușa dinspre punte; când am deschis-o, briza puternică mi-a smuls-o din mână și a rotit-o, lovind-o puternic de un opritor de cauciuc. Nilsson a închis-o în urma mea, iar eu m-am dus la balustrada vasului, tremurând în vânt.

— Vă e frig? a strigat Nilsson ca să acopere mugetul vântului și zgomotul motoarelor.

Am scuturat din cap.

— Nu... Adică, da, mi-e frig, dar am nevoie de aer proaspăt.

— Încă vă mai simțiți rău?

— Aici nu. Doar mă doare capul.

M-am ținut de fierul rece și vopsit al balustradei și m-am aplecat peste ea, privind în jos dincolo de balcoanele cu pereți de sticlă ale cabinelor de la pupa, spre valurile înspumate din siajul vasului și spre vasta întindere a mării, inimaginabil de adâncă și rece. M-am gândit la kilometrii de întuneric învolburat de sub noi, la bezna și tăcerea de dedesubt și la faptul că ceva — cineva — putea să cadă zile întregi prin acele adâncuri negre, pentru a se opri în sfârșit pe fundul neluminat al mării.

M-am gândit la fata de noaptea trecută, la cât de ușor i-ar fi fost cuiva — lui Nilsson, Evei, oricui — să se apropie de mine pe la spate și să-mi dea un mic brânci...

M-am cutremurat.

Ce se *întâmplase?* Poate că îmi imaginasem. Țipătul și pleoscăitul, poate. Dar nu și sângele. Nu aveam cum să-mi fi imaginat asta.

Mi-am umplut plămânii cu aerul curat al Mării Nordului, m-am întors și am zâmbit hotărât către Nilsson, scuturându-mi părul pe care vântul mi-l aruncase peste față.

— Pe unde suntem?

— În apele internaționale, a spus Nilsson. În drum spre Trondheim, cred.

— Trondheim? am spus eu, încercând să-mi aduc aminte de discuția din seara trecută. Parcă lordul Bullmer a spus că mai întâi mergem în Bergen.

— Poate că s-a schimbat planul. Știu că lordul Bullmer speră din tot sufletul să puteți vedea cu toții Luminile Nordului. Poate că în seara asta sunt condiții foarte bune și vrea să mergem repede spre nord. Sau e posibil să fie o sugestie a căpitanului — s-ar putea să fie motive meteorologice pentru

care călătoria să urmeze ruta asta. Nu avem itinerariu fix. Suntem foarte în măsură să satisfacem capriciile pasagerilor. E posibil ca vreun invitat de la cina de aseară să-și fi dorit foarte mult să vadă Trondheimul.

— Ce e în Trondheim?

— Ca oraș? Păi, e celebra catedrală. Iar unele părți ale orașului sunt foarte atrăgătoare. Dar în mare parte sunt fiorduri. Plus faptul că orașul e, desigur, mult mai la nord decât Bergen, așa că sunt mai multe șanse să se vadă aurora. Dar s-ar putea să trebuiască să mergem și mai la nord, în Bodø sau chiar Tromsø. În perioada asta a anului e încă incert.

— Înțeleg.

Din cine știe ce motiv, cuvintele lui m-au tulburat. Una era să simți că iei parte la o călătorie organizată și cu totul altceva să-ți dai seama că ești un pasager neputincios când altcineva stă la cârmă.

— Domnișoară Blacklock...

— Spune-mi Lo, l-am întrerupt. Te rog.

— Lo, atunci.

Fața lată și liniștitoare a lui Nilsson părea îndurerată.

— N-aș vrea să ți se pară că nu te cred, Lo, dar la lumina zilei...

— Dacă mai sunt sigură? am terminat eu propoziția.

Nilsson a aprobat din cap. Eu am oftat mâhnită, aducându-mi aminte de îndoielile de noaptea trecută și de faptul că întrebarea lui nerostită oglindea vocea joasă și neplăcută din capul meu. Mi-am răsucit degetele în stofa bluzei înainte să-i răspund.

— Adevărul e că nu știu. Era târziu și, ai dreptate, băusem — e posibil să mă fi înșelat în privința țipătului și a pleoscăitului. Chiar și a sângelui — presupun că e *posibil* să fi fost o iluzie optică, chiar dacă sunt destul de sigură de

ce am văzut. Dar femeia din cabină — e exclus să mi-o fi imaginat. Pur și simplu nu aveam cum. Am *văzut-o*, am *vorbit* cu ea. Dacă nu e aici — pe vas, vreau să spun —, atunci unde e?

A urmat o tăcere lungă.

— Ei bine, n-am vorbit cu Ulla, a spus el în sfârșit. După descrierea dumitale, nu știu dacă e ea, dar cel puțin trebuie să eliminăm posibilitatea asta.

Și-a scos stația de emisie-recepție pentru personal și a început să apese butoanele.

— Nu știu ce părere ai dumneata, dar mie mi-ar prinde bine o cafea, așa că poate am putea-o ruga să se întâlnească cu noi în salonul pentru micul dejun.

*

Salonul pentru micul dejun era aceeași încăpere în care luaserăm cina seara trecută, dar cele două mese mari fuseseră descompuse în șase mese mai mici. Când Nilsson a deschis ușa nu era nimeni acolo, în afara unui chelner tânăr cu păr de culoarea porumbului, cu cărare pe o parte. A ieșit în față ca să mă întâmpine zâmbind.

— Domnișoară Blacklock? Sunteți gata pentru micul dejun?

— Da, te rog, am spus eu vag, privind în jur. Unde să mă așez?

— Oriunde doriți, a spus el, făcând un gest spre mesele goale. Majoritatea celorlalți invitați au preferat să ia micul dejun în cabinele lor. Poate lângă fereastră? Pot să vă aduc ceai sau cafea?

— Cafea, te rog, am spus eu. Cu lapte, fără zahăr.

— Și mie o ceașcă, te rog, Bjorn, a spus Nilsson.

Apoi a adăugat, peste umărul lui Bjorn:

— A, bună, Ulla.

M-am întors și am văzut o fată extraordinar de frumoasă, cu un coc mare și negru, care traversa sala de mese spre noi.

— Bună, Johann, a spus ea.

Avea un accent corect, dar, dinainte să spună ceva, eram sigură că nu ea era fata din cabină. Era deosebit de frumoasă, cu o piele curată și albă ca porțelanul, în contrast cu părul negru. Fata din cabină era atrăgătoare și însuflețită, dar nu avea această delicatețe, acest farmec de tablou renascentist. De asemenea, Ulla avea aproape un metru optzeci, or fata din cabină era cam cât mine, nici pe departe atât de înaltă. Nilsson mi-a aruncat o privire întrebătoare, dar am scuturat din cap.

Bjorn s-a întors cu două cești pe o tavă și un meniu pentru mine, iar Nilsson și-a dres vocea.

— Nu bei o cafea cu noi, Ulla?

— Mulțumesc, a scuturat ea din cap, făcând să i se legene cocul mare pe ceafă. Am luat deja micul dejun, dar o să stau o clipă.

S-a așezat pe un scaun de vizavi și ne-a privit zâmbitor pe amândoi, așteptând. Nilsson a tușit iar.

— Domnișoară Blacklock, ea este Ulla. E stewardesă la cabinele din față, unde stau familiile Bullmer și Jenssen, Cole Lederer și Owen White. Ulla, domnișoara Blacklock caută o fată pe care a văzut-o ieri și vrea foarte mult s-o găsească. Nu e pe lista pasagerilor, așa că ne gândeam că ar putea face parte din personal, dar căutarea noastră n-a avut succes. Domnișoară Blacklock, vreți s-o descrieți pe fata pe care ați văzut-o?

Am reluat scurta descriere, parcă pentru a suta oară.

— Îți vine cineva în minte? *Oricine* care s-ar putea potrivi descrierii?

Îmi dădeam seama că vocea mea începuse să sune implorator.

— Păi, eu am păr negru, evident, a spus Ulla râzând. Dar nu eram eu, așa că nu știu ce să zic... Ar mai fi Hanni, care și ea e brunetă. Și Birgitta...

— Le-am cunoscut, am întrerupt-o eu. Nu sunt ele. Altcineva? Oameni de serviciu? Marinari?

— N-nu... printre marinari nu e nimeni care să se potrivească descrierii, a spus Ulla încet. Din personal mai e Eva, dar e prea în vârstă. Ați vorbit cu personalul bucătăriei?

— Lasă, nu contează...

Mă cuprindea disperarea. Totul începea să semene cu un coșmar recurent în care interogam oameni unul după altul și în tot acest timp amintirea fetei cu părul negru începea să se împrăștie și să pâlpâie, să mi se scurgă printre degete ca apa. Cu cât vedeam mai multe fețe, cu atât îmi era mai greu să mă agăț de imaginea din capul meu.

Și totuși, fata aceea avea ceva definitoriu, pe care sigur l-aș fi recunoscut dacă aș fi văzut-o din nou. Nu trăsăturile — era drăguță, dar suficient de comună. Nici părul sau tricoul cu Pink Floyd. Era ceva legat de ea, simpla însuflețire și vivacitate a expresiei ei atunci când privise rapid pe coridor, surpriza de a-mi vedea fața.

Era oare posibil să fie moartă?

Dar alternativa nu era mult mai bună. Pentru că, dacă nu era moartă, singura altă posibilitate — și, dintr-odată, n-am mai fost sigură dacă asta e mai bine sau mai rău — era că eu îmi pierdeam mințile.

13

Când mi-a venit micul dejun, Ulla și Nilsson și-au cerut amândoi scuze și m-au lăsat să mănânc, în timp ce priveam lung pe fereastră. Aici, sus, cu priveliștea asupra mării și a punții, nu-mi mai era atât de rău și am reușit să mănânc o cantitate respectabilă din micul dejun. Simțeam cum îmi revine energia în membre, iar senzația sâcâitoare de greață scade. Mi-am dat seama că jumătate din motivul pentru care mă simțisem atât de groaznic fusese probabil glicemia scăzută. De fiecare dată când aveam stomacul gol, mă simțeam straniu, neputincioasă.

Dar, chiar dacă mâncarea și vederea oceanului mă făceau să mă simt mai bine din punct de vedere fizic, nu mă puteam opri să reiau în minte evenimentele nopții trecute, să reproduc conversația cu fata, surpriza de pe fața ei, urma de iritare când îmi împinsese rimelul în mână. Se întâmplase ceva, eram sigură de asta. Era ca atunci când ajungi la jumătatea filmului și te chinui să-ți dai seama cine sunt personajele. O întrerupsesem pe fată în timp ce făcea *ceva*. Dar ce?

Indiferent ce era, probabil că avea legătură cu dispariția ei. Și, indiferent ce părere avea Nilsson, nu puteam să cred că făcea curat în cameră. Nicio femeie de serviciu nu poartă

un tricou strâmt cu Pink Floyd. Și, în plus, pur și simplu nu *arăta* a femeie de serviciu. Nu puteai să ai asemenea păr și unghii cu un salariu de femeie de serviciu. Strălucirea acelei coame brunete și bogate trimitea la ani de tratamente de întreținere și vopsire scumpă în șuvițe. Spionaj industrial? O călătorie clandestină? O aventură sentimentală? Mi-am amintit de licărul rece din ochii lui Cole atunci când vorbise despre fosta lui soție și de asigurările diplomatice pe care mi le dăduse Camilla Lidman pe puntea de jos. M-am gândit la forța greoaie a lui Nilsson sau la insistențele neplăcute ale lui Alexander asupra otrăvii și morții, la cina de seara trecută — dar fiecare posibilitate părea și mai improbabilă decât ultima.

Ceea ce mă neliniștea era fața fetei. Cu cât mă străduiam mai mult să mi-o amintesc, cu atât se încețoșa. Îmi puteam reprezenta cu claritate toate părțile concrete — înălțimea ei, culoarea părului, starea unghiilor. Dar trăsăturile ei... un nas plăcut, sprâncene înguste și negre, pensate cu grijă... Și cam atât. Puteam să spun cum *nu* era: dolofană, bătrână, cu coșuri. Mi-ar fi fost mult mai greu să spun cum *era*. Avea un nas... normal. Gura, normală. Nu largă, nu ca un mugur de trandafir, nu îmbufnată, nu umflată excesiv. Doar normală. Nu puteam găsi nimic distinctiv.

Aș fi putut foarte bine să fiu eu.

Știam ce voia Nilsson. Voia ca eu să uit ceea ce auzisem, țipătul, culisarea tainică a ușii verandei și acel pleoscăit zgomotos și oribil de ape despicate.

Voia să încep să mă îndoiesc de propria mea variantă asupra lucrurilor. Mă lua în serios doar ca să mă facă să mă subminez singură. Mă lăsa să pun oricâte întrebări voiam — suficiente cât să mă conving singură de propria mea failibilitate.

Și ceva din mine nu-l putea acuza pentru asta. Era călătoria inaugurală a *Aurorei*, și vasul era plin de jurnaliști, fotografi și oameni influenți. Cu greu puteai găsi un moment mai nepotrivit să meargă ceva prost. Îmi și imaginam titlurile: „VOIAJ CĂTRE MOARTE: PASAGERĂ ÎNTR-O CĂLĂTORIE PENTRU PRESĂ SE ÎNEACĂ". Era în joc capul lui Nilsson, ca șef al pazei. Dacă ceva mergea prost sub supravegherea lui, în prima călătorie în care era implicat, în cel mai bun caz și-ar fi pierdut slujba.

Dar, și mai important, tipul de publicitate pe care ar fi produs-o o moarte neașteptată putea să scufunde întreaga afacere. Ceva de felul ăsta putea să sabordeze *Aurora* chiar înainte de lansarea ei, iar dacă se întâmpla așa ceva, toți cei de la bord își puteau pierde slujba, de la căpitan la Iwona, femeia de serviciu.

Știam asta.

Dar eu auzisem *ceva*. Ceva care mă făcuse să mă trezesc tresărind, cu inima gonind cu 200 de bătăi pe minut, palmele ude de transpirație și convingerea că undeva, foarte aproape, o altă femeie are necazuri serioase. *Știam* cum e să-ți dai seama, într-o clipă, că legătura ta cu viața e incredibil de fragilă, că pereții care te protejează sunt subțiri ca hârtia.

M-am frecat la ochi, simțind reziduurile granuloase ale machiajului de seara trecută, și m-am gândit la singurul lucru care dovedea că fata nu fusese o plăsmuire a imaginației mele: rimelul Maybelline.

Prin cap mi se împleticeau gânduri extravagante, unul după altul. Aveam să-l duc în Anglia într-o pungută de plastic, ca să ia amprente de pe el. Nu, și mai bine, aveam să fac o analiză de ADN. Pe periuțele pentru machiaj exista ADN, nu-i așa? În *CSI Miami* ar fi construit o întreagă punere sub

acuzare pe baza unei gene lipite de periuță. Trebuie să se poată face *ceva*.

Am alungat imaginea mentală cu mine intrând în secția de poliție din Crouch End cu un rimel într-o pungută și cerând analize criminalistice avansate unui polițist care abia se abținea să nu zâmbească amuzat. *Cineva* avea să mă creadă. Trebuia. Și dacă nu mă credeau, atunci... aveam să plătesc chiar eu pentru analize.

Am scos telefonul, pregătită să caut pe Google „prețul unei analize ADN private", dar înainte să deschid meniul de pornire mi-am dat seama cât era de nebunesc. Nu aveam să cumpăr o analiză ADN de tip polițienesc de la o companie de pe internet specializată în cazuri de infidelitate a soților. Și, oricum, ce mi-ar fi putut spune rezultatul, dacă nu aveam cu ce să-l compar?

În loc de asta, m-am apucat să-mi verific e-mailul. Nu era nimic de la Judah. De fapt, nu era absolut nimic. Nu aveam semnal la telefon, dar părea că sunt conectată la rețeaua WiFi a vasului și am reîncărcat pagina. Dar nu s-a întâmplat nimic. Micul simbol se învârtea întruna, apoi a apărut: „Nu există conexiune."

Am oftat, am băgat telefonul în buzunar și am examinat afinele din farfurie. Clătitele fuseseră delicioase, dar nu mai aveam poftă de mâncare. Părea ceva imposibil, suprarealist: asistasem la o crimă — sau cel puțin o auzisem — și iată-mă aici, încercând să bag în mine clătite și cafea, și în tot acest timp un criminal umbla în libertate, iar eu nu puteam să fac nimic.

Oare el știa că fusese auzit și reclamat? Cu tot zgomotul pe care îl făcusem și întrebările pe care le pusesem peste tot pe vas, dacă nu știuse noaptea trecută, acum știa.

Vasul a mai înfruntat un val de pe flanc, iar eu am împins farfuria și m-am ridicat în picioare.

— Mai doriți ceva, domnișoară Blacklock? m-a întrebat Bjorn.

Am tresărit violent și m-am întors. Apăruse ca prin farmec printr-o ușă montată în lambriurile din spatele camerei. Dacă nu știai că e acolo, era aproape imposibil s-o vezi. Oare Bjorn fusese acolo tot timpul, privindu-mă? Exista vreun fel de *vizetă de supraveghere?*

Am scuturat din cap și m-am străduit să zâmbesc, în timp ce traversam podeaua care se înclina ușor.

— Nu, mulțumesc, Bjorn. Mulțumesc pentru tot.

— Vă doresc o dimineață minunată. Aveți planuri? Dacă n-ați încercat încă, priveliștea din jacuzziul de pe puntea de sus e extraordinară.

Mi-a venit brusc în minte o imagine cu mine, singură în jacuzzi, și o mână cu mănușă de latex care mă împingea sub apă...

Am scuturat iar din cap.

— Cred că trebuie să merg la centrul de recuperare. Dar mai întâi s-ar putea să mă duc să mă întind puțin la mine în cabină. Sunt foarte obosită. N-am dormit bine noaptea trecută.

— Sigur, a spus el, cu o pronunție din cauza căreia s-a auzit „secur". Înțeleg perfect. Poate că s-ar cuveni niște re-re!

— Re-re?

— Nu așa se zice prescurtat? Re-re: recuperare și relaxare?

— Ah! am roșit eu. Recuperare și relaxare. Da, bineînțeles. Scuze — cum spuneam, sunt foarte obosită...

Mă îndreptam încet spre ușă, când dintr-odată mi s-a făcut pielea de găină la gândul ochilor nevăzuți care ar

fi putut să urmărească conversația noastră. Cel puțin în cabină aveam să fiu complet singură.

— Odihnă plăcută!

— Mulțumesc, am spus.

Am dat să plec și m-am ciocnit de Ben Howard, care avea ochii încețoșați.

— Blacklock!

— Howard.

— Noaptea trecută..., a spus el stânjenit.

Am scuturat din cap. Nu aveam de gând să port conversația asta în fața blajinului Bjorn, care zâmbea din celălalt capăt al încăperii.

— Hai să nu intrăm în asta, am spus eu scurt. Eram beți amândoi. Abia acum te-ai trezit?

— Da, a răspuns el, înăbușindu-și un căscat imens. După ce am plecat din cabina ta, am dat peste Archer și am ajuns să jucăm poker cu Lars și Richard Bullmer până la nu știu cât.

— A, am spus eu, mușcându-mi buza. La cât te-ai culcat?

— Dumnezeu știe. Pe la patru, cred.

— Doar pentru că..., am început eu.

Apoi m-am oprit. Nilsson nu mă credea. Ajunsesem la punctul în care abia dacă mă mai credeam eu însămi. Dar Ben... El m-ar fi crezut — nu-i așa?

M-am gândit la perioada cât fuseserăm împreună, cum se terminase... Dintr-odată, n-am mai fost atât de sigură.

— Nu contează, am spus laconic. Îți zic mai târziu. Du-te să mănânci.

— Te simți bine? a spus el, în timp ce eu mă întorceam să plec. Arăți groaznic.

— Super. Mersi.

— Nu, voiam doar... Arăți de parcă n-ai fi dormit aproape deloc.

— N-am dormit.

Încercam să nu vorbesc răstit, dar neliniștea și epuizarea mă făceau să fiu mai abruptă decât aș fi vrut. Apoi, în timp ce vasul se legăna peste alt val, i-am spus:

— Marea mi se pare puțin agitată.

— Da? Eu sunt norocos, n-am niciodată rău de mare.

În vocea lui era o urmă iritantă de îngâmfare, iar eu m-am opus impulsului de a-i arunca înapoi o replică scurtă și tăioasă.

— Nu contează, mâine o să ajungem în Trondheim devreme.

— Mâine?

Probabil că vocea îmi trăda dezamăgirea, pentru că Ben m-a privit tăios.

— Da. De ce? Ce s-a întâmplat?

— Mă gândeam... Îmi imaginam că astăzi...

N-am terminat propoziția.

— E drum lung, știi.

— Nu contează.

Trebuia să merg în cameră și să mă gândesc bine — să încerc să-mi dau seama ce văzusem și ce nu.

— Mă duc la mine în cameră să mă întind puțin.

— Sigur, a spus Ben. Ne vedem mai încolo, Blacklock.

Avea un ton relaxat. Dar ochii lui erau îngrijorați în timp ce mă urmăreu plecând.

*

Credeam că merg spre scările care duceau la puntea cabinelor, dar probabil că greșisem undeva, pentru că am

ajuns la bibliotecă — o variantă miniaturală a unei biblioteci lambrisate de casă de ţară, cu tot cu lămpi pentru citit cu abajur verde şi rafturi în trepte.

Am oftat şi am încercat să-mi dau seama unde greşisem şi dacă exista o rută mai scurtă decât să mă întorc şi să dau iar ochii cu Ben. Părea imposibil să te rătăceşti pe un vas atât de mic, dar modul în care se îmbinau camerele avea ceva foarte derutant, ca un puzzle complicat menit să stoarcă fiecare centimetru de spaţiu gol, iar navigarea prin acel labirint devenea şi mai complicată din cauză că mişcarea vasului îmi afecta simţul direcţiei.

Nu ajuta nici faptul că, spre deosebire de feribot, nu existau planuri ale etajelor şi indicatoare minimale — asta ca să dea mai mult impresia că era o locuinţă privată pe care se întâmpla s-o împarţi cu o grămadă de oameni bogaţi, presupun.

Existau două ieşiri, iar eu am deschis, mai mult sau mai puţin la întâmplare, uşa către punte. Cel puţin afară puteam fi sigură în ce direcţie mă uit. Am ieşit, simţind cum vântul mă loveşte în faţă, şi am auzit lângă mine o voce răguşită de fumătoare.

— Draga mea, e un miracol că eşti în picioare! Cum te simţi în dimineaţa asta?

M-am întors. Era Tina, care stătea în spatele geamului curbat al unui adăpost pentru fumători, cu o ţigară între degete. A tras un fum lung.

— Puţin obosită? a întrebat ea.

Mi-am reprimat dorinţa de a mă întoarce şi de a pleca. Trebuia să socializez. Nu puteam lăsa o mahmureală pe care mi-o făcusem cu mâna mea să împiedice acest lucru. Am încercat să zâmbesc, sperând că eram convingătoare.

— Puţin. N-ar fi trebuit să beau atât de mult.

— Ei, eu am fost impresionată de cât poți să dai pe gât, a spus ea cu un zâmbet ușor batjocoritor. Cum mi-a spus mie șeful când am început să lucrez la *Express*, pe vremea când chiar se bea serios: dacă poți să-ți bagi sub masă intervievatul, atunci sigur o să obții primul tău mare subiect.

M-am uitat la ea prin norul de fum. La birou se bârfea că urcase scara ierarhică pășind pe spatele unui număr enorm de femei tinere, apoi, când ajunsese pe acoperiș, trăsese scara în urma ei. Mi-am amintit că Rowan spusese cândva: *Tina e una dintre acele femei care cred că fiecare gram de estrogen din consiliul de administrație e o amenințare la adresa existenței ei.*

Dar, cumva, nu reușeam să potrivesc remarcile ei cu femeia care stătea în fața mea. Știam cel puțin o fostă colegă care spusese că îi datora cariera Tinei și, când m-am uitat acum la ea, la ochii ei puternic machiați care râdeau la mine, m-am gândit cum trebuia să fi fost să lucrezi ca jurnalistă în generația aia, să te zbați să promovezi în rețeaua băieților care se știau între ei. Era suficient de greu și acum. Poate că nu era vina Tinei că nu putuse să le ia cu ea pe toate celelalte femei din birou.

— Vino aici, draga mea, a spus ea. O să-ți spun un mic secret.

Mi-a făcut semn să mă apropii, cu inelele zornăind pe degetele ei scheletice.

— Bei ceva, apoi ți-o tragi îndelung și încet.

Exista un singur răspuns care nu începea cu *Îîîîîhh*, și anume o tăcere evazivă. Tina a râs din nou în stilul ei gutural de fumătoare.

— Te-am șocat.

— Nu neapărat. Doar că, știi, sunt destul de puțini candidați.

— Mie mi s-a părut că tu și cu acel Ben Howard mic și sexy păreați destul de prietenoși aseară..., a spus ea tărăgănat.

Mi-am reprimat un fior.

— Ben și cu mine am fost împreună acum ani de zile, am spus eu ferm. Și nu-mi doresc deloc să reiau povestea.

— Foarte rezonabil, draga mea, a spus ea bătându-mă pe braț și zornăindu-și inelele de mâna mea. Cum spun afganii, un om nu se poate îmbăia de două ori în același lac.

Nu știam ce să răspund la asta.

— Cum ziceai că te cheamă? a întrebat ea dintr-odată. Louise, nu-i așa?

— Lo. De fapt e prescurtarea de la Laura.

— Mă bucur de cunoștință. Și lucrezi cu Rowan la *Velocity*, nu-i așa?

— Da, exact, am spus. Sunt la articole de fond.

Apoi am continuat, surprinzându-mă și pe mine:

— Dar sper să o înlocuiesc în timpul concediului de maternitate. Cred că, în parte, de aia am primit călătoria asta. Voiau să testeze apele. Să vadă cum mă descurc.

Deși, dacă era într-adevăr un test, părea că aveam să-l pic cu brio. Cu siguranță *Velocity* nu își dorise să acuz gazdele că mușamalizează moartea unui om.

Tina a tras iar din țigară, apoi a scuipat un fir de tutun și m-a măsurat din priviri.

— E un rol de mare responsabilitate. Dar e bine că vrei să ieși în față. Și când o să se întoarcă, ce-o să faci?

Am deschis gura să răspund — apoi m-am oprit. Chiar, ce aveam să fac? Să revin la vechiul post? Mă întrebam cum să răspund, când Tina a spus:

— Sună-mă cândva, după ce te întorci la birou. Caut mereu freelanceri, mai ales oameni pricepuți care au puțină ambiție.

— Am contract cu normă întreagă, am spus eu cu regret.

Mi se păruse un compliment pe care n-aș fi vrut să-l minimalizez, dar eram destul de sigură că aveam o clauză de exclusivitate care nu mă lăsa să lucrez pe lângă slujbă.

— Cum dorești, a spus Tina, dând din umeri.

În timp ce spunea asta, vasul s-a clătinat, iar ea s-a apropiat de balustrada de metal.

— La naiba, mi s-a stins țigara. N-ai cumva o brichetă, scumpo? Pe a mea am lăsat-o în salon.

— Nu fumez, am spus eu.

— Fir-ar a naibii.

A aruncat chiștocul peste balustradă și ne-am uitat amândouă cum dispare, înhățat de vânt, încă înainte să atingă apa învolburată. Ar fi trebuit să-i dau cartea mea de vizită sau cel puțin să încep s-o descos subtil despre planurile lui *Vernean* pentru numerele viitoare sau despre cât de mult reușise să-l cucerească pe lordul Bullmer. Asta ar fi făcut Rowan. Ben probabil că ar fi obținut deja un contract de freelancing, fără să-i pese de clauza de exclusivitate.

Dar, în clipa aceea — când probabil că Nilsson îmi destrăma povestea în fața căpitanului —, cariera mea nu mi se părea atât de importantă. Cel mult, ar fi trebuit s-o iau la întrebări, să încerc să aflu unde fusese noaptea trecută. La urma urmei, Ben jucase poker cu Lars, Archer și Bullmer, ceea ce lăsa un număr relativ mic de oameni care ar fi putut să fie în cabina de lângă mine. Era oare Tina suficient de puternică pentru a împinge o femeie peste bord? Am observat-o pe ascuns cum pornește cu greutate pe puntea împroșcată de mare spre ușă, cu tocurile înguste patinând

ușor pe platforma de metal vopsit. Era slabă ca un ogar, mai mult tendoane decât mușchi, dar îmi puteam imagina că există o forță vânoasă în brațele acelea, iar imaginea pe care mi-o zugrăvise Rowan era cea a unei femei a cărei cruzime compensa ușor aspectul ei fizic.

— Dar tu? am spus eu urmând-o spre ușă. Te-ai distrat bine noaptea trecută?

La asta, Tina s-a oprit abrupt, cu ușa grea într-o mână, cu degetele încleștate pe metal și ligamentele de la ceafă ieșite în relief ca niște cabluri de oțel. S-a întors ca să mă privească lung.

— Ce-ai spus?

Își împinsese gâtul în față ca un velociraptor, sfredelindu-mi ochii cu privirea.

— Ziceam..., am început eu, dar m-am oprit, șocată de ferocitatea răspunsului ei. N-am... Mă întrebam doar...

— Ei bine, ți-aș sugera să nu te mai întrebi și să-ți ții insinuările pentru tine. O fată deșteaptă ca tine știe că în domeniul ăsta nu e cazul să-ți faci dușmani.

Apoi a dat drumul ușii, lăsând-o să se trântească în urma ei.

Am rămas pe punte, privind absent prin ușa aburită spatele ei care se îndepărta și întrebându-mă ce Dumnezeu se întâmplase.

Am scuturat din cap și am încercat să mă adun. Nu avea niciun rost să încerc să-mi dau seama acum. Ar fi trebuit să mă duc în cabină, ca să pun la păstrare singura probă care îmi rămăsese.

*

Încuiasem ușa înainte să plec cu Nilsson, dar, în timp ce coboram cu grijă scările spre puntea cabinelor, văzând cum oamenii de serviciu trag după ei aspiratoare și cărucioare pline cu prosoape și cearșafuri, mi-am dat seama că uitasem să pun semnul cu „Nu deranjați".

Când am ajuns, apartamentul fusese curățat la milimetru. Chiuveta fusese lustruită, ferestrele șterse de apa de mare împroșcată; până și hainele mele murdare și rochia de seară ruptă dispăruseră în mod magic.

Dar pe mine nu mă interesa nimic din toate acestea. M-am dus direct în baie, la șirurile îngrijite de articole cosmetice și loțiuni de pe măsuța de toaletă.

Unde era?

Am dat la o parte rujul și luciul de buze, pasta de dinți, cremă hidratantă, demachiantul, foliile de pastile pe jumătate consumate... dar nu era acolo. Nicio imagine roz cu verde nu mi-a sărit în ochi. Atunci poate sub măsuță... în coșul de gunoi? Nimic.

Am căutat în dormitor, deschizând sertarele unul după altul și uitându-mă pe sub scaune. Unde era? Unde *era?*

Dar știam răspunsul încă dinainte să mă prăbușesc pe pat, cu capul în mâini. Tubul de rimel — singura mea legătură cu fata dispărută — nu mai era.

Harringay Echo, Sâmbătă, 26 septembrie

O TURISTĂ LONDONEZĂ A DISPĂRUT DE PE UN VAS DE CROAZIERĂ NORVEGIAN

Se spune că prietenii și rudele londonezei dispărute, Laura Blacklock, sunt „tot mai îngrijorați" pentru siguranța ei. Blacklock (32 de ani), care locuiește în West Grove din Harringay, a fost declarată dispărută de partenerul ei, Judah Lewis (35 de ani), în timp ce aceasta se afla în vacanță la bordul exclusivistului vas de croazieră *Aurora Borealis*.

Domnul Lewis, care nu se afla la bord împreună cu domnișoara Blacklock, a relatat că a început să se îngrijoreze după ce aceasta nu a răspuns la mesajele trimise la bordul vasului de croazieră și când următoarele tentative de a o contacta au eșuat.

Un purtător de cuvânt al *Aurorei Borealis*, vasul care a plecat duminica trecută din Hull în călătoria lui inaugurală, a confirmat că Blacklock nu a mai fost văzută după excursia organizată în Trondheim marți, pe 22 septembrie, dar compania a spus că, inițial, s-a crezut că ea a decis să pună capăt călătoriei. Și-au dat seama că plecarea ei nu fusese planificată abia atunci când domnișoara Blacklock nu s-a întors, vineri, în Marea Britanie, iar partenerul ei a dat alarma.

Pamela Crew, mama femeii dispărute, a spus că este extrem de necaracteristic pentru fiica ei să nu ia legătura cu nimeni și a făcut apel la oricine ar fi putut s-o vadă pe domnișoara Blacklock, cunoscută și drept Lo, să ofere informații.

Partea a patra

14

Am încercat să nu las panica să mă copleșească.

Cineva fusese în camera mea.

Cineva care *știa*.

Cineva care știa ce văzusem și ce auzisem eu. Și ce spusesem eu.

Minibarul fusese reaprovizionat, iar eu îmi doream cu o intensitate subită și viscerală să beau ceva, dar am alungat acest gând și am început să umblu într-o parte și-n alta prin cabina care ieri mi se păruse atât de mare, iar acum mi se părea că mă strânge.

Cineva fusese aici. Dar cine?

Nevoia de a țipa, de a fugi, de a mă ascunde sub pat și de a nu mai ieși niciodată era aproape copleșitoare, dar nu exista scăpare — cel puțin nu până ajungeam în Trondheim.

Înțelegerea acestui fapt a oprit alergatul în cerc al gândurilor mele. M-am ridicat în picioare, cu mâinile pe măsuța de toaletă și umerii plecați, privindu-mi în oglindă fața albă și suptă. Nu era vorba doar de lipsa somnului. Sub ochi aveam cearcăne adânci de epuizare, dar în ochii înșiși exista ceva care m-a făcut să mă opresc — o expresie de teamă, de animal care se ascunde.

De pe coridor s-a auzit un muget plângăreț, iar eu mi-am amintit tresărind de oamenii de serviciu care făceau curat în camere. Am inspirat adânc și m-am îndreptat de spate, scuturându-mi părul ca să cadă pe umeri. Apoi am deschis ușa și am scos capul pe coridor, unde încă se auzea zumzetul unui aspirator. Iwona, poloneza cu care făcusem cunoștință pe puntea de jos, făcea curat în cabina lui Ben, aflată mai încolo, cu ușa larg deschisă.

— Scuză-mă! am strigat eu.

Dar nu m-a auzit, așa că m-am mai apropiat puțin.

— Scuză-mă!

Iwona a tresărit și s-a întors, cu mâna în dreptul inimii.

— Scuze! a spus ea cu respirația tăiată, apăsând cu piciorul pe întrerupător, ca să oprească aspiratorul.

Purta uniforma albastru-închis pe care o purtau toți oamenii de serviciu, iar trăsăturile ei greoaie erau roz din cauza efortului.

— Am speriat, a spus ea.

— Îmi pare rău, am spus eu spășită. N-am vrut să te sperii. Voiam să te întreb — tu ai făcut curat în camera mea?

— Da, deja făcut. Ceva nu e curat?

— Nu, e foarte curată — chiar minunată. Mă întrebam doar... Ai văzut cumva un rimel?

— Rim...? a spus ea scuturând din cap, cu o expresie nedumerită. Ce e?

— Rimel. Pentru ochi — așa.

Am mimat că mă dau cu rimel și fața ei s-a luminat.

— A! a spus ea. Da, știu.

Apoi a spus ceva care semăna cu: „Tuș du reș". Habar n-aveam dacă așa se zicea în poloneză la rimel sau tocmai spusese: „L-am aruncat la gunoi", dar am dat din cap energic.

— Da, da, un tub roz cu verde. Ca...

Am scos telefonul, vrând să caut Maybelline, dar WiFi-ul nu mergea nici acum.

— Ah, la naiba, nu contează. Dar e roz cu verde. L-ai văzut?

— Da, am văzut seara trecută când fac curat.

Căcat.

— Dar nu și în dimineața asta?

— Nu, a spus ea scuturând din cap, cu o expresie neliniștită. Nu e în baie?

— Nu.

— Îmi pare rău. Nu văzut. Pot ruga pe Karla, stewardesa, dacă poate să... cum zici... cumpere altul?

Cuvintele ei încurcate și expresia îngrijorată m-au făcut să-mi dau seama, dintr-odată, cum trebuia să i se pară povestea asta — o nebună care aproape că o acuza că a furat un rimel folosit. Am scuturat din cap și am pus mâna pe brațul ei.

— Îmi pare rău. Nu contează. Te rog, nu-ți face griji.

— Dar da, contează!

— Nu, serios. Probabil e vina mea. Cred că o să-l găsesc în vreun buzunar.

Dar știam adevărul. Rimelul dispăruse.

*

Când am ajuns în cabină, am încuiat ușa de două ori și am pus lanțul, apoi am luat telefonul, am apăsat pe 0 și am cerut să mi se facă legătura cu Nilsson. A urmat o așteptare lungă, cu muzică în surdină, și o femeie care părea să fie Camilla Lidman a revenit la telefon.

— Domnișoară Blacklock? Mulțumesc că ați așteptat. Vă fac legătura.

După un clic și un pârâit, la telefon s-a auzit o voce de bărbat.

— Alo? Aici Johann Nilsson. Pot să vă ajut?

— Rimelul a dispărut, am spus eu fără niciun preambul.

A urmat o pauză. Simțeam cum caută prin fișierul lui mental cu note.

— Rimelul, am spus eu nerăbdător. Cel despre care ți-am spus noaptea trecută — cel pe care mi l-a dat femeia din cabina 10. Care *dovedește* ce spuneam, nu înțelegi?

— Nu înțeleg…

— Cineva a intrat în cabina mea și l-a luat, am spus eu încet, încercând să mă controlez.

Aveam senzația stranie că, dacă nu vorbeam calm și limpede, aș fi putut începe să țip la telefon.

— De ce-ar fi făcut asta, dacă nu avea nimic de ascuns?

A urmat o pauză lungă.

— Nilsson?

— Vin să ne vedem, a spus el în cele din urmă. Sunteți în cabina dumneavoastră?

— Da.

— Ajung cam în zece minute. Sunt cu căpitanul, trebuie să termin aici, dar o să vin cât pot de repede.

— La revedere, am spus.

Am trântit telefonul, mai mult furioasă decât speriată, deși nu știam prea bine dacă eram furioasă pe mine sau pe Nilsson.

Am început iar să umblu într-o parte și-n alta prin cabina mică, trecând în revistă evenimentele de noaptea trecută, imaginile, sunetele, temerile care se înghesuiau în mintea mea. Sentimentul pe care nu-l puteam depăși era cel de violare — cineva fusese în *camera* mea. Cineva profitase de faptul că eram ocupată cu Nilsson și venise, scormonise prin

lucrurile mele și extrăsese singura probă care îmi susținea povestea.

Dar cine putea să facă rost de o cheie? Iwona? Karla? Josef?

S-a auzit un ciocănit la ușă, iar eu m-am întors brusc și m-am dus să descui. Afară era Nilsson, un amestec neliniștit de ferocitate, posomorală și oboseală. Cearcănele întunecate de sub ochii lui nu erau la fel de mari ca ale mele, dar nici nu mai aveau mult.

— Cineva a luat rimelul, am repetat eu.

El a dat din cap.

— Pot să intru?

M-am tras în spate și el s-a strecurat pe lângă mine în cameră.

— Pot să stau jos?

— Te rog.

S-a așezat și canapeaua a protestat încet. M-am așezat vizavi de el, pe scaunul măsuței de toaletă. Niciunul dintre noi n-a spus nimic. Eu așteptam ca el să înceapă — poate că și el făcea același lucru, sau pur și simplu încerca să-și găsească cuvintele. S-a prins de șaua nasului, un gest delicat care părea ciudat de comic la un bărbat atât de solid.

— Domnișoară Blacklock...

— Lo, am spus eu ferm.

El a oftat și a început iar.

— Lo, atunci. Am vorbit cu căpitanul. Niciun angajat nu lipsește, suntem destul de siguri de asta acum. Am vorbit și cu întregul personal și niciunul n-a văzut nimic suspect la cabina aia, ceea ce ne duce la concluzia...

— Hei, l-am întrerupt eu cu ardoare, ca și cum, dacă l-aș fi împiedicat să spună acele cuvinte, aș fi putut influența concluzia la care ajunseseră el și căpitanul.

— Domnișoară Blacklock...

— Nu. Nu poți să faci asta.

— Să fac ce?

— Să-mi spui „domnișoară Blacklock" acum, să-mi spui că respecți îngrijorarea mea și că sunt un pasager prețuit, bla-bla-bla, și în clipa următoare să mă desconsideri ca pe o femeie cu istericale care nu a văzut ce a văzut.

— Eu nu..., a început el.

Dar l-am întrerupt. Eram prea furioasă ca să-l ascult.

— Nu se poate și una și alta. Sau mă crezi, sau... A, nu, stai așa!

M-am oprit brusc, nevenindu-mi să cred că nu mă gândisem la asta până acum.

— Dar camerele de supraveghere? Nu aveți un sistem de supraveghere?

— Domnișoară Blacklock...

— Ai putea verifica înregistrările de pe coridor. Fata trebuie să apară acolo — trebuie!

— Domnișoară Blacklock! a spus el mai tare. Am vorbit cu domnul Howard.

— Ce?

— Am vorbit cu domnul Howard, a spus el, mai greoi. Ben Howard.

— Și? am spus eu, dar inima începuse să-mi bată mai repede. Ce ar putea să știe Ben despre asta?

— Cabina lui e vizavi de cea goală. M-am dus să mă întâlnesc cu el ca să aflu dacă a auzit ceva, dacă ar putea corobora relatarea dumneavoastră despre pleoscăit.

— Nu era acolo, am spus eu. Juca poker.

— Știu. Dar mi-a spus...

Nilsson n-a terminat propoziția.

Ah, Ben, m-am gândit eu, și am simțit un gol în stomac. Ben, trădătorule. Ce-ai făcut?

Știam ce spusese. Îmi dădeam seama după fața lui Nilsson, dar nu aveam de gând să-l las să scape atât de ușor.

— Da? am spus eu printre dinții strânși.

Voiam să-l forțez să facă asta așa cum se cuvine. Trebuia să-mi spună totul clar, silabă cu silabă.

— Mi-a spus despre bărbatul din apartamentul dumneazoastră. Spărgătorul.

— Spărgătorul n-are nimic de-a face cu asta.

— E, ăă…

Nilsson a tușit, și-a încrucișat brațele, apoi picioarele. Imaginea unui bărbat de mărimea lui așezat incomod pe o canapea și încercând să se facă nevăzut era aproape absurd de comică. N-am spus nimic. Senzația de a-l urmări cum se chinuie era aproape superbă. *Tu știi,* m-am gândit eu cu răutate, *știi ce de căcat ești.*

— Domnul Howard mi-a spus că, ăăă, n-ai dormit bine de la, ăă, spargere încoace, a reușit el să spună.

N-am spus nimic. Am rămas așa, rece și încremenită de furie împotriva lui, dar mai ales împotriva lui Ben Howard. Era ultima oară când mai aveam încredere în el. Nu mă învățam minte niciodată?

— Și mai e și alcoolul, a spus el, cu fața lui albă boțită de mâhnire. Alcoolul, ăă… nu merge bine cu…

Nilsson n-a terminat propoziția. A întors capul spre ușa băii, spre mormanul penibil al obiectelor mele personale.

— Cu ce? am întrebat eu cu o voce joasă și dură, complet diferită de vocea mea.

Nilsson a ridicat privirea spre tavan. Disconfortul lui umplea toată camera.

— Cu… antidepresivele, a spus el.

Vocea lui era aproape șoptită, iar privirea i-a zvâcnit din nou spre pachetul de pastile boțit, pe jumătate consumat, de lângă chiuvetă, apoi iar spre mine. Întregul lui trup exprima scuze.

Dar cuvintele fuseseră rostite. Nu mai puteau fi luate înapoi și amândoi știam asta.

Am rămas așa, fără să spun nimic, dar obrajii mei ardeau ca și cum aș fi fost pălmuită. Deci asta era. Ben Howard chiar îi spusese totul despre mine, nemernicul. Discutase cu Nilsson câteva minute. O conversație în timpul căreia nu doar că nu-mi susținuse povestea, ci debitase toate detaliile biografiei mele de care dispunea și care mă făceau să par o nevrotică dezechilibrată chimic în care nu puteai avea încredere.

Da. Da, luam antidepresive. Și ce?

Nu conta că luam pastilele alea de ani de zile — și în plus și beam. Nu conta că aveam atacuri de anxietate, nu deliruri.

Dar chiar dacă aș fi avut psihoză în toată regula, asta nu diminua cu nimic faptul că, și cu pastile și fără, *văzusem ceea ce văzusem*.

— Deci așa, am spus eu în cele din urmă, pronunțând cuvintele scurt și egal. Crezi că din cauza câtorva pastile sunt o dementă paranoică și nu pot să deosebesc realitatea de ficțiune? Cred că știi că există sute de mii de oameni care iau aceleași medicamente ca și mine?

— N-am vrut deloc să spun asta, a răspuns Nilsson stânjenit. Dar e o realitate că nu avem nicio probă care să susțină relatarea dumneavoastră și, domnișoară Blacklock, cu tot respectul, ceea ce credeți că s-a întâmplat e foarte aproape de experi...

— Nu! am țipat eu ridicându-mă în picioare și dominând trupul lui ghemuit și nefericit, în ciuda faptului că în mod normal probabil că era cu cincisprezece centimetri mai

înalt ca mine. Ți-am spus, nu *poți* să faci asta. Nu poți să-mi vorbești slugarnic și apoi să respingi ce ți-am spus eu. Da, nu dormisem. Da, băusem. Da, cineva mi-a spart apartamentul. Dar nu are *nimic de-a face cu ce am văzut*.

— Și totuși, chiar asta e problema, nu-i așa? a spus Nilsson ridicându-se și el în picioare acum, iritat, cu obrajii lați înroșindu-se. N-ați *văzut* nimic. Ați văzut o fată, iar fete sunt multe pe vasul ăsta, apoi, mult mai târziu, ați auzit un pleoscăit. De aici v-ați repezit să trageți concluzii care seamănă foarte bine cu evenimentul traumatic pe care l-ați trăit cu câteva nopți în urmă — e un exemplu de doi plus doi fac cinci. Asta nu justifică o anchetă de crimă, domnișoară Blacklock.

— Ieși afară, am spus eu.

Gheața din jurul inimii mele părea să se topească. Simțeam că sunt pe cale să cedez în fața a ceva foarte prostesc.

— Domnișoară...

— *Ieși afară!*

Am mers apăsat la ușă și am deschis-o violent. Mâinile îmi tremurau.

— Ieși afară! am repetat eu. Acum. Dacă nu vrei să-l sun pe căpitan să-i spun că o pasageră singură ți-a cerut în mod repetat să părăsești cabina și tu ai refuzat. IEȘI DRACULUI AFARĂ DIN CABINA MEA!

Nilsson a plecat capul și s-a îndreptat țeapăn spre ușă. S-a oprit o clipă, ca și cum ar fi fost pe punctul de a spune ceva, dar poate că fața mea sau ceva din ochii mei l-a oprit, pentru că atunci când a ridicat privirea și a văzut cum mă uitam la el a părut că tresare și s-a întors.

— La revedere, a spus el. Domnișoară...

Dar n-am așteptat să aud restul. I-am trântit ușa în față, apoi m-am aruncat pe pat ca să pot plânge în voie.

15

În principiu cel puțin, nu exista niciun motiv pentru care să am nevoie de pastilele alea ca să trec prin viață. Am avut o copilărie minunată și părinți iubitori, tot tacâmul. N-am fost bătută sau abuzată și nu se aștepta de la mine să iau doar note de 10. Am avut parte doar de iubire și sprijin. Dar, cumva, asta nu a fost suficient.

Prietena mea, Erin, spune că toți avem demoni în interiorul nostru, voci care ne șoptesc că nu suntem buni de nimic, că dacă nu primim o avansare sau nu trecem cu brio un examen lumea o să vadă exact ce sac de piele și tendoane lipsit de valoare suntem în realitate. Poate că e adevărat. Poate că vocile mele erau doar puțin mai puternice.

Dar eu nu cred că e așa de simplu. Depresia în care am căzut eu după universitate nu avea legătură cu examenele și stima de sine, era ceva mai straniu, mai chimic, ceva ce nu putea fi remediat prin niciun tratament verbal.

Terapie cognitiv-comportamentală, psiholog, psihoterapie — nimic n-a funcționat așa cum au funcționat pastilele. Lissie spunea că i se părea înspăimântătoare ideea de a-ți echilibra dispoziția chimic, de a lua ceva care să-ți modifice felul în care ești în realitate. Dar eu nu văd lucrurile așa;

pentru mine, e ca și cum m-aș machia — nu-i o deghizare, ci un mod de a mă face să fiu *în și mai mare* măsură cum sunt de fapt, mai puțin necizelată. Cel mai bun eu posibil.

Ben mă văzuse fără „machiaj". Și plecase. Eu fusesem furioasă o lungă vreme, dar până la urmă mi-am dat seama că nu-l învinovățesc pentru asta. În anul în care am împlinit douăzeci și cinci de ani, am fost destul de groaznică. Dacă aș fi putut să plec de lângă mine, și *eu* aș fi făcut-o.

Însă asta nu scuza ceea ce făcuse Ben acum.

*

— Deschide!

Zgomotul tastelor de laptop a încetat, și am auzit cum un scaun e dat în spate. Apoi ușa cabinei s-a deschis prudent.

— Da?

Fața lui Ben a apărut în deschizătură, cu o expresie surprinsă când m-a văzut.

— Lo! Ce faci aici?

— Tu ce crezi?

A avut buna-cuviință de a părea ușor fâstâcit.

— A, te referi la aia...

— Da, *aia*, am spus eu intrând în cameră pe lângă el. Ai vorbit cu Nilsson.

— Uite ce e...

A ridicat mâna împăciuitor, dar asta nu m-a consolat.

— Nu mă lua cu uite ce e. Cum ai putut să faci asta, Ben? Cât ți-a luat să verși totul — căderea psihică, medicamentele, faptul că a fost cât pe ce să-mi pierd slujba... I-ai spus toate astea? I-ai spus de zilele în care nu mă puteam îmbrăca, în care nu puteam ieși din casă?

— Nu! Bineînțeles că nu. Dumnezeule, cum poți să crezi una ca asta?

— Atunci doar despre pastile? Și despre faptul că sunt distrusă și alte câteva detalii picante ca să înțeleagă că în niciun caz nu poate să aibă încredere în mine?

— Nu! N-a fost deloc așa!

Ben s-a dus la ușa verandei și apoi s-a întors spre mine, trecându-și mâna prin părul care i-a rămas vâlvoi.

— Eu doar... căcat, pur și simplu am spus-o. Nu știu cum. Nilsson își face treaba foarte bine...

— Tu ești jurnalistul! Nu mai știi să spui „Nu comentez"?

— Nu comentez, a gemut el.

— Nici nu-ți dai seama ce-ai făcut, i-am spus.

Încleștasem pumnii și unghiile îmi intrau în palme. M-am forțat să le descleștez, frecându-mi mâinile îndurerate pe blugi.

— Ce vrei să spui? Stai puțin, am nevoie de o cafea. Vrei și tu?

Îmi venea să-i spun să se ducă naibii. Dar adevărul era că îmi doream o cafea. Am dat scurt din cap.

— Cu lapte și fără zahăr, nu?

— Da.

— Unele lucruri nu s-au schimbat, a spus el în timp ce umplea espressorul cu apă minerală și introducea o capsulă de staniol.

I-am aruncat o privire.

— S-au schimbat al naibii de multe lucruri, și știi asta. Cum ai *putut* să-i spui chestiile alea?

— Eu... nu știu.

Și-a băgat iar mâinile în părul răvășit, apucându-se de rădăcini, ca și cum dacă trăgea suficient de tare ar fi putut să extragă o scuză din cap.

— A dat peste mine în timp ce mă întorceam de la micul dejun, m-a oprit pe coridor și a început să spună că e îngrijorat pentru tine — ceva legat de niște zgomote pe care le-ai auzit noaptea. Eram mahmur, nici nu-mi dădeam seama despre ce vorbește. La început, am crezut că se referă la spargere. Apoi a început să spună că ai o stare fragilă — Dumnezeule, Lo, îmi pare rău, nu e ca și cum m-aș fi dus să bat la ușa lui, disperat să sporovăim puțin. Despre ce e vorba?

— Nu contează.

Am luat cafeaua pe care mi-o întindea. Era prea fierbinte ca să beau din ea, așa că am ținut-o în poală.

— Contează. E clar că te-a dat peste cap. S-a întâmplat ceva noaptea trecută?

Cam 95% din mine ar fi vrut să-i spună lui Ben Howard să se ducă dracului și că nu mai avea dreptul la încrederea mea după ce trăncănise cu Nilsson despre viața mea personală și valabilitatea mea ca martor. Din nefericire, restul de cinci procente păreau deosebit de energice.

— Eu...

Am înghițit din cauza durerii din gât și a dorinței de a spune *cuiva* ce se întâmplase. Poate că dacă îi spuneam lui Ben, el îmi putea sugera ceva la care nu mă gândisem? El chiar era reporter, la urma urmei. Și, deși nu-mi plăcea s-o recunosc, unul destul de respectat.

Am inspirat adânc, apoi am reluat povestea pe care i-o spusesem lui Nilsson noaptea trecută, de data asta vorbind mult, disperată să-mi prezint convingător cazul.

— Și chestia e că fata chiar *era* acolo, Ben, am încheiat eu. Trebuie să mă crezi!

— Hei, hei, a spus Ben, clipind. Bineînțeles că te cred.

— Da? am spus eu, atât de surprinsă că am trântit tare ceașca de cafea pe blatul de sticlă al măsuței. Serios?

— Bineînțeles că te cred. Știu că nu-ți imaginezi lucruri.

— Nilsson nu știe.

— Înțeleg de ce Nilsson nu *vrea* să te creadă, a spus Ben. Adică, știm cu toții că o crimă pe un vas de croazieră e o chestie destul de neplăcută.

Am dat din cap. Știam și eu — ca orice jurnalist de turism — numeroasele zvonuri care circulau despre vasele de croazieră. Nu că proprietarii din branșa asta ar fi fost mai criminali decât cei din alte branșe ale turismului, numai că exista o zonă gri inerentă în jurul crimelor comise pe mare. *Aurora* nu era ca alte vase despre care citisem, și care semănau mai mult cu niște orașe plutitoare decât cu niște nave, dar în apele internaționale avea același statut legal contradictoriu. Chiar și în cazul unor dispariții bine documentate, lucrurile erau trecute sub preș. În lipsa unei jurisdicții clare de poliție care să preia cazul, investigația era prea adesea lăsată în seama serviciului de pază de la bord, care era angajat de vasul de croazieră și care, chiar dacă ar fi vrut, nu-și permitea să calce pe nervi pe cineva.

Mi-am frecat brațele din cauza unei senzații subite de frig, în ciuda căldurii stătute a cabinei. Mă dusesem la Ben să urlu la el, ca să mă simt mai bine. Ultimul lucru la care mă așteptasem era ca el să-mi susțină neliniștea.

— Ce mă îngrijorează cel mai mult... am spus eu încet.

Apoi m-am oprit.

— Ce? m-a îmboldit Ben.

— Fata... fata mi-a împrumutat un rimel. Așa am cunoscut-o — nu știam că e o cabină goală, așa că am bătut la ușă ca s-o rog să-mi împrumute un rimel.

— Așa... și?

Ben a mai luat o gură de cafea. Fața lui deasupra ceștii de cafea era nedumerită, era clar că nu înțelege încotro bat.

— Și... a dispărut.

— Ce, rimelul? Cum adică, a dispărut?

— A dispărut. A fost luat din cabina mea, în timp ce eu eram cu Nilsson. Aș putea să resping tot restul — dar, dacă nu e nimic, de ce să ia rimelul? Era singurul lucru concret prin care puteam demonstra că *a fost* cineva în cabina aia, și acum a dispărut.

Ben s-a ridicat, s-a dus la verandă și a tras perdelele subțiri, chiar dacă părea un gest ciudat și nu era necesar. Am avut impresia stranie și trecătoare că nu voia să mă privească în față și că se gândea ce să spună.

Apoi s-a întors și s-a așezat la loc, pe capătul patului, cu o expresie de hotărâre pragmatică.

— Cine mai știe despre asta?

— Despre rimel?

Era o întrebare bună și, mi-am dat seama cu o urmă de întristare, una la care eu nu mă gândisem.

— Ăă... cred... că nimeni în afară de Nilsson.

Nu era un gând liniștitor. Ne-am uitat unul la altul o lungă vreme. În ochii lui Ben se oglindeau întrebările stânjenitoare care, dintr-odată, începuseră să se învolbureze și în mintea mea.

— Dar el era cu mine, am spus în cele din urmă. Când a fost luat rimelul.

— Tot timpul?

— Păi... mai mult sau mai puțin... Nu, stai așa, a existat un interval... Eu am luat micul dejun. Și am vorbit cu Tina.

— Atunci putea să-l ia.

— Da, am spus eu încet. Putea.

Oare *el* fusese în cabina mea? *Așa* aflase despre medicația mea, de aici sfatul de a nu o combina cu alcoolul?

— Uite ce e, a spus Ben în cele din urmă, cred că ar trebui să te duci să vorbești cu Richard Bullmer.

— Lordul Bullmer?

— Da. Cum am spus, noaptea trecută am jucat poker cu el și pare un tip de treabă. Și nu are rost să-ți pierzi timpul cu Nilsson — Bullmer e șeful. Taică-meu spunea mereu că, dacă ai o reclamație, du-te direct la vârf.

— Asta nu e o problemă de relații cu clienții, Ben.

— Chiar și așa. Dar tipul ăsta, Nilsson — situația nu arată prea bine pentru el, nu-i așa? Și dacă există cineva pe vas care să-l tragă la răspundere pe Nilsson, ăsta e Bullmer.

— Dar o să facă asta? Să-l tragă la răspundere? Are la fel de multe motive ca și Nilsson să mușamalizeze totul. De fapt, chiar mai multe. Cum ai spus, povestea asta s-ar putea sfârși foarte rău pentru el, Ben. Dacă se află, viitorul *Aurorei* o să fie unul foarte șubred. Cine naiba vrea să plătească zeci de mii de lire pentru o călătorie de lux pe un vas unde a murit o fată?

— Pun pariu că există câțiva clienți de nișă, a spus Ben cu un zâmbet ușor strâmb.

M-am cutremurat.

— Uite ce e, nu strică să te duci să vorbești cu el, a insistat Ben. Cel puțin știm unde a fost toată noaptea trecută, ceea ce nu se poate spune despre Nilsson.

— Ești sigur că niciunul dintre oamenii cu care erai nu a ieșit din cabină?

— Absolut sigur. Eram în apartamentul familiei Jenssen — există o singură ușă, iar eu am stat cu fața la ea toată noaptea. Oamenii se ridicau și se duceau la budă și așa mai departe, dar toți au folosit baia din apartament. Chloe a citit o vreme, apoi s-a dus în dormitorul de alături — care nu are altă ieșire decât cea din camera principală a apartamentului.

Nu a plecat nimeni cel puțin până la patru. Poți să-i excluzi pe toți cei patru bărbați, plus Chloe.

M-am încruntat, numărând pasagerii pe degete.

— Deci asta înseamnă... tu, Bullmer... Archer... Lars și Chloe. Mai rămân Cole, Tina, Alexander, Owen White și lady Bullmer. Plus angajații.

— Lady Bullmer? a ridicat Ben o sprânceană. Cred că exagerezi.

— Ce? am spus eu ostil. Poate că nu-i așa de bolnavă pe cât pare.

— Da, sigur, simulează patru ani de cancer recurent și chimioterapie și radioterapie înfiorătoare doar ca să aibă un alibi pentru uciderea unei fete necunoscute.

— Nu e nevoie să fii sarcastic. Ziceam și eu.

— Dar eu cred că pasagerii sunt o pistă falsă, a spus Ben. Nu poți să nu ții cont de faptul că tu și Nilsson erați singurii oameni care știau despre rimel. Dacă nu l-a luat el, atunci i-a zis celui care l-a luat.

— Păi..., am spus.

Apoi m-am oprit. Pe ceafă mi se prelingea o senzație nu foarte diferită de vinovăție.

— Ce-i?

— Încercam... încercam să mă gândesc. Când Nilsson m-a dus să mă întâlnesc cu personalul. Nu-mi amintesc prea bine... e posibil să fi vorbit despre rimel.

— Dumnezeule, Lo, a zis Ben, privindu-mă fix. Ai spus sau n-ai spus? E oarecum important.

— Știu asta, am răspuns iritată.

Vasul a urcat și a coborât pe un val, iar senzația de greață m-a cuprins din nou și clătitele pe jumătate digerate mi s-au mișcat stânjenitor în stomac. Am încercat să mă gândesc la conversațiile de pe punțile de jos, dar îmi

era greu să-mi amintesc. Fusesem atât de mahmură, atât de zăpăcită de lumina artificială și claustrofobică a acelor cabine înguste și fără ferestre. Am închis ochii, simțind cum se clatină și se înclină canapeaua sub mine, și am încercat să mă gândesc la angajații de la bucătărie, la fețele plăcute și curate ale fetelor care se întorseseră spre mine. Ce *naiba* le spusesem?

— Nu-mi pot aminti, am răspuns în cele din urmă. Chiar nu pot. Dar e posibil să fi spus. Nu *cred* c-am spus, dar nu pot să zic sigur că n-am spus.

— La naiba. Ei, asta schimbă considerabil lucrurile.

Am aprobat din cap cu gravitate.

— Uite ce e, a adăugat Ben în cele din urmă, poate că alt pasager a văzut ceva. Pe cineva intrând sau ieșind din cabina goală sau pe cine a luat rimelul intrând în cabina ta. Cine stă în cabinele de la pupă?

— Ăă... am spus eu, numărându-i pe degete. Păi, eu stau în 9 și tu în 8. Alexander stă în... cred că 6?

— Tina stă în 5, a zis Ben gânditor. Am văzut-o intrând noaptea trecută. Asta înseamnă că Archer trebuie să stea în 7. Bun. Vrei să mergem să batem puțin din ușă în ușă?

— Bine, am spus eu.

Din cine știe ce motiv — poate din cauza valului de furie, a senzației că sunt crezută sau poate pur și simplu pentru că aveam un plan —, mă simțeam deja mai bine. Dar apoi am zărit ceasul de la laptopul lui Ben.

— Căcat, nu pot acum. Trebuie să merg la o chestie pentru doamne la centrul de recuperare.

— La cât se termină? a întrebat Ben.

— Habar n-am. Dar nu cred că trece de ora prânzului. Bărbații ce fac?

Ben s-a ridicat și a răsfoit o broșură de pe birou.

— Turul punții. Ce frumos și sexist — bărbații primesc tehnologie, femeile aromaterapie. A, nu, stai așa, și bărbații merg la centrul de recuperare mâine-dimineață. Poate că e vorba doar de spațiu.

A luat un carnețel și un pix de pe noptieră.

— Și eu trebuie să plec, dar hai să vedem ce putem descoperi în dimineața asta, apoi putem să ne întâlnim din nou aici după prânz și să batem la ușa celorlalți pasageri. Abia apoi mergem cu toată povestea asta la Bullmer. Poate modifică traseul vasului, să aducă la bord poliția locală.

Am aprobat din cap. Nilsson nu mă luase în serios, dar dacă puteam să aflăm ceva care să coroboreze povestea mea — fie doar și încă o persoană care auzise pleoscăitul —, ar fi fost mult mai greu ca Bullmer să ignore totul.

— Mă gândesc neîncetat la ea, am spus eu dintr-odată când am ajuns la ușă.

Ben s-a oprit cu mâna pe zăvor.

— Ce vrei să spui?

— La fată... fata din Palmgren. Cum trebuie să se fi simțit când el s-a repezit la ea — dacă era vie când a căzut peste bord. Mă gândesc întruna cum trebuie să fi fost, șocul apei reci, priveliștea vasului care se îndepărtează...

Oare țipase în timp ce valurile o acopereau? Încercase să strige când apa sărată îi inunda plămânii, iar pieptul i se zbătea, în timp ce frigul mușca din ce în ce mai tare și oxigenul se scurgea din sângele ei, iar ea se afunda tot mai mult și mai mult...

Și trupul ei care plutea prin întunericul rece și tăcut al oceanului adânc, alb ca osul, ochii ciuguliți de pești, părul dus de curent, ca un fuior de fum întunecat... Mă gândeam la toate astea, chiar dacă nu spuneam nimic.

— Nu te mai gândi, a spus Ben. Nu-ți lăsa imaginația să te domine, Lo.

— Eu știu cum e, am spus în timp ce el deschidea ușa. Nu înțelegi? Știu cum trebuie să se fi simțit, atunci când cineva a atacat-o la miezul nopții. De asta trebuie să aflu cine e responsabil.

Și pentru că, dacă nu aflam, era posibil ca după aceea să mă atace pe mine.

16

Când am ajuns, Chloe și Tina așteptau în centrul de recuperare. Tina stătea sprijinită de tejghea, citind ceva pe laptopul lăsat deschis de Eva în spatele recepției, iar Chloe era afundată într-un fotoliu de piele vechi și luxos, jucându-se la telefon. Am fost surprinsă să văd că, fără machiaj, arăta complet diferit. Ochii fumurii imenși și pomeții proeminenți de aseară erau cumva șterși și aplatizați la lumina zilei.

A văzut că mă uit la ea în oglindă și a zâmbit larg.

— Te gândești la machiaj? Se pare că mă așteaptă un tratament facial, așa că l-am dat jos. Ți-am spus, sunt o machieuză bună.

— A, nu mă...

N-am terminat propoziția. Simțeam că roșesc.

— Conturul e esențial, a spus Chloe întorcând fotoliul spre mine și făcându-mi cu ochiul. Serios, îți poate schimba viața. Cu ce am în cabină te pot transforma în oricine, de la Kim Kardashian la Natalie Portman.

Eram pe punctul de a-i da o replică glumeață, dar am surprins cu coada ochiului o mișcare și am văzut, șocată, că una dintre oglinzile cât peretele din spatele recepției se

mișca, rotindu-se în interior. Încă o ușă? Zău așa, câte intrări secrete avea vasul ăsta?

Tina a ridicat brusc capul atunci când Eva a intrat prin deschizătură, zâmbind politicos.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnișoară West? a întrebat ea. În calculatorul acela ținem liste și informații confidențiale ale clienților, așa că mă tem că nu le permitem invitaților să-l folosească. Dacă doriți să folosiți un calculator, Camilla Lidman va fi încântată să vă trimită unul în cabină.

Tina s-a îndreptat de spate, stânjenită, și a întors laptopul la loc spre recepție.

— Scuze, draga mea, a spus ea, având eleganța de a părea puțin rușinată. Doar... căutam lista tratamentelor.

Era o scuză cam penibilă, dat fiind că în dosarul pentru presă era lista completă.

— Vă ofer un print cu mare plăcere, a spus Eva.

Tonul ei nu avea niciun pic de răceală, dar a cântărind-o oarecum din priviri pe Tina.

— Avem tipurile obișnuite de masaje și terapii, tratamente faciale, pedichiură și așa mai departe. Manichiura și tratamentele pentru păr au loc în camera aceasta.

Eva a arătat spre fotoliul pe care stătea Chloe.

Am început să mă întreb unde aveau loc celelalte tratamente, dat fiind că în sala asta era un singur fotoliu și pe puntea de sus nu mai era loc, din câte îmi dădeam eu seama — jacuzziul și sauna ocupau mare parte din restul spațiului —, când ușa dinspre punte s-a deschis și, oarecum spre surpriza mea, a intrat Anne Bullmer. Arăta ceva mai bine decât seara trecută, pielea ei era mai puțin pământie și fața cumva mai puțin suptă, dar ochii negri aveau cearcăne adânci, ca și cum n-ar fi dormit.

— Îmi pare rău, a spus ea cu respirația tăiată, încercând să zâmbească. Acum am nevoie de foarte mult timp ca să urc scările.

— Aici! a spus Chloe ridicându-se rapid și încercând să se dea la o parte spre un colț neocupat al camerei. Stai în locul meu.

— Nu e nevoie, a spus Anne.

Chloe a dat să insiste, dar Eva a intervenit în dialogul lor cu un zâmbet.

— Oricum, doamnelor, acum ne vom îndrepta spre sălile de tratament. Lady Bullmer, vreți vă rog să luați loc aici? Doamnă West, doamnă Blacklock și doamnă Jenssen, vreți să mergem jos?

Jos? Înainte să apuc să mă întreb ce însemna asta, Eva a deschis ușa cu oglindă din spatele recepției — atingerea tocului a făcut-o să se rotească în interior — și am început să coborâm un rând de scări înguste și întunecoase, una în spatele celeilalte.

După lumina și aerul sălii de primire, contrastul era extrem. Am început să clipesc, încercând să-mi obișnuiesc ochii cu lumina slabă. Pe scări erau din loc în loc suporturi cu lumânări mici, dar strălucirea galbenă și pâlpâitoare pe care o aruncau ele nu făcea decât să intensifice întunericul din jurul lor, iar când vasul s-a înclinat peste un val mare, am simțit o amețeală trecătoare. Poate din cauză că scările dispăreau în întunericul de sub noi sau poate pentru că cea mai ușoară atingere din partea lui Chloe — care era imediat în spatele meu — m-ar fi făcut să mă rostogolesc peste Tina și Eva, care erau în fața mea. Dacă îmi rupeam gâtul, nu avea nimeni de unde să știe că nu mă împiedicasem în întuneric, ci fusesem împinsă.

În sfârșit, după o coborâre care a părut interminabilă, ne-am oprit într-un hol îngust. De la o mică fântână dintr-o nișă din perete se auzea susurul apei — era tipul de fântână care prelinge la infinit apă reciclată peste un glob de piatră. Zgomotul ar fi trebuit să fie reconfortant și probabil că pe uscat ar fi fost, dar pe vas efectul era oarecum diferit. Am început să mă gândesc la scurgeri și ieșiri de urgență. Oare aici eram sub nivelul apei? Nu exista nicio fereastră.

Am început să simt o presiune în piept și mi-am încleștat pumnii. *Nu te panica. Pentru numele lui Dumnezeu, nu face un atac de panică aici.*

Unu. Doi. Trei...

Mi-am dat seama că Eva vorbește și am încercat să mă concentrez asupra cuvintelor ei, nu asupra tavanului scund și a spațiului înghesuit, fără aer. Poate că după ce intram în sălile de tratament, care erau mai puțin înghesuite, avea să fie mai bine.

— ... trei săli de tratament aici, jos, spunea Eva. Plus fotoliul de sus, așa că mi-am luat libertatea de a alege terapii care pot avea loc simultan.

Te rog, te rog, fă ca terapia mea să fie sus. Unghiile mi se înfigeau în palme.

— Doamnă West, v-am pus la o ședință de aromaterapie în Sala 1, cu Hanni, a spus Eva uitându-se pe listă. Doamnă Jenssen, aveți tratament facial în Sala 2, cu Klaus. Sper că nu vă deranjează un terapeut bărbat? Doamnă Blacklock, v-am rezervat o împachetare cu nămol în Sala 3, cu Ulla.

Am simțit cum mi se accelerează respirația.

— Și lady Bullmer? a spus Chloe privind în jur. Unde e?

— Își face manichiura sus.

— Ăă..., am spus eu sfios. Presupun că nu... Aș putea să-mi fac și eu manichiura sus?

— Îmi pare rău, a spus Eva, pe un ton de regret autentic. Dar sus e un singur scaun. Aș fi încântată să vă fac rezervare la manichiură în după-amiaza asta, după împachetare. Sau preferați un alt tratament? Vă putem oferi *reiki*, masaj suedez, masaj thailandez, reflexologie... Avem și un bazin de izolare — dacă n-ați încercat niciodată, e incredibil de reconfortant.

— Nu! am spus eu automat.

Tina și Chloe au întors capul, iar eu mi-am dat seama dintr-odată cât de tare vorbisem și am făcut un efort să cobor vocea.

— Nu, nu, mulțumesc. Izolarea nu... prea îmi place.

Simplul gând de a sta întinsă într-un coșciug de plastic închis ermetic și plin de apă...

— Nicio problemă, a spus Eva zâmbind. Ei bine, sunteți gata să începem? Sălile de tratament sunt pe coridor. Fiecare are o cabină de duș a ei. Există halate și prosoape.

Am dat din cap, abia auzind instrucțiunile ei. Apoi, când Eva s-a întors să urce la loc, le-am urmat pe Chloe și Tina pe coridor, sperând că nu mi se vede pe față teama crescândă. Eram în stare să fac asta. Nu îmi puteam lăsa fobiile să mă împiedice să fac treabă bună. *Salut, Rowan, nu, nu am încercat centrul de recuperare, pentru că era cu două niveluri mai jos și nu avea ferestre. Scuze.* Nu, exclus. După ce ieșeam de pe coridorul acesta îngust și intram în sălile noastre de tratament, avea să fie mai bine.

Sperasem ca timpul petrecut la centrul de recuperare să-mi ofere șansa de a discuta cu Tina, Anne și Chloe și de a le tatona referitor la ce făcuseră noaptea trecută, dar când Chloe a dispărut în sala ei de tratament și ușa s-a închis în urma ei, mi-am dat seama că asta nu avea să se întâmple.

De cealaltă parte a coridorului, Tina s-a oprit în fața unei uși pe care scria: „Sala de tratament 1". Am așteptat-o să intre, ca să pot trece pe coridor mai departe, dar ea s-a întors spre mine, cu mâna pe clanță.

— Draga mea, a spus ea stânjenită, cred... cred că am fost puțin cam abruptă când am discutat ultima oară.

Pentru o clipă, nu mi-am dat seama despre ce vorbește, apoi mi-am amintit — întâlnirea noastră de pe punte și furia ei răstită față de întrebările mele. Dar *de ce* fusese atât de sensibilă față de ce făcuse noaptea trecută?

— Ce pot să spun... mahmureala... lipsa țigărilor. Dar nu e o scuză pentru faptul că m-am răstit la tine.

Întreaga ei postură și atitudine trădau o femeie mai obișnuită să pretindă scuze decât să le ofere.

— E în regulă, am spus eu bățos. Înțeleg perfect, nici eu nu sunt prea binedispusă dimineața. Eu... zău, uită toată povestea.

Dar simțeam că fața mi se congestionează din cauza minciunii.

Tina a întins mâna și m-a strâns de braț cu un gest care, am presupus eu, se voia un la „revedere" prietenos, dar inelele ei erau reci și, în timp ce ușa se închidea în urma ei, am lăsat să mă cuprindă cutremurarea pe care mi-o reprimasem.

Apoi am inspirat adânc și am bătut la ușa Sălii de Tratament 3.

— Intrați, domnișoară Blacklock, s-a auzit o voce dinăuntru.

Ușa s-a deschis și a apărut Ulla, zâmbind, într-o uniformă albă de centru de recuperare. Am intrat în încăperea mică, privind în jurul meu. Era mică, dar nu la fel de strâmtă precum coridorul, și, cum eram doar eu și Ulla,

era mult mai puțin apăsătoare. Am simțit cum scade ușor presiunea din pieptul meu.

Încăperea era luminată de aceleași lumânări electrice pâlpâitoare montate și pe scări, iar în mijlocul ei era un pat înălțat, acoperit cu o peliculă transparentă de plastic. La picioare era un cearșaf alb împăturit.

— Bun venit la sala de tratament, domnișoară Blacklock, a spus Ulla. Astăzi veți beneficia de o împachetare cu nămol. Ați mai făcut așa ceva?

Am scuturat din cap.

— E foarte plăcută și foarte bună pentru detoxifierea pielii. Primul pas, vă rog scoateți-vă hainele, întindeți-vă pe pat și acoperiți-vă cu cearșaful.

— Să păstrez lenjeria? am întrebat eu, străduindu-mă să spun asta ca și cum aș fi mers în fiecare zi la centrele de recuperare.

— Nu, se pătează de nămol, a spus Ulla ferm.

Probabil că fața îmi exprima sentimentele, deoarece Ulla s-a aplecat și a scos dintr-un dulăpior ceva care semăna cu un prosop de mâini boțit.

— Dacă preferați, vă putem oferi chiloți de unică folosință. Unele dintre invitatele noastre îi folosesc, altele nu, depinde doar de cum vă simțiți dumneavoastră mai comod. Iar acum o să vă las să vă dezbrăcați. Dacă doriți, dușul este aici.

Mi-a arătat o ușă de la stânga patului, apoi a ieșit cu spatele din cameră, zâmbind, și a închis ușa încet, iar eu am început să-mi scot hainele, simțindu-mă din ce în ce mai neconfortabil. Le-am îngrămădit pe scaun, împreună cu pantofii, apoi, când am rămas complet goală, mi-am luat chiloții de hârtie subțiri și am urcat pe pat. Pielea goală mi se lipea neplăcut de plastic. Am tras cearșaful alb până la bărbie.

Aproape imediat după ce am terminat — suficient de rapid ca să mă facă să mă întreb, scârbită, dacă nu cumva exista un fel de cameră de supraveghere în încăpere —, la ușă s-a auzit un ciocănit ușor, apoi vocea Ullei.

— Pot să intru, domnișoară Blacklock?

— Da, am spus eu răgușit.

Ulla a intrat ținând un bol cu ceva care semăna și probabil chiar era nămol cald.

— Dacă vreți să vă întindeți cu fața în jos, vă rog, a spus ea încet.

M-am rotit de pe o parte pe alta. Era surprinzător de dificil, cu pelicula lipicioasă prinsă de piele, și am simțit cum cearșaful alunecă, dar Ulla l-a tras la loc cu abilitate. A atins ceva de lângă ușă și încăperea s-a umplut de cântece de balenă și zgomot de valuri. Am avut o imagine tulburătoare a greutății apei aflate de cealaltă parte a carenei subțiri de metal...

— Ai putea cumva să...? am spus eu stânjenită, cu fața spre pat. Există și altă melodie?

— Bineînțeles, a spus Ulla.

A apăsat pe ceva și muzica a trecut la clopote tibetane și clopoței de vânt.

— Așa e mai bine? a întrebat ea.

Am dat din cap, și ea a spus:

— Acum, dacă sunteți gata...?

Tratamentul era surprinzător de reconfortant, după ce m-am forțat să mă relaxez puțin. M-am obișnuit chiar și cu senzația ca o persoană complet necunoscută să-mi maseze cu nămol trupul aproape gol. După o vreme, mi-am dat seama — tresărind — că Ulla vorbește cu mine.

— Scuze, am îngăimat eu somnoroasă, ce-ai spus?

— Dacă vreți să vă întoarceți, a murmurat ea.

M-am întors pe spate, în timp ce nămolul aluneca și patina pe plastic. Ulla a tras iar cearșaful peste trunchiul meu și a început să-mi maseze partea din față a picioarelor. A urcat încet și metodic pe trup și, în sfârșit, mi-a întins nămol pe frunte, pe obraji și pe ochii închiși, după care a spus iar, cu vocea ei joasă și mângâietoare:

— Acum o să vă împachetez, domnișoară Blacklock, ca să lăsăm nămolul să lucreze, și o să mă întorc peste jumătate de oră să vă ajut să vă despachetați și să faceți duș. Dacă aveți nevoie de ceva, în dreapta aveți un buton de apel.

Mi-a dus mâna la un buton montat pe partea laterală a patului.

— E totul în regulă?

— Da, am spus eu somnoroasă.

Căldura încăperii și acordurile blânde ale muzicii erau extraordinar de soporifice. Îmi era greu să-mi amintesc tot ce se întâmplase noaptea trecută. Îmi era greu să-mi pese. Voiam doar să dorm…

Am simțit cum pelicula lipicioasă mă înconjoară, apoi ceva greu și cald peste ea — un prosop, m-am gândit. În spatele pleoapelor închise, îmi dădeam seama că lumina din cameră fusese redusă.

— Eu sunt afară, a spus Ulla.

Am auzit clinchetul ușor al ușii. Am încetat să mă mai lupt cu oboseala și am lăsat căldura și întunericul să îmi acopere capul.

*

Am visat-o pe fată cum plutește la kilometri întregi sub noi, în adâncurile reci și întunecate ale Mării Nordului. Am visat ochii ei râzători, albi și umflați de apa sărată, pielea ei

moale, încrețită și cojită, tricoul ei sfâșiat de pietrele ascuțite și transformat în zdrențe.

Mai rămăsese doar părul ei lung și negru, plutind prin apă ca o frunză palmată de alge întunecate, încurcându-se în cochilii și năvoade, eșuând pe mal în șuvițe ca de frânghie roasă și zăcând acolo inert, în timp ce mugetul valurilor care se spărgeau pe pietriș îmi umplea urechile.

M-am trezit neliniștită și plină de spaimă. Mi-a luat ceva timp să-mi amintesc unde eram, și încă și mai mult ca să-mi dau seama că mugetul din urechile mele nu făcea parte din vis, ci era real.

M-am dat jos din pat, tremurând ușor și întrebându-mă cât stătusem acolo. Prosopul cald se răcise, iar nămolul de pe pielea mea se uscase și crăpase. Zgomotul părea să se audă din cabina de duș.

Inima îmi bubuia în piept în timp ce mă apropiam de ușa închisă, dar mi-am adunat tot curajul, am rotit clanța ușii și am dat-o de perete. Un val de aburi fierbinți m-a învăluit. Am început să tușesc, croindu-mi drum prin ceață ca să închid dușul și udându-mă bine. Oare venise Ulla ca să-i dea drumul? Dar de ce nu mă trezise?

După ce dușul s-a oprit, picurând și bolborosind, m-am întors la ușă bâjbâind, cu părul ud lipit de față, și am căutat întrerupătorul.

Am apăsat pe el și lumina a inundat cabina dușului — și atunci am văzut.

Pe oglinda aburită, cu litere de vreo cincisprezece centimetri înălțime, scria: „NU MAI CĂUTA"

BBC News, Luni, 28 septembrie

Laura Blacklock, britanica dispărută: Pescarii danezi au găsit un cadavru

Câțiva pescari danezi care dragau în Marea Nordului, în largul țărmului norvegian, au găsit cadavrul unei femei. Scotland Yard a fost solicitat să acorde asistență anchetei desfășurate de poliția norvegiană în legătură cu descoperirea unui cadavru dragat la primele ore ale dimineții de luni de pescarii danezi, întărind supoziția că decedata ar putea fi jurnalista britanică Laura Blacklock (32 de ani), care a dispărut săptămâna trecută în timpul unui voiaj în Norvegia. Un purtător de cuvânt al Scotland Yard a confirmat faptul că au fost solicitați să ajute ancheta, dar a refuzat să comenteze posibilele legături cu dispariția doamnei Blacklock.

Poliția norvegiană a afirmat că trupul neînsuflețit aparține unei femei albe tinere și că procesul de confirmare a identității acesteia este în curs.

Partenerul Laurei Blacklock, Judah Lewis, a refuzat să comenteze când l-am contactat telefonic la locuința sa din nordul Londrei, afirmând doar că e „distrus de dispariția Laurei".

Partea a cincea

17

Pentru o clipă, n-am fost în stare să fac nimic. Am rămas așa, holbându-mă la literele care picurau, cu inima bătându-mi atât de tare, încât am crezut că o să mi se facă rău. În urechi aveam un vuiet straniu și auzeam un fel de suspine ca de animal speriat — un zgomot oribil, undeva între groază și durere, iar o parte ciudată și detașată din mine și-a dat seama că persoana care scoate acele sunete sunt eu.

Apoi camera a părut să se miște și pereții să se strângă, iar eu mi-am dat seama că am un atac de panică și că, dacă nu mă duc undeva unde să fiu în siguranță, o să leșin. M-am împleticit spre pat, aproape târându-mă, și m-am întins pe el în poziție fetală, încercând să-mi răresc respirația. Mi-am amintit ce spunea psihologul de terapie cognitiv-comportamentală: *Respiră calm și conștient, Lo, relaxează-te progresiv — câte un mușchi o dată. Respirație calmă... relaxare conștientă. Calm... și conștient. Conștient... și... calm.*

Îl urâsem chiar și atunci. Chiar și pe vremea aia, procedura asta abia limita puțin atacul de panică, cu atât mai puțin acum, când chiar aveam un motiv să mă panichez.

Calm... și conștient... Am auzit în minte vocea lui relaxată și înfumurată de tenor, iar furia pe care mi-o aminteam atât de bine m-a echilibrat cumva, m-a făcut suficient de tare ca să-mi încetinesc respirația precipitată și panicată și, în sfârșit, să mă ridic în capul oaselor, să-mi trec mâinile prin părul umed și să caut în jurul meu un telefon.

Bineînțeles, exista unul pe tejghea, lângă un pachet gol de nămol pentru tratament. Îmi tremurau mâinile și mi-a fost foarte greu să ridic telefonul, cu atât mai mult să apăs pe zero, dar, după ce am reușit, am auzit o voce cu accent scandinav spunând: „Alo, pot să vă ajut cu ceva?" N-am spus nimic, am rămas așa, cu degetul deasupra tastelor.

Mesajul dispăruse. Din locul în care stăteam pe pat, vedeam oglinda din cabina dușului, iar acum, când dușul era oprit și ventilatorul de aspirație mergea, aburul aproape că dispăruse. Nu mai vedeam decât două pârâiașe de apă în partea de jos a „I"-ului și „C"-ului, și atâta tot.

Nilsson nu m-ar fi crezut niciodată.

*

După ce am făcut duș și m-am îmbrăcat, am luat-o înapoi pe coridor. Ușile celorlalte două camere erau deschise și am privit înăuntru din mers, dar erau complet goale, cu canapele bine curățate care așteptau următorul client. Cât timp dormisem?

Când am urcat scările și am ajuns la recepția centrului de recuperare, și acesta era gol, cu excepția Evei, care stătea la birou și tasta ceva la laptop. Când am intrat pe ușa secretă, a ridicat privirea și a zâmbit.

— A! Domnișoară Blacklock. V-a plăcut tratamentul? Ulla a coborât acum ceva timp să vă scoată învelitoarea, dar

dormeați adânc. Avea de gând să vină iar peste un sfert de oră. Sper că nu v-ați simțit dezorientată când v-ați trezit singură.

— E în regulă, am spus eu succint. Când au plecat Chloe și Tina?

— Cu vreo douăzeci de minute în urmă, cred.

Am făcut semn din cap spre ușa din spatele meu, acum din nou închisă și invizibilă, dacă nu cunoșteai secretul oglinzii.

— Asta e singura intrare a centrului de recuperare?

— Depinde ce înțelegi prin intrare, a spus Eva încet, evident derutată de întrebare. E singura intrare, dar nu singura ieșire. Există jos o ieșire de incendiu care duce la cabinele personalului, dar e... cum se spune? Cu sens unic? Se deschide doar în exterior. De asemenea, are alarmă, așa că nu vă recomand s-o folosiți, altfel se sună evacuarea! De ce întrebați?

— Doar așa.

În dimineața aceea, făcusem greșeala de a trăncăni cu Nilsson. Nu aveam s-o fac încă o dată.

— În salonul Lindgren se servește prânzul, a spus Eva, dar nu vă faceți griji, n-ați pierdut nimic — e un bufet, așa că oamenii vin și pleacă după voie. A, era să uit, v-a găsit domnul Howard?

— Nu, am spus eu, oprindu-mă brusc, cu mâna pe ușă. De ce?

— A venit aici să vă caute. I-am explicat că faceți un tratament, așa că nu poate să vă vorbească personal, dar a coborât să îi lase un mesaj Ullei. Vreți să încerc să găsesc mesajul?

— Nu, am spus eu scurt. Îl găsesc eu. A mai coborât și altcineva?

Eva a scuturat din cap.

— Nu. Eu am fost aici în permanență. Domnișoară Blacklock, sunteți *sigură* că nu e nicio problemă?

N-am răspuns. M-am întors și am ieșit din centrul de recuperare, simțind sub haine umezeala răcoroasă a pielii și o groază rece care ajungea mult mai adânc.

*

Salonul Lindgren era pustiu, cu excepția lui Cole Lederer, care stătea la o masă cu aparatul de fotografiat în fața lui, și a lui Chloe, care era așezată vizavi de el și privea lung pe fereastră, băgând salată în gură cu un aer absent. Când am intrat, a ridicat privirea și a făcut semn din cap spre scaunul de lângă ea.

— Hei! Nu că a fost extraordinar la recuperare?

— Probabil, am spus eu, trăgându-mi un scaun.

Apoi, dându-mi seama cât de stranii și de dezagreabile trebuie să fi părut cuvintele mele, am mai încercat o dată:

— Adică, da, a fost extraordinar. Tratamentul meu a fost foarte bun. Doar că… mie nu prea-mi plac spațiile închise. Sunt puțin claustrofobă.

— A! s-a înseninat fața lui Chloe. Mă întrebam eu de ce păreai atât de tensionată jos. Am crezut că ești mahmură.

— Ei, am spus eu cu un râset fals, probabil și asta.

Era oare posibil să fi fost ea în sala de tratament? Fără îndoială. Dar Ben spusese foarte clar despre noaptea trecută — Chloe nu ieșise deloc din cameră.

Atunci Tina? M-am gândit la forța ei vânoasă și la reacția ei înverșunată la întrebarea mea despre unde își petrecuse noaptea trecută. Puteam să cred fără probleme că ar împinge pe cineva peste bord.

Sau putea să fie *Ben?* Coborâse la sălile de tratament și, la urma urmei, alibiul lui pentru noaptea trecută se sprijinea doar pe cuvântul său.

Îmi venea să țip. Simțeam că înnebunesc.

— Ascultă, i-am spus nonșalant lui Chloe, noaptea trecută ai jucat poker, nu-i așa?

— N-am jucat. Dar am fost acolo, da. L-au jumulit pe sărmanul Lars, dar își permite.

A râs scurt și rece, iar Cole a ridicat privirea de pe cealaltă parte a mesei și i-a aruncat un zâmbet larg.

— O să vi se pară o întrebare ciudată... dar a ieșit vreunul dintre ceilalți din cabină?

— Eu n-aș putea să-ți spun, a răspuns Chloe. După o vreme m-am dus în dormitor. Pokerul e cel mai plicticos joc de privit. Cole a fost și el acolo puțin, nu-i așa, Cole?

— Doar vreo jumătate de oră, a răspuns el. Cum spune Chloe, pokerul nu e neapărat un sport pentru spectatori. Dar îmi amintesc că Howard a plecat. S-a dus să-și ia portofelul.

Gura mi s-a uscat brusc. Apoi Cole a continuat:

— De ce voiai să știi?

— Nu contează.

M-am străduit să zâmbesc și să schimb subiectul, înainte să mă forțeze să răspund.

— Cum sunt fotografiile?

— Uită-te, dacă vrei, a spus el, aruncându-mi aparatul de fotografiat cu atâta nonșalanță că am icnit, cât pe ce să-l scap. Apasă pe butonul de play din spate și derulează. Pot să ți le trimit printate pe alea care-ți plac.

Am început să parcurg fotografiile, întorcându-mă în timp de-a lungul călătoriei, trecând peste instantaneele de atmosferă cu nori și pescăruși rotitori, peste jocul de poker

de noaptea trecută, peste pozele în care Bullmer râdea trăgând spre el jetoanele lui Ben, iar Lars se încrunta punând o pereche de doiari peste cei trei cinciari ai lui Ben. Dar o poză făcută în noaptea de dinainte aproape mi-a tăiat răsuflarea. O înfățișa pe Chloe de foarte aproape. Tocmai întorsese ochii spre aparat. Vedeai firele de păr minuscule de pe obrazul ei, aurii în lumina lămpii, și zâmbetul care îi trăgea de colțul gurii. Fotografia avea ceva atât de intim și de tandru că m-am simțit ca o intrusă uitându-mă la ea. Aproape fără să vreau, am întors privirea spre Chloe, întrebându-mă în legătură cu ea și Cole. Ea a ridicat privirea.

— Ce-i? Ai găsit o poză cu mine?

Am scuturat din cap și am dat imediat la poza următoare, înainte ca ea să apuce să se uite peste umărul meu la ecranul mic. Următoarea era cu mine, poza pe care Cole o făcuse seara trecută, când mă luase prin surprindere și mă făcuse să vărs cafeaua. Mă prinsese în timp ce îmi dădeam capul pe spate, speriată, iar expresia din ochii mei m-a făcut să tresar.

Am apăsat pe buton ca să trec mai departe.

Celelalte erau tot cu vasul: una cu Tina pe punte, privind pătrunzător spre aparat cu ochi de prădător, una cu Ben urcând pe pasarelă cu un rucsac supradimensionat. Mi-am amintit iar de cufărul imens al lui Cole. Ce *era* înăuntru? Ustensile fotografice, spusese el, dar până acum nu văzusem să folosească altceva decât acest aparat compact.

Apoi am trecut de fotografiile cu vasul și am ajuns la o reuniune socială. Eram pe punctul de a-i da aparatul de fotografiat înapoi, când am simțit că inima mi se poticnește în piept și încremenesc. Ecranul înfățișa o fotografie cu un bărbat care mânca un aperitiv.

— Cine e? a spus Chloe peste umărul meu. Stai așa, în fundal nu e Alexander Belhomme, care discută cu Archer?

Așa era. Dar eu nu mă uitam la Alexander sau la Archer. Mă uitam la chelnerița care ținea tava cu aperitive.

Fața ei era pe jumătate întoarsă dinspre aparatul de fotografiat, iar părul negru îi scăpase din agrafă și îi acoperea obrazul.

Dar eram aproape sigură — aproape complet sigură — că ea era femeia din cabina 10.

18

I-am înapoiat aparatul atentă, cu mâinile tremurând, întrebându-mă dacă să spun ceva. Era dovada — dovada irefutabilă — că Archer, Cole și Alexander fuseseră în aceeași încăpere cu femeia pe care o văzusem. Oare să-l întreb pe Cole dacă o cunoștea?

Am rămas așa, chinuită de indecizie, în timp ce Cole închidea aparatul de fotografiat și începea să-l împacheteze.

La dracu'. *La dracu'.* Oare să spun ceva?

Nu știam deloc ce să fac. Era posibil ca el să nu-și dea seama de semnificația pozei pe care o făcuse. Fata era pe jumătate în afara cadrului și fotografia era focalizată pe o cu totul altă persoană, un bărbat pe care eu nici nu-l văzusem până atunci.

Dacă avea ceva de ascuns, ar fi fost extrem de nesăbuit să-i semnalez lui Cole ceea ce văzusem. El ar fi negat, apoi poate că ar fi șters fotografia.

Pe de altă parte, era foarte probabil ca el să nu aibă habar cine e fata și să fie dispus să-mi dea fotografia. Dar dacă ridicam problema acum, de față cu Chloe și cu cine știe cine mai putea să asculte...

M-am gândit la modul în care apăruse Bjorn la micul dejun din spatele lambriurilor și am privit involuntar peste umăr. Ultimul lucru pe care mi l-aș fi dorit era ca fotografia asta să o ia pe urmele rimelului. Nu aveam de gând să fac aceeași greșeală de două ori. Dacă mă hotăram să-l abordez pe Cole, aveam s-o fac între patru ochi. Până acum, fotografia fusese în siguranță în aparatul lui Cole, avea să mai rămână așa încă o vreme.

M-am ridicat în picioare, cu genunchii tremurând.

— Eu... de fapt, nu prea mi-e foame, i-am spus lui Chloe. Și trebuie să mă întâlnesc cu Ben Howard.

— Ah, am uitat, a spus ea nonșalant. A venit aici să te caute. M-am întâlnit cu el când urcam de la centrul de recuperare. A zis că are să-ți spună ceva important.

— A spus unde se duce?

— Cred că în cabina lui, ca să lucreze.

— Mersi.

Bjorn a apărut iar ca un spirit din spatele paravanului secret.

— Pot să vă aduc ceva de băut, doamnă Blacklock?

Am clătinat din cap.

— Nu, mi-am amintit că trebuie să mă întâlnesc cu cineva. Ai putea te rog să trimiți un sendviș în apartamentul meu?

— Sigur.

Bjorn a încuviințat din cap și a ieșit din încăpere, făcând un semn de scuze către Cole și Chloe.

*

Mergeam grăbită pe coridorul care ducea la cabinele de la pupă, când am dat un colț și m-am ciocnit de Ben. Ne-am izbit atât de puternic că am rămas fără suflare.

— Lo! a spus el, luându-mă de braț. M-am uitat după tine peste tot.

— Știu. Ce căutai la centrul de recuperare?

— N-ai auzit ce ți-am spus? Pe tine.

L-am privit lung în față. Era întruchiparea nevinovăției, cu ochii de deasupra bărbii negre rotunzi și plini de nerăbdare. Oare puteam să am încredere în el? Cu câțiva ani în urmă, aș fi spus că îl cunosc pe Ben ca pe propriul buzunar — până în momentul în care plecase. Acum învățasem că nu puteam să am încredere deplină nici în mine însămi, cu atât mai puțin în altcineva.

— Ai intrat în sala mea de tratament? l-am întrebat abrupt.

— Ce? a spus el, părând derutat pe moment. Nu, bineînțeles că nu. Mi-au spus că faci împachetare cu nămol. M-am gândit că nu ți-ar plăcea să dau buzna înăuntru. Mi s-a spus să caut o fată pe nume Ulla, dar nu era acolo, așa că am băgat un bilet pe sub ușă și am urcat înapoi.

— N-am văzut niciun bilet.

— Ei, dar am lăsat un bilet. Ce se întâmplă?

Simțeam că îmi explodează ceva în piept — un amestec de frică și frustrare. Cum puteam să-mi dau seama dacă Ben spune adevărul? Oricum, ar fi fost stupid să mintă în privința a ceva de genul unui bilet — chiar dacă el scrisese mesajul de pe oglinda aburită, de ce să mintă că-mi lăsase un bilet? Poate că biletul *fusese* acolo, iar eu nu-l văzusem din cauza panicii.

— Mi-a mai lăsat cineva un mesaj, am spus eu în cele din urmă. Scris pe oglinda aburită a dușului de alături, în timp ce eu îmi făceam tratamentul. Spunea: „Nu mai căuta."

— *Ce?*

Fața roz a lui Ben s-a destins din cauza șocului, și a rămas cu gura căscată. Dacă juca un rol, era cea mai bună reprezentație a lui pe care o văzusem vreodată.

— Vorbești serios?

— Absolut.

— Dar... dar nu l-ai văzut când a intrat? Mai e altă intrare în baie?

— Nu. Trebuie să fi intrat prin cameră. Am...

Simțeam o rușine ciudată să spun asta, dar am ridicat bărbia, refuzând să-mi cer scuze.

— Am adormit. Există o singură intrare în centrul de recuperare și Eva spune că nu a mai coborât nimeni în afară de Tina, de Chloe... și de tine.

— Și personalul centrului, mi-a amintit Ben. Plus că acolo jos sigur există o ieșire de incendiu.

— Există o ieșire, dar e cu sens unic. Duce la cabinele personalului, dar nu se poate deschide din partea cealaltă. Am întrebat.

Ben nu părea convins.

— Dar nu e foarte greu s-o forțeze cineva, nu-i așa?

— Nu, dar are alarmă. S-ar fi declanșat sirenele peste tot.

— Păi, presupun că, dacă știi destule despre sistem, poți să te joci cu setările alarmei. Dar, știi, Eva n-a fost acolo tot timpul.

— Ce vrei să spui?

— Nu era acolo când am urcat eu înapoi. Anne Bullmer era — aștepta să i se usuce lacul de unghii. Dar Eva nu mai era. Așa că, dacă susține că a fost acolo tot timpul, nu spune adevărul.

O, Doamne. M-am gândit cum zăcusem acolo pe jumătate goală, sub prosoape și învelitoarea din peliculă subțire, și cum cineva — oricine — ar fi putut să intre și să-mi

astupe gura cu mâna, să-mi înfășoare o folie de plastic în jurul capului...

— De ce voiai să ne vedem? am spus eu, străduindu-mă să vorbesc normal.

Ben părea încurcat.

— A.... Păi, știi că făceam turul punții?

Am aprobat din cap.

— Archer a vrut să trimită un SMS, cred, și i-a scăpat telefonul. L-am ridicat eu și era deschis la pagina de contacte.

— Și?

— Numele era doar „Jess", dar imaginea era a unei fete care semăna mult cu cea descrisă de tine. Sub treizeci de ani, păr lung și negru, ochi negri... și chestia e că purta un tricou cu Pink Floyd.

Ceva rece mi s-a prelins pe șira spinării. Mi-am amintit de Archer seara trecută, de cum îi râdea fața în timp ce îmi răsucea mâna la spate, și de remarca dezaprobatoare a lui Chloe: „Încep să cred că poate zvonurile despre prima lui soție erau adevărate..."

— Ei încerca să-i trimită SMS-ul? am întrebat eu.

— Nu știu, a scuturat Ben din cap. E posibil să fi apăsat câteva butoane în timp ce mânuia telefonul.

Am scos automat telefonul, pregătindu-mă să caut pe Google „Jess Archer Fenlan", dar bara de căutare se rotea zadarnic. Internetul era în continuare căzut și nu mi se încărcau e-mailurile.

— Internetul tău merge? l-am întrebat pe Ben.

A scuturat din cap.

— Nu, se pare că e o problemă cu routerul. Bănuiesc că într-o călătorie inaugurală sunt normale problemele de început, dar e o mare pacoste. Archer s-a plâns de asta la

prânz; i-a făcut un mare tărăboi sărmanei Hanni. La un moment dat, am crezut că o să izbucnească în plâns. În orice caz, Hanni s-a dus și a vorbit cu Camilla nu-știu-cum și se pare că o să se rezolve curând. Cel puțin așa sper — trebuie să trimit un articol.

Am băgat telefonul la loc în buzunar, încruntându-mă. Era oare posibil ca Archer să fi fost persoana care scrisese mesajul de pe oglindă? M-am gândit la puterea lui, la urma de cruzime a zâmbetului său din seara de dinainte și mi s-a făcut rău la ideea că trecuse în vârful picioarelor pe lângă mine în timp ce dormeam.

— Am fost în sala mașinilor, a spus Ben, aproape ca și cum mi-ar fi ghicit gândurile. E cu trei punți mai jos. Probabil că am fost destul de aproape de ieșirea aia din centrul de recuperare de care ziceai.

— Dacă cineva s-ar fi desprins de grup, ai fi observat? am întrebat eu.

— Mă îndoiesc, a scuturat Ben din cap. Puntea mașinilor era foarte înghesuită, eram toți oarecum înșirați, intram și ieșeam din niște spații mici. Grupul s-a reunit din nou doar când am ajuns sus.

Dintr-odată, am simțit o greață claustrofobică, de parcă opulența asfixiantă a vasului s-ar fi strâns în jurul meu.

— Trebuie să ies, am spus. Oriunde.

— Lo.

Ben a întins mâna spre umărul meu, dar m-am îndepărtat de degetele lui, m-am împleticit spre ușa punții și am deschis-o împotriva vântului.

O rafală m-a lovit în față ca un pumn. M-am apropiat cu pași nesiguri de balustradă și m-am aplecat deasupra ei, simțind înclinarea vasului. Valurile cenușiu-închis se

întindeau ca un deșert — se întindeau spre orizont, kilometru după kilometru, și nu se zărea nicio urmă de uscat, nici măcar vreun alt vas. Am închis ochii și am văzut rotirea zadarnică a simbolului de căutare pe internet. Nu exista, propriu-zis, niciun mod de a cere ajutor. Am auzit peste umăr niște cuvinte smulse de vânt:

— Te simți bine?

Ben venise după mine. Am strâns din ochi în fața unui val de stropi sărați care a lovit partea laterală a vasului și am scuturat din cap.

— Lo...?

— Nu mă atinge, am spus eu printre dinții încleștați.

Apoi vasul a urcat și a coborât peste un val foarte mare, iar eu am simțit cum mi se strânge stomacul și am vomat peste balustradă convulsiv, până când ochii mi s-au umezit și în stomac nu mi-a mai rămas nimic în afară de acid. Am văzut, cu un fel de plăcere răutăcioasă, că voma mea împroșcase carena și hubloul de jos. *Acum vopseaua nu mai e chiar perfectă*, m-am gândit eu în timp ce mă ștergeam la gură cu mâneca.

— Te simți bine? a spus Ben din nou deasupra mea.

Mâinile mele s-au încleștat pe balustradă. *Fii drăguță, Lo...*

M-am întors și m-am forțat să dau din cap.

— De fapt, parcă e mai bine puțin. N-am fost niciodată un marinar prea bun.

— Of, Lo...

M-a înconjurat cu brațul și m-a strâns, iar eu l-am lăsat să mă tragă spre el și să mă îmbrățișeze, reprimându-mi impulsul de a mă trage înapoi. Aveam nevoie ca Ben să rămână de partea mea. Aveam nevoie ca el să aibă încredere în mine, să creadă că și eu am încredere în el...

Nările mele au prins un iz de fum de țigară și am auzit cum pe punte se apropie țăcănitul unor tocuri cui.

— O, Doamne, am spus eu îndreptându-mă de spate și îndepărtându-mă de Ben ca din întâmplare. E Tina, putem să intrăm? Nu pot să dau ochii cu ea acum.

Nu acum. Nu când aveam lacrimi uscate pe obraji și vomă pe mânecă. Nu era deloc imaginea de profesionistă ambițioasă pe care încercam s-o transmit.

— Sigur, a spus Ben îndatoritor.

A ținut ușa ca să intrăm grăbiți înăuntru, chiar când Tina venea după colț.

După mugetul vântului, coridorul era dintr-odată liniștit și înăbușitor de cald. Am privit în tăcere cum Tina se îndreaptă agale spre balustradă și se apleacă peste ea, la doar câțiva pași împotriva vântului față de locul în care vomitasem eu acum câteva clipe.

— Dacă vrei să știi adevărul, a spus Ben privind prin geam spatele Tinei, eu pariez pe ea. E o nemernică rece ca piatra.

M-am uitat la el, șocată. Ben fusese uneori ostil față de femeile cu care lucra, dar nu mai auzisem niciodată în vocea lui atâta antipatie fățișă.

— *Poftim?* Pentru că e o femeie ambițioasă?

— Nu e doar asta. Tu n-ai lucrat cu ea, eu am lucrat. Am cunoscut la viața mea câțiva carieriști, dar ea e cu totul altceva. Jur că ar fi în stare să ucidă pentru un subiect sau o promovare și pare că se ia de femei. Nu suport femeile de genul ăsta. Sunt cel mai rău dușman al lor înseși.

N-am spus nimic. În cuvintele și tonul lui exista ceva apropiat de misoginism, dar, în același timp, erau atât de stânjenitor de asemănătoare cu ce spusese Rowan despre ea, încât nu știam dacă pot să le desconsider pe motivul ăsta.

Tina *fusese* împreună cu mine la sălile de tratament de jos atunci când apăruse mesajul. Și mai era și ostilitatea ei de mai înainte...

— Am întrebat-o unde a fost noaptea trecută, am spus eu cu reticență. A reacționat foarte ciudat. Foarte agresiv. A spus că n-ar trebui să mă apuc să-mi fac dușmani.

— A, *asta,* a spus Ben zâmbind.

Dar nu era un zâmbet plăcut, avea mai degrabă ceva hain.

— N-o să recunoască, dar întâmplarea face ca eu să știu că era cu Josef...

— Cu *Josef?* Adică Josef, stewardul? Glumești?

— Nu. Am aflat de la Alexander, în timpul turului. El l-a văzut pe Josef cum ieșea în vârful picioarelor din cabina Tinei, la primele ore, într-o stare de — să spunem doar *déshabillé*[1].

— La naiba.

— Într-adevăr. Cine ar fi crezut că dedicația lui Josef pentru confortul pasagerilor merge până acolo. El nu e tocmai genul meu, dar mă întreb dacă aș putea-o convinge pe Ulla să facă la fel...

N-am râs. Nu când știam că la doar câteva punți mai jos față de locul în care stăteam acum erau acele cabine înguste, lipsite de soare.

Cât de departe putea să meargă cineva ca să scape din cușca lui?

Dar apoi Tina s-a rotit pe locul pe care fumase lângă balustradă și ne-a văzut pe mine și pe Ben în interiorul vasului. Și-a aruncat țigara peste balustradă și mi-a făcut ușor cu ochiul, după care a luat-o înapoi pe punte, iar

---

[1] În franceză, în original: „dezbrăcat". (N. red.)

eu m-am simțit dintr-odată josnică la gândul tuturor bărbaților care chicotiseră pe la spatele ei din cauza micii sale aventuri.

— Dar cum rămâne cu Alexander, la urma urmei? am spus eu acuzator. Cabina lui e la pupă, lângă ale noastre. Și de ce o spiona pe Tina la miezul nopții?

Ben a pufnit.

— Glumești? Cred că Alexander are 150 de kilograme. Nu-l văd ridicând o femeie adultă peste o balustradă.

— N-a jucat poker, așa că habar n-avem unde era, în afara faptului că bântuia peste tot la primele ore ale dimineții.

Mi-am amintit, cu o înfiorare bruscă, și faptul că Alexander fusese în fotografia de pe aparatul lui Cole.

— E cât o morsă. Plus că e bolnav de inimă. L-ai văzut vreodată cum urcă scările? Sau, mai exact, l-ai auzit? Parcă e un tren cu aburi, iar când ajunge sus începi să te îngrijorezi că o să crape și o să cadă pe tine. Nu mi-l imaginez luptându-se cu cineva și câștigând.

— Poate femeia era foarte beată. Sau drogată. Pun pariu că oricine poate să răstoarne o femeie inconștientă peste bord — trebuie doar s-o sprijini de balustradă și s-o ridici de picioare.

— Dacă era inconștientă, atunci cum rămâne cu țipătul? a spus Ben.

Am simțit cum mă străbate un val subit de furie.

— Dumnezeule, știi ceva, m-am săturat ca toată lumea să se ia de mine și să mă interogheze, ca și cum eu ar trebui să am toate răspunsurile la chestia asta. Nu *știu*, Ben. Nu mai știu ce să cred. Bine?

— Bine, a spus el blajin. Îmi pare rău, n-am vrut să sune așa. Gândeam doar cu voce tare. Alexander...

— Îmi luați numele în deșert? s-a auzit o voce de pe coridor.

Ne-am întors amândoi, iar eu am simțit cum obrajii îmi devin stacojii. De cât timp era Alexander acolo? Îmi auzise speculațiile?

— A, bună, Belhomme, a spus Ben calm, fără să pară deloc descumpănit. Tocmai vorbeam despre tine.

— Am auzit.

Alexander a ajuns în dreptul nostru, gâfâind ușor. Mi-am dat seama că Ben avea dreptate. Cel mai mic efort îl făcea să icnească, cu răsuflarea tăiată.

— Sper că de bine? a continuat el.

— Bineînțeles, a spus Ben. Tocmai discutam despre cina din seara asta. Lo spunea cât de bine te pricepi la mâncare.

Pentru o clipă, n-am știut ce să spun, șocată de cât de bine învățase Ben să mintă după ce ne despărțisem. Sau fusese întotdeauna un escroc foarte abil, doar că eu nu observasem asta?

Apoi mi-am dat seama că și Ben, și Alexander așteptau ca eu să spun ceva și am bâlbâit:

— A, da, îți amintești, Alexander? Mi-ai povestit despre *fugu*.

— Bineînțeles. O senzație *extraordinară*. Eu chiar cred că ai responsabilitatea să storci toată încântarea *posibilă* din viață, nu-i așa? Altfel e doar un interludiu scurt, neplăcut și brutal până la moarte.

A zâmbit larg, ca un crocodil, și a ridicat ceva ce ținea sub braț. Era o carte. M-am uitat la ea — era un volum de Patricia Highsmith.

— Unde mergeai? a întrebat Ben nonșalant. Până la cină avem câteva ore libere, nu?

— Să nu mai spuneți nimănui, a răspuns Alexander pe un ton confidențial, dar culoarea asta nu e *complet* naturală.

Și-a atins obrazul, care — acum, că o spusese — părea de culoarea lemnului de nuc.

— Așa că mă duc la centrul de recuperare pentru unele retușuri, a continuat el. Soția mea spune mereu că arăt mai bine cu puțină culoare.

— N-am știut că ești căsătorit, am spus eu, sperând că vocea nu îmi trădează prea evident surpriza.

— E pedeapsa mea, a dat din cap Alexander. Anul ăsta se fac treizeci și opt de ani. Am înțeles că și pentru crimă iei mai puțin!

A râs ușor hârșâit, iar eu am simțit cum mi se strânge stomacul. Dacă nu auzise ce spusesem noi mai devreme, era o remarcă ciudată. Dacă *auzise*, atunci era într-adevăr de mare prost gust.

— Distracție plăcută la centrul de recuperare, am spus eu penibil.

— Promit, a spus el zâmbind iar. Ne vedem la cină!

S-a întors să plece, când, dintr-odată, mânată de un imbold pe care nu-l puteam înțelege, am spus:

— Stai puțin, Alexander...

S-a întors, cu sprâncenele ridicate. Am simțit că mă lasă curajul, dar am continuat.

— Eu... Cred că o să ți se pară puțin ciudat, dar noaptea trecută am auzit niște zgomote din cabina 10, cea din capătul vasului. Ar trebui să fie goală, dar ieri înăuntru era o femeie — numai că acum n-o mai putem găsi. Ai văzut sau auzit ceva noaptea trecută? Un pleoscăit? Orice alt zgomot? Ben zice că erai treaz.

— Într-adevăr, *eram*, a spus Alexander sec. Am probleme cu somnul — știi, când ajungi la vârsta mea așa se întâmplă, iar un pat nou întotdeauna agravează situația. Așa că am urcat pe punte pentru o mică plimbare la miezul nopții.

Iar pe drumul spre punte și înapoi am văzut destul de multe veniri și plecări. Scumpa noastră prietenă Tina a primit o mică vizită din partea stewarzilor noștri *atât* de atenți. Iar la un moment dat, fermecătorul domn Lederer bântuia pe aici. Nu știu *ce* anume făcea aici, când cabina lui e tocmai în celălalt capăt al vasului. M-am întrebat dacă nu cumva venea la tine...?

A ridicat o sprânceană spre mine, iar eu am roșit furios.

— Nu, categoric nu. Oare se ducea la cabina 10?

— N-am văzut, a spus Alexander pe un ton plin de regret. L-am întrezărit doar când apărea după colț, în drum spre cabina lui — ca să-și creeze un alibi pentru infracțiunile comise, poate?

— Cât era ceasul? a întrebat Ben.

— Hm..., a spus Alexander țuguindu-și buzele, asta trebuie să fi fost în jur de patru sau patru jumătate, cred.

Am schimbat o privire cu Ben. Eu fusesem trezită la 3:04. Așa că vederea lui Josef la ora patru probabil că o excludea pe Tina — Josef trebuie să fi fost în cabina ei toată noaptea. Dar Cole... ce motiv ar fi putut să aibă ca să vină în capătul ăsta al vasului?

M-am gândit iar cum fusese împinsă pe pasarelă valiza lui imensă cu ustensile.

— Dar cine era femeia pe care am văzut-o ieșind din cabina *ta*? a întrebat Alexander mucalit, privind spre Ben.

— Poftim? a spus Ben, clipind din ochi. Ești sigur că era cabina mea?

— Numărul 8, nu-i așa?

— A mea e, a spus Ben cu un râset încurcat. Dar pot să te asigur că în cabina mea n-a fost nimeni în afară de mine.

— Zău? a spus Alexander, ridicând iar o sprânceană și apoi chicotind. Ei, dacă spui tu. Era *într-adevăr* întuneric. Poate am confundat cabinele.

Și-a ridicat iar cartea de sub braț.

— Ei bine, mai aveți și alte întrebări, dragii mei?

— N-nu, am spus eu fără tragere de inimă. Cel puțin nu acum. Pot să te caut dacă îmi mai vine ceva în minte?

— Bineînțeles. În cazul ăsta, *adieu* până la cină, când voi apărea bronzat ca un tânăr Adonis și uns ca un curcan de Crăciun. Pa-pa...

A pornit pufăind pe coridor. Ben și cu mine ne-am uitat cum dispare după colț.

— E de groază, nu-i așa? a spus Ben după ce Alexander a dispărut.

— E... e incredibil. Crezi că personajul lui e doar un rol? Sau chiar așa e el în permanență?

— Habar n-am. Bănuiesc că a început ca o poză, dar acum a devenit a doua lui natură.

— Și soția lui... Ai cunoscut-o?

— Nu. Dar pare că chiar există. Se spune că e o scorpie — fiica unui conte german, și la vremea ei se pare că era o frumusețe. Au o casă incredibilă în South Kensington, plină de opere de artă originale — un Rubens și una sau două pânze de Tițian, chestii complet neverosimile. Casa a apărut acum ceva timp în *Hello*! și au existat tot felul de zvonuri că erau chestii furate de naziști și că i-a căutat Fundația Internațională pentru Cercetare în Artă, dar eu cred că sunt aiureli.

— Nu-mi pot da seama dacă a spus ceva util, am zis eu, frecându-mi fața cu mâinile și încercând să înlătur oboseala care începea să se lase asupra mea ca un nor negru. Chestia aia cu Cole a fost ciudată, nu?

— D-da... cred că da. Dar dacă asta a fost în jur de patru, oare ajută la ceva? Și, ca să fiu sincer, încep să cred că poate inventează lucruri ca să impresioneze. Chestia aia că în cabina mea a fost o fată e o mare prostie. Mă *crezi*, nu-i așa?

— Eu...

Am simțit cum mi se pune un nod în gât. Eram atât de obosită. Eram *atât* de obosită. Dar nu puteam să mă odihnesc. Dumnezeule, călătoria asta sigur nu avea să mă ajute în carieră. Dacă îmi cream în continuare probleme de felul ăsta, puteam să rămân cu o agendă plină cu dușmani, nu cu contacte utile, cum sperasem la început.

— Da, bineînțeles, am îngăimat eu.

Ben s-a uitat la mine, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă spun adevărul.

— Bine, a spus în cele din urmă. Pentru că, îți jur, n-a fost nimeni la mine în cabină. Dacă nu cumva a intrat cât am fost eu plecat, bineînțeles.

— Crezi că ne-a auzit? am întrebat eu, mai mult ca să schimb subiectul decât pentru că voiam să aflu. Mai devreme, vreau să spun? Cum a apărut de după colțul ăla... N-ai crede că cineva atât de mare poate să se furișeze așa spre tine.

— Mă îndoiesc, a dat Ben din umeri. Oricum, nu cred că e genul care să poarte ranchiună.

N-am spus nimic, dar în sinea mea nu eram sigură că sunt de acord. Alexander mi se părea *exact* genul care poartă ranchiună și care savurează lucrul ăsta.

— Ce vrei să faci acum? m-a întrebat Ben. Vrei să vin cu tine să-l căutăm pe Bullmer?

Am scuturat din cap. Trebuia să mă întorc în cabina mea, să mănânc ceva. Și, în plus, nu eram deloc sigură că vreau ca Ben să vină cu mine când mă întâlneam cu lordul Bullmer.

19

Ușa cabinei mele era încuiată, dar înăuntru era un sendviș deschis pe o tavă de pe noptieră, împreună cu o sticlă de apă minerală. Era acolo de ceva timp, judecând după pârâiașele de condens scurse de pe ea.

Nu mi-era foame, dar nu mâncasem nimic de la micul dejun și vomasem mare parte din el, așa că m-am așezat și m-am forțat să mănânc. Sendvișul era cu creveți, ouă fierte și pâine densă de secară. În timp ce mestecam, priveam cum marea urca și cobora la fereastră, cu o mișcare neîncetată ce oglindea gândurile agitate care îmi umblau prin minte.

Cole, Alexander și Archer se aflaseră în aceeași încăpere cu fata aceea — eram aproape sigură de asta. Fața ei era întoarsă dinspre aparatul de fotografiat, iar mie îmi era greu să-mi amintesc trăsăturile pe care le întrezărisem ieri rapid prin ușa deschisă a cabinei, dar șocul recunoașterii pe care îl simțisem când văzusem fotografia fusese aproape electric — *trebuia* să mă agăț de acea certitudine.

Cel puțin Archer avea un alibi — dar eu începeam să-mi dau seama că era unul care se sprijinea aproape integral pe mărturia lui Ben, care avea motivele lui ca acea cameră să

fie protejată. Și, oricum aș fi răsucit-o, Ben mă mințise în mod deliberat. Dacă n-ar fi fost remarca întâmplătoare a lui Cole, n-aș fi aflat niciodată că și Ben ieșise din cabină.

Dar Ben? *Ben*? Nu era posibil. Dacă puteam să am încredere în cineva de la bord, acesta *trebuia* să fie el, nu-i așa?

Nu mai eram sigură de nimic.

Am înghițit ultima coajă de pâine și mi-am șters degetele pe șervet, simțind legănatul vasului de sub mine. În timp ce mâncam, înăuntru se infiltrase o negură marină și camera devenise mai întunecată, așa că am aprins lumina și m-am uitat la telefon. Nu era nimic. Am reîncărcat pagina, sperând fără convingere să găsesc un e-mail de la cineva, oricine. Nu îndrăzneam să mă gândesc la Judah — la ce însemna tăcerea lui.

Atunci când a apărut notificarea „Conexiune eșuată", am simțit în stomac un amestec de teamă și ușurare. Ușurare pentru că asta însemna că poate, doar poate, Judah încercase să ia legătura cu mine. Că tăcerea lui nu însemna ce mă temeam eu că însemna.

Dar și teamă, deoarece, cu cât se prelungea defecțiunea, cu atât mă gândeam tot mai mult că cineva încerca în mod deliberat să mă împiedice să intru pe internet. Iar asta începea să mă îngrijoreze foarte tare.

*

Ușa cabinei 1, Nobel, era din același lemn alb anonim ca și celelalte, dar din faptul că se afla de una singură la prora vasului, cu o porțiune goală de coridor în spatele ei, îți dădeai seama că trebuia să fie mai specială.

Am ciocănit prudent. Nu știam prea bine la ce mă așteptam — la Richard Bullmer sau poate o servitoare,

niciuna dintre variante nu m-ar fi surprins. Dar am fost complet descumpănită când ușa s-a deschis și a apărut Anne Bullmer.

Era evident că plânsese; ochii ei negri aveau marginile înroșite și erau puternic încercănați, iar pe obrajii supți avea urme de lacrimi.

Am clipit, uitând complet solicitarea pregătită cu grijă pe care o exersasem în mintea mea. Prin cap îmi goneau expresii una mai nepotrivită și imposibilă decât alta: *Te simți bine? Ce s-a întâmplat? Pot să te ajut cu ceva?*

N-am spus nimic, doar am înghițit în sec.

— Da? a spus ea puțin sfidător, trăgând în sus un colț al halatului de mătase și ștergându-se la ochi, apoi ridicând bărbia. Pot să te ajut?

Am înghițit din nou, apoi am spus:

— Eu... da, așa sper. Îmi pare rău că deranjez, probabil ești obosită după ședința de recuperare de azi-dimineață.

— Nu foarte, a spus ea destul de laconic.

Mi-am mușcat buza. Poate că aluzia la boala ei fusese lipsită de tact.

— Speram să pot vorbi cu soțul tău.

— Richard? Mă tem că e ocupat. Pot să te ajut eu cu ceva?

— Nu... nu cred, am spus eu stânjenită.

Apoi m-am întrebat dacă să îmi iau la revedere și să plec sau să rămân și să-i explic. Îmi părea rău că o deranjez, dar părea la fel de greșit și să bat la ușă, după care să plec atât de abrupt. Disconfortul meu se datora în parte lacrimilor — oare să o las singură cu suferința ei sau să rămân și să o consolez? Dar și faptului că fața ei suptă și netedă mi se părea atât de tulburătoare. În afară de asta, părea atât de impenetrabilă. Să vezi un om așa de privilegiat precum Anne Bullmer, care dispune de toate avantajele pe care le pot

aduce banii — să o vezi cum luptă pentru supraviețuire în modul ăsta, în fața ochilor noștri, era aproape insuportabil.

Îmi venea să fug, dar faptul că știam asta m-a obligat să rămân pe poziție.

— Ei, îmi pare rău, a spus ea. Ai putea aștepta până mai târziu? Să-i transmit despre ce e vorba?

— Eu...

Am început să-mi frâng degetele. Ce-aș fi putut să-i spun? Nu se punea problema să-i torn acestei femei fragile, cu expresie hărțuită, suspiciunile mele.

— Eu... Mi-a promis un interviu, am spus eu, amintindu-mi remarca lui degajată de la cină, ceea ce la urma urmei era oarecum adevărat. Mi-a spus să vin la cabina lui în după-amiaza asta.

— A, a spus ea și fața i s-a înseninat. Îmi pare rău. Probabil că a uitat. Cred că s-a dus la jacuzzi cu Lars și alți câțiva. Sper să-l prinzi la cină.

Nu aveam de gând să aștept atât de mult, dar nu i-am spus asta, doar am dat din cap.

— Și... o să vii și tu la cină? am întrebat eu.

M-am crispat auzind cum mă poticneam în propriile cuvinte. *Pentru numele lui Dumnezeu. E bolnavă, nu e leproasă.*

— Așa sper, a dat ea din cap. Azi mă simt puțin mai bine. Obosesc foarte repede, dar mi se pare o capitulare să-mi las trupul să câștige atât de des.

— Încă mai faci tratament? am întrebat-o.

A scuturat din cap și eșarfa de mătase moale din jurul capului i-a foșnit ușor.

— Acum, nu. Am terminat chimioterapia — cel puțin deocamdată. După ce ne întoarcem, o să fac radioterapie, apoi mai vedem.

— Ei, multă baftă, am spus eu.

Apoi am tresărit dându-mi seama că remarca mea nevinovată părea să facă din supraviețuirea ei un joc.

— Și, ăă, mulțumesc.

— Nicio problemă.

Anne a închis ușa, iar eu m-am întors spre scările către puntea superioară, cu fața arzând de rușine.

*

Nu mai fusesem la jacuzzi, dar știam unde ar trebui să fie — pe puntea de sus, deasupra salonului Lindgren, imediat lângă centrul de recuperare. Am urcat pe treptele cu covor gros spre puntea restaurantului, așteptând acea senzație de lumină și spațiu pe care o avusesem mai devreme — dar uitasem de ceață. Când am ajuns la ușa care dădea spre punte, de dincolo de geam m-a întâmpinat un val cenușiu care învelea vasul în faldurile lui, astfel că abia vedeai dintr-un capăt al punții în celălalt, ceea ce îți crea o senzație stranie de apăsare.

Ceața răcorise aerul și aducea stropi minusculi pe firele de păr de pe brațele mele. În timp ce stăteam nehotărâtă la adăpostul ușii, tremurând și încercând să mă orientez, am auzit vâjâitul prelung și jalnic al unei sirene de ceață.

Albeața făcea ca totul să pară nefamiliar și am avut nevoie de câteva minute ca să-mi dau seama unde erau scările către puntea superioară, dar în cele din urmă am înțeles că trebuiau să fie la dreapta mea, mai înspre provă. Nu-mi puteam imagina cui îi poate face plăcere un jacuzzi pe vremea asta și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva Anne Bullmer greșise. Dar, în timp ce ocoleam vârful de sticlă al restaurantului, am auzit râsete, iar când am ridicat privirea am văzut pe puntea superioară niște

lumini licărind în ceața de deasupra capului meu. Părea că există oameni suficient de nebuni ca să se dezbrace pe frigul ăsta.

Mi-aș fi dorit să-mi fi luat o haină, dar nu avea rost să mă mai întorc pentru asta, așa că mi-am înfășurat brațele în jurul trupului și am urcat treptele alunecoase și abrupte către puntea superioară, urmând zgomotul vocilor și râsetelor.

La jumătatea punții era un paravan de sticlă, iar după ce l-am ocolit i-am văzut — pe Lars, Chloe, Richard Bullmer și Cole — așezați în cel mai mare jacuzzi pe care îl văzusem vreodată. Probabil avea doi metri și jumătate sau trei, iar ei stăteau sprijiniți de marginile lui, doar cu umerii și capetele la vedere. Aburul care se înălța din apa fremătătoare era atât de des că pentru o clipă mi-a fost greu să văd cine e acolo.

— Domnișoară Blacklock! a strigat Richard Bullmer din toată inima, cu o voce care acoperea cu ușurință mugetul jeturilor. Ți-ai revenit după noaptea trecută?

A scos un braț bronzat și musculos, aburind și cu pielea de găină în aerul rece. I-am strâns mâna din care picura apă și mi-am înfășurat iar brațele în jurul trupului, simțind cum căldura strânsorii lui dispare rapid, iar răcoarea vântului îmi cucerește mâinile acum umede.

— Nu faci o baie? m-a întrebat Chloe, râzând și fluturând mâna îmbietor spre cazanul cu bule.

— Mulțumesc, am scuturat eu din cap, încercând să nu tremur, dar e puțin frig.

— Înăuntru e mai cald, crede-mă! a spus Bullmer făcând cu ochiul. Jacuzzi fierbinte și duș rece...

A arătat spre un duș fără ușă dintr-o parte a jacuzziului, cu un rezervor de apă de ploaie imens deasupra cuvei. Nu exista niciun control al temperaturii, doar un buton de

oțel cu albastru în mijloc, iar vederea lui m-a făcut să tremur involuntar.

— ... apoi direct în saună.

Bullmer a împuns cu degetul mare spre o cabină de lemn din spatele unui paravan de sticlă. Am întors capul și am văzut o ușă de sticlă plină de condens, iar printre șiroaiele de apă, strălucirea roșie a unui vas cu cărbuni.

— Apoi te clătești și repeți procesul de câte ori suportă inima ta.

— Nu prea e genul meu, am spus eu stânjenită.

— Nu spune nu până nu încerci, a zis Cole zâmbind larg și dezvelindu-și incisivii ascuțiți. Trebuie să recunosc că a fost o experiență incredibilă să sar din saună în dușul rece. Ce nu te ucide te face mai puternic, nu-i așa?

— Mersi, dar nu cred, am spus eu tresărind.

— Cum dorești, a zâmbit Chloe.

A întins un braț languros, picurând apă pe aparatul de fotografiat al lui Cole de pe podea, și a luat un pahar cu șampanie jivrat de pe o măsuță de lângă bazin.

— Uite ce e, am spus eu inspirând adânc și vorbindu-i direct lordului Bullmer, încercând să ignor fețele atente și interesate ale celorlalți. Lord Bullmer...

— Spune-mi Richard, m-a întrerupt el.

Mi-am mușcat buza și am dat din cap, încercând să-mi țin gândurile în ordine.

— Richard, speram să pot vorbi cu tine despre ceva, dar nu știu dacă e cel mai potrivit moment. Aș putea să vin să ne întâlnim mai târziu, în cabina ta?

— De ce să așteptăm? a dat Bullmer din umeri. Dacă am învățat ceva din afaceri, e că aproape întotdeauna acum *este* momentul potrivit. Ceea ce pare prudență e aproape

invariabil lașitate — și altcineva o să ajungă acolo înaintea ta.

— Păi..., am spus eu.

Apoi m-am oprit, neștiind ce să fac. Chiar nu voiam să vorbesc în fața celorlalți. Partea cu „altcineva o să ajungă acolo înaintea ta" nu era deloc liniștitoare.

— Bea un pahar de ceva, a spus Bullmer.

A apăsat pe un buton de pe marginea jacuzziului și de nicăieri, în tăcere, a apărut o fată. Era Ulla.

— Da, domnule? a spus ea politicos.

— Șampanie pentru domnișoara Blacklock.

— Sigur, domnule, a spus Ulla evaporându-se.

Am inspirat adânc. Nu exista alternativă. Nimeni nu putea să modifice traseul vasului în afară de Bullmer, și, dacă nu făceam asta acum, era posibil să nu mai am niciodată ocazia. Era mai bine să vorbesc acum, în fața unui public, decât să risc... Mi-am înfipt unghiile în palmă, refuzând să mă gândesc la acea posibilitate.

Am deschis gura. *Nu mai căuta*, a șuierat vocea din capul meu, dar eu m-am forțat să vorbesc.

— Lord Bullmer...

— Richard.

— Richard, nu știu dacă ai vorbit cu șeful pazei, Johann Nilsson. Te-ai întâlnit cu el azi?

— Cu Nilsson? a spus Bullmer încruntându-se. Nu. I se subordonează căpitanului, nu mie. De ce întrebi?

— Păi..., am început eu.

Dar m-a întrerupt apariția Ullei lângă cotul meu, cu o tavă cu un pahar de șampanie și o sticlă într-o frapieră.

— Ăă, mersi, am spus eu ezitant.

Nu eram sigură dacă e bine să beau acum — după comentariile caustice de mai devreme ale lui Nilsson și

după mahmureala de noaptea trecută —, iar șampania părea un însoțitor nepotrivit pentru ceea ce urma să spun. Dar am simțit din nou imposibilitatea poziției în care mă aflam — eram oaspetele lui Bullmer și reprezentanta *Velocity* și trebuia să-i impresionez pe toți acești oameni cu profesionalismul meu, să-i uimesc cu farmecul meu, dar, în schimb, eram pe punctul să arunc cele mai urâte acuzații posibile împotriva angajaților și invitaților. Măcar atât puteam să fac, să accept cu eleganță șampania lui.

Am luat paharul și am sorbit ezitant din el, încercând să-mi ordonez gândurile. Era amară și m-a făcut să mă înfior. A fost cât pe ce să fac o grimasă, dar apoi mi-am dat seama cât de nepoliticos i s-ar fi părut asta lui Bullmer.

— Eu... e foarte dificil.

— Nilsson, m-a ajutat Bullmer. Mă întrebai dacă am vorbit cu el.

— Da. Ei bine, noaptea trecută a trebuit să-l sun... Am auzit niște zgomote din cabina de lângă mine. Numărul 10.

Apoi m-am oprit. Richard asculta, dar la fel făceau și ceilalți trei, iar Lars destul de avid. Ei bine, dat fiind că nu aveam de ales, poate că puteam să întorc situația în avantajul meu. Am parcurs rapid cu privirea cercul alcătuit din fețele lor, încercând să le evaluez reacțiile, să caut vreo urmă de vinovăție sau neliniște. Dintre ceilalți trei, buzele umede și roșii ale lui Lars erau răsfrânte a scepticism maxim, iar ochii verzi ai lui Chloe erau măriți, plini de o curiozitate sinceră. Doar Cole părea îngrijorat.

— Palmgren, da, a spus Bullmer încruntat, neînțelegând despre ce era vorba. Credeam că e goală. Solberg a contramandat, nu-i așa?

— M-am dus pe verandă, am spus eu, luându-mi avânt și privindu-i din nou pe ascultători. Iar când m-am uitat, nu era nimeni acolo, dar pe balustrada din sticlă era sânge.

— Dumnezeule mare, a spus Lars, acum rânjind de-a binelea, fără a încerca măcar să-și ascundă neîncrederea. Parcă e dintr-un roman.

Oare încerca în mod deliberat să-mi submineze relatarea, să mă descumpănească? Sau era doar felul lui obișnuit de a fi? Nu-mi dădeam seama.

— Continuă, a spus Lars cu un fel de sarcasm. Abia aștept să aflu cum se termină.

— Agentul tău de pază a descuiat cabina, i-am spus lui Richard cu o voce mai aspră acum și vorbind mai repede. Dar cabina era goală. Iar sângele de pe geam fusese...

S-a auzit un clinchet și un pleoscăit, iar eu am tăcut.

Ne-am întors toți și ne-am uitat la Cole, care ținea ceva peste marginea jacuzziului. Din mână îi picura sânge, care i se prelingea pe degete spre lemnul deschis la culoare al punții.

— Cred că n-am nimic, a spus el șovăitor. Îmi pare rău, Richard, nu știu cum, dar mi-am răsturnat paharul de șampanie și...

Cole a ridicat mâna plină de cioburi pătate de sânge.

Chloe a înghițit în sec și a închis strâns ochii.

— Îh! a făcut ea, cu o față alb-verzuie. O, Doamne, Lars...

Richard a pus jos paharul lui, a ieșit din jacuzzi, cu trupul aproape gol aburind în aerul rece, și a luat un halat alb dintr-un teanc de pe bancă. Timp de o clipă n-a spus nimic, privind imperturbabil la mâna plină de sânge a lui Cole întinsă pe punte. A aruncat o privire spre Chloe, care părea pe punctul de a leșina. Apoi a emis o serie de ordine, ca un chirurg care strigă comenzi într-o sală de operații.

— Cole, pentru numele lui Dumnezeu, lasă jos mormanul ăla de sticlă. O s-o chem pe Ulla să-ți curețe mâna. Lars, du-o pe Chloe să se întindă puțin, e albă ca varul. Dă-i un Valium, dacă asta ia. Eva are acces la stocul de medicamente. Și, domnișoară Blacklock...

S-a întors spre mine și apoi s-a oprit, părând să-și cântărească foarte atent cuvintele, în timp ce își lega halatul.

— Domnișoară Blacklock, te rog ia loc în restaurant. După ce rezolv haosul de aici, o să reluăm discuția despre ce ai văzut și auzit de fapt.

20

După o oră, mi-am dat seama de ce Richard Bullmer ajunsese în viață acolo unde era.

Nu doar că a parcurs povestea împreună cu mine, ci m-a și interogat în legătură cu fiecare cuvânt, insistând asupra orelor și datelor și smulgându-mi detalii pe care credeam că nu le știu — cum ar fi forma exactă a petei de sânge de pe balustrada de sticlă și faptul că fusese întinsă pe suprafața acesteia, mai degrabă decât împroșcată.

Nu a completat lacunele cu nicio speculație, n-a încercat să mă facă să cred ceva anume sau să mă convingă de detalii de care eu nu eram sigură. A ascultat și mi-a pus întrebări în timp ce sorbea din cafeaua neagră fierbinte, cu ochii negri foarte strălucitori. La ce oră? Cât a durat? Când s-a întâmplat asta? Cât de zgomotos? Cum arăta femeia? În timp ce vorbea, accentul *cockney* afectat al vorbirii lui a dispărut și a rămas intonația pură de Eton, sută la sută profesionistă. Era complet concentrat, atenția pe care o acorda poveștii mele era absolută, iar pe fața lui nu exista nici urmă de emoție.

Dacă pe puntea de afară ar fi trecut cineva care s-ar fi uitat înăuntru, nu și-ar fi dat deloc seama că tocmai îi

spusesem ceva ce ar fi putut să dea o lovitură neașteptată afacerii lui, dezvăluind prezența unui posibil psihopat la bordul unui vas mic. Pe măsură ce îmi depănam povestea, mă așteptam la ecouri ale neliniștii lui Nilsson sau la negarea din solidaritate de grup a stewardeselor, dar, deși urmăream cu atenție fața lui Bullmer, n-am văzut niciuna dintre ele, nici urmă de acuzație sau dezaprobare. După emoția manifestată de el, ai fi zis că încercam să facem un rebus și nu m-am putut abține să nu fiu puțin impresionată de stoicismul lui, chiar dacă nu era ușor de suportat. Nu fusese plăcut să am de-a face cu scepticismul și supărarea lui Nilsson, dar cel puțin părea o reacție foarte umană. În cazul lui Bullmer, nu-mi dădeam seama ce simte. Era furios sau panicat și doar ascundea asta foarte bine? Sau chiar era pe cât de liniștit și calm părea să fie?

În timp ce relua împreună cu mine conversația pe care o avusesem cu fata, m-am gândit că poate sângele lui rece era pur și simplu acel lucru necesar pentru a realiza ce realizase el — să ajungă prin forțe proprii în poziția de a gestiona sute de angajați și investiții de milioane de lire.

În sfârșit, după ce am întors relatarea mea pe toate fețele, Bullmer a rămas pentru o clipă cu capul plecat și sprâncenele împreunate, îngândurat. Apoi s-a uitat rapid la Rolexul de la încheietura bronzată a mâinii și a vorbit.

— Mulțumesc, domnișoară Blacklock. Cred că am ajuns cât de departe era posibil, și în curând personalul o să înceapă să pună masa pentru cină. Îmi pare rău, e evident că a fost o experiență foarte tulburătoare și înspăimântătoare pentru dumneata. Dacă îmi permiți, aș vrea să discut despre asta cu Nilsson și căpitanul Larsen, ca să mă asigur că se face tot ce se poate face, și poate ne întâlnim mâine-dimineață devreme, să discutăm următorii pași. Între timp, sper din suflet că

vei putea să te relaxezi suficient cât să te bucuri de cina care urmează și de restul serii, în ciuda a ceea ce s-a întâmplat.

— Care va fi următorul pas? l-am întrebat eu. Înțeleg că ne îndreptăm spre Trondheim. Dar nu ne-am putea opri undeva mai aproape? Simt că ar trebui să declar asta la poliție cât mai curând posibil.

— S-ar putea să existe un loc mai apropiat decât Trondheim, da, a spus Bullmer ridicându-se în picioare. Dar o să ajungem acolo mâine-dimineață devreme, așa că s-ar putea să fie totuși cea mai bună direcție în care ne putem îndrepta. Dacă oprim undeva la miezul nopții, cred că șansele de a găsi o secție de poliție deschisă sunt reduse. Dar va trebui să discut cu căpitanul ca să aflu care ar fi cea mai potrivită variantă. S-ar putea ca poliția norvegiană să nu fie în măsură să acționeze, dacă incidentul a avut loc în apele britanice sau internaționale — e o chestiune de jurisdicție, înțelegi, nu de disponibilitatea de a ancheta. Depindem foarte mult de asta.

— Și dacă nu au jurisdicție? Ce se întâmplă dacă eram în apele internaționale?

— Vasul e înregistrat în Insulele Cayman. Va trebui să discut cu căpitanul despre felul în care ne influențează asta situația.

Am simțit un gol în stomac. Citisem articole despre anchete pe vase înregistrate în Bahamas și așa mai departe — un polițist solitar trimis de pe insulă ca să întocmească un raport superficial și să scape de problemă cât mai rapid posibil, iar asta doar acolo unde era un caz clar de dispariție a cuiva. Ce s-ar fi întâmplat în cazul ăsta, unde singura probă că fata existase dispăruse de mult?

Totuși, mă simțeam mai bine că vorbisem cu Bullmer. Cel puțin el părea să mă creadă, să ia în serios povestea mea, spre deosebire de Nilsson.

Mi-a întins mâna la despărțire, iar când ochii lui albaștri și pătrunzători s-au întâlnit cu ai mei, a zâmbit pentru prima oară. Era un zâmbet ciudat de asimetric, care a tras în sus o parte a feței lui mai mult decât pe cealaltă — dar îl prindea și exprima un fel de simpatie ambiguă.

— Mai e ceva ce ar trebui să știi, am spus eu abrupt.

Bullmer a ridicat sprâncenele și a lăsat mâna jos.

— Da?

— Eu...

Am înghițit în sec. Nu voiam s-o spun, dar, dacă avea să vorbească cu Nilsson, oricum avea să afle. Era mai bine dacă venea din partea mea.

— Am băut în seara de dinainte... dinainte să se întâmple asta. Și iau antidepresive. Le iau de mai mult timp, de la vreo 25 de ani. Am avut... o cădere psihică. Iar lui Nilsson... probabil i s-a părut că...

Am înghițit iar în sec. Bullmer a ridicat și mai mult sprâncenele.

— Vrei să spui că Nilsson a pus la îndoială povestea dumitale din cauză că iei medicamente pentru depresie?

Franchețea cuvintelor lui m-a făcut să mă crispez, dar am aprobat din cap.

— Nu atât de explicit, dar da. A făcut un comentariu despre faptul că medicamentele nu merg bine cu alcoolul și cred că s-a gândit...

Bullmer n-a spus nimic, se mulțumea să mă privească impasibil, iar eu am început să vorbesc rapid, aproape ca și cum aș fi încercat să-l apăr pe Nilsson.

— Chestia e că cineva mi-a spart apartamentul înainte să vin la bordul vasului. Un bărbat a intrat în casă și m-a atacat. Nilsson a aflat asta și cred că i s-a părut, mă rog, nu că am inventat totul, dar poate... că am exagerat.

— Sunt profund rușinat de faptul că un membru al personalului acestui vas te-a făcut să te simți astfel, a spus Bullmer luându-mi mâna și ținând-o în strânsoarea lui ca de menghină. Te rog să mă crezi, domnișoară Blacklock, că privesc relatarea dumitale cu cea mai mare seriozitate.

— Mulțumesc, am spus eu.

Însă acest cuvânt nu reda întreaga mea ușurare că, în sfârșit, mă credea *cineva*. Și nu doar cineva — ci Richard Bullmer, proprietarul *Aurorei*. Dacă exista un om care avea puterea să rezolve totul, el era acela.

*

În timp ce mă întorceam la cabina mea, mi-am apăsat ochii cu mâna, simțind că mă usturã de oboseală, apoi am căutat în buzunar mobilul, să văd cât era ceasul. Aproape cinci. Cum zburase timpul!

Am deschis automat e-mailul și am reîncărcat pagina, dar în continuare nu exista conexiune și am simțit un fior de neliniște. Pana asta durase deja suficient. Ar fi trebuit să-i spun ceva lui Bullmer, dar acum era prea târziu. Plecase — se strecurase printr-una dintre acele ieșiri secrete și tulburătoare din spatele vreunui paravan, probabil ca să discute cu căpitanul sau să ia legătura cu uscatul.

Și dacă Jude îmi scrisese pe e-mail? Sau chiar sunase, deși mă îndoiam că ajunsesem suficient de aproape de uscat ca să avem semnal. Pentru o clipă, am avut o imagine fulgerătoare cu mâinile lui pe spatele meu și fața mea lipită de pieptul lui. Mi-am amintit senzația tricoului său cald sub obrazul meu și dorul m-a lovit cu atâta forță că aproape m-am clătinat sub apăsarea lui.

Cel puțin mâine trebuia să ajungem în Trondheim. Și acolo nimeni nu avea să mă poată împiedica să intru pe internet.

— Lo! s-a auzit o voce în spatele meu.

M-am întors și l-am văzut pe Ben venind pe coridorul îngust. Nu era un bărbat masiv, dar părea să umple complet spațiul strâmt — un truc al perspectivei rupt parcă din Alice în Țara Minunilor, care lăsa impresia că holul se micșora până dispărea cu totul, în timp ce Ben creștea încontinuu pe măsură ce se apropia.

— Ben, am spus eu, încercând să par voioasă și convingătoare.

— Cum a mers? a întrebat el, pornind alături de mine spre cabinele noastre. Te-ai întâlnit cu Bullmer?

— Da... cred că a mers bine. Oricum, pare să mă creadă.

Nu i-am spus la ce începusem să mă gândesc după ce plecase Richard, și anume că acesta nu ajunsese atât de departe încât să-și dea cărțile pe față. Plecasem de la întâlnirea noastră încrezătoare și împăcată, dar, în timp ce reluam cuvintele lui, mi-am dat seama că nu *promisese* nimic — de fapt, nu spusese aproape nimic care să poată fi citat și desprins din context ca sprijin necondiționat față de povestea mea. Repetase de o grămadă de ori *Dacă e adevărat*... și *Dacă ceea ce spui dumneata*... Nimic foarte concret, dacă te gândeai la esența lucrurilor.

— Excelente vești, a spus Ben. Modifică traseul vasului?

— Nu știu. Pare să creadă că, dacă l-ar modifica acum, n-ar conta deloc. Crede că ar fi mai bine să continuăm spre Trondheim și să ajungem acolo cât mai repede posibil mâine.

Eram deja în dreptul cabinelor noastre, iar eu am scos cardul de acces din buzunar.

— Dumnezeule, sper că cina din seara asta nu e iar una cu opt feluri, am spus eu obosită, în timp ce descuiam și deschideam ușa. Aș vrea să dorm suficient ca să fiu coerentă mâine la poliția din Trondheim.

— Deci ăsta e în continuare planul tău? a întrebat Ben.

S-a sprijinit cu mâna de toc, împiedicându-mă să plec sau să închid ușa, chiar dacă nu cred că mișcarea fusese atât de calculată.

— Da. Imediat ce vasul acostează, mă duc la poliție.

— Nu depinde și de ce o să spună căpitanul despre poziția vasului?

— Probabil. Cred că Bullmer discută cu el acum. Dar, oricum ar fi, aș vrea ca totul să fie consemnat de o persoană oficială, chiar dacă n-o să ancheteze nimeni.

Cu cât mai repede ajungeau cuvintele mele într-un dosar oficial, cu atât mai în siguranță aveam să mă simt.

— Corect, a spus Ben relaxat. Ei, indiferent ce se întâmplă mâine, cu poliția s-o iei de la zero. Rămâi la fapte — fii limpede și nu fi emotivă, cum ai fost cu Bullmer. O să te creadă. N-ai niciun motiv să minți.

Ben a lăsat brațul jos și a făcut un pas în spate.

— Știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine, nu?

— Da.

I-am zâmbit obosit și eram pe punctul de-a închide ușa, când el a pus iar mâna pe toc, astfel că n-aș fi putut s-o închid fără să-i prind degetele.

— A, era să uit, a spus el nonșalant. Ai auzit de Cole?

— De mâna lui?

Aproape uitasem, dar acum mi-am amintit în culori șocant de vii sângele care se prelingea încet pe punte și fața verzuie a lui Chloe.

— Sărmanul om. O să aibă nevoie de copci?

— Nu știu, dar nu e vorba doar de asta. În același timp, a reușit să-și răstoarne aparatul de fotografiat în jacuzzi — e scos din minți, spune că nu înțelege cum a putut să-l lase atât de aproape de margine.

— Glumești?

— Nu. A zis că lentilele sunt în regulă, dar corpul și cardul de memorie sunt terminate.

Am simțit că se clatină puțin camera, ca și cum totul s-ar fi micșorat și apoi ar fi crescut la loc. Mi-am amintit neclar imaginea cu fata de pe ecranul mic al aparatului — o fotografie care acum probabil că dispăruse pentru totdeauna.

— Hei, a spus Ben râzând, nu trebuie să pari atât de distrusă! Nu mă îndoiesc că are asigurare. Însă e păcat de fotografii. Tocmai ni le-a arătat la prânz. Avea niște poze extraordinare. Era una minunată cu tine de seara trecută.

Ben s-a oprit și a întins mâna ca să-mi atingă bărbia.

— Te simți bine?

— Da, am spus eu, smucindu-mi capul în spate și apoi străduindu-mă să zâmbesc convingător. Doar că... nu cred c-o să mai merg vreodată în croazieră, nu prea îmi prinde bine... știi... marea... genul ăsta de claustrofobie. Acum nu-mi doresc altceva decât să ajungem în Trondheim.

Inima îmi bubuia și abia așteptam ca Ben să-și ia mâna de pe ușă și să plece. Trebuia să-mi adun gândurile — să încerc să înțeleg.

— Îmi dai... voie? am spus făcând semn din cap spre mâna lui, care se sprijinea în continuare de ușă.

— Sigur! Scuze, n-ar trebui să pălăvrăgesc. Probabil vrei să te îmbraci pentru cină... nu-i așa?

— Da, am spus eu cu o vocea stridentă și falsă.

Ben a luat mâna, iar eu am închis ușa cu un zâmbet de scuze.

După ce a plecat, am tras zăvorul și apoi m-am lăsat să alunec spre podea, cu spatele lipit de lemn. Mi-am ridicat genunchii la piept și mi-am pus fruntea pe ei, cu o imagine vie în fața pleoapelor închise. Era Chloe întinzând mâna după paharul cu șampanie, în timp ce de pe brațul ei picura apă pe aparatul de fotografiat al lui Cole de pe punte.

Era exclus să fi răsturnat Cole sau altcineva aparatul în apă. Nu era pe marginea bazinului. Cineva profitase de vânzoleala creată de anunțul meu și de sticla spartă, îl luase de jos și îl aruncase în bazin. Iar eu nu aveam cum să știu cine era acel om. Ar fi putut să se întâmple oricând — chiar și după ce plecaserăm toți de pe punte. Putea să fi fost aproape orice invitat sau angajat — sau chiar Cole însuși.

Încăperea părea să se strângă în jurul meu, înăbușitor de caldă și lipsită de aer, și mi-am dat seama că trebuie să ies de acolo.

Pe verandă, ceața mării continua să învăluie strâns vasul, dar am sorbit lacom aerul rece, simțind cum prospețimea lui îmi umple plămânii și mă scoate din amorțeală. Trebuia să *gândesc*. Simțeam că am toate piesele puzzle-ului în fața mea, că trebuia să fiu în stare să le pun laolaltă dacă mă străduiam suficient. Ce bine ar fi fost dacă nu m-ar fi durut atât de tare capul.

M-am aplecat peste balcon, așa cum făcusem și noaptea trecută, amintindu-mi acel moment — zgomotul de la ușa verandei în timp ce culisa la loc pe furiș, pleoscăitul foarte puternic, șocant în liniștea nopții, pata de sânge de pe sticlă, și dintr-odată am fost absolut sigură că *nu* îmi imaginasem. Nimic. Nici rimelul. Nici sângele. Nici fața femeii din cabina 10. Și, mai ales, nu mi-o imaginasem pe ea. De

dragul ei, nu puteam să las lucrurile așa. Pentru că știam cum era să *fii* în locul ei — să te trezești noaptea cu cineva în camera ta, să simți acea certitudine complet neajutorată că o să se întâmple ceva groaznic, iar tu nu poți face nimic ca să împiedici asta.

Dintr-odată, aerul nopții de septembrie mi s-a părut rece, foarte rece, amintindu-mi cât de la nord eram — aproape de Cercul Arctic deja. Am scos telefonul din buzunar și m-am uitat din nou la semnal. L-am ținut sus, ca și cum asta ar fi îmbunătățit în mod magic semnalul, dar nu aveam nicio bară.

Dar mâine... Mâine aveam să fim în Trondheim și, cu orice preț, aveam să cobor de pe vasul ăla ca să mă duc direct la cea mai apropiată secție de poliție.

21

În timp ce mă machiam pentru cina din seara aceea, mă simțeam de parcă mă vopseam pentru război — aplicam, strat cu strat, masca profesionistă și calmă care avea să-mi dea posibilitatea să suport totul.

O parte din mine, o mare parte, ar fi vrut să se ghemuiască sub pătură. Ideea de a face conversație cu un grup de oameni în care se afla și un potențial ucigaș sau de a mânca mâncarea servită de cineva care ar fi putut să ucidă o femeie noaptea trecută era îngrozitoare și complet suprarealistă.

Însă o altă parte, mai încăpățânată, refuza să cedeze. În timp ce aplicam rimelul împrumutat de la Chloe, privindu-mă în oglinda din baie, m-am trezit căutând în reflexia mea fata furioasă și idealistă care începuse cu cincisprezece ani în urmă cursurile de jurnalism de la universitate, amintindu-mi visurile mele de a deveni reporter de investigație și de a schimba lumea. În schimb, ajunsesem să scriu despre turism la *Velocity* ca să-mi câștig existența, și, aproape în ciuda mea, începuse să-mi placă — începusem chiar să savurez beneficiile slujbei și să visez la un rol precum cel al lui Rowan, de a conduce propria mea revistă. Iar asta era în regulă — nu mi-era rușine că devenisem o

astfel de jurnalistă; ca majoritatea oamenilor, mă angajasem acolo unde găsisem o slujbă și încercasem să o fac cât mai bine. Dar cum puteam să o privesc în ochi pe fata din oglindă dacă nu aveam curajul să mă duc și să investighez un subiect aflat chiar în fața mea?

M-am gândit la toate femeile pe care le admirasem și care fuseseră în zone de război din întreaga lume, la cele care demascaseră regimuri corupte, care merseseră la închisoare ca să-și protejeze sursele și își riscaseră viața ca să ajungă la adevăr. Nu mi-o imaginam pe Martha Gellhorn supunându-se instrucțiunii de a „nu mai căuta" sau pe Kate Adie ascunzându-se în camera ei de hotel pentru că se temea de ceea ce ar putea descoperi.

„NU MAI CĂUTA". Literele de pe oglindă erau gravate în memoria mea. Acum, în timp ce îmi încheiam machiajul cu o tușă de luciu de buze, am suflat pe oglindă și am scris pe aburul care îmi ascundea imaginea un cuvânt: „NU".

În plus, în timp ce închideam ușa băii în urma mea și îmi luam pantofii, o parte mai mică și mai egoistă din mine îmi șoptea că cel mai în siguranță eram în societate. Nimeni nu putea să-mi facă rău în fața unei camere pline de martori.

Tocmai îmi potriveam rochia, când la ușă s-a auzit un ciocănit.

— Cine e? am strigat eu.

— Sunt Karla, domnișoară Blacklock.

Am deschis ușa. Afară era Karla, zâmbind cu obișnuitul ei aer de surpriză ușor neliniștită.

— Bună seara, domnișoară Blacklock. Voiam doar să vă amintesc că cina începe în zece minute, iar băuturile sunt servite în salonul Lindgren, oricând doriți să veniți.

— Mulțumesc, am spus.

Apoi, în timp ce ea se întorcea să plece, i-am spus, aproape impulsiv:

— Karla?

— Da? a răspuns ea întorcându-se, cu sprâncenele ridicate în așa fel încât fața ei părea aproape speriată. Mai pot să vă ajut cu ceva?

— Eu... nu știu. Numai că...

Am inspirat adânc, încercând să mă gândesc cum să formulez.

— Mai devreme, când am venit și am vorbit cu tine la cabinele personalului, am avut impresia că... Am avut impresia că poate mai era și altceva ce ai fi putut să-mi spui. Că poate n-ai vrut să vorbești în fața domnișoarei Lidman. Voiam doar să-ți spun că mâine mă duc în Trondheim să vorbesc cu poliția despre ce am văzut, și dacă e ceva — absolut orice — ce ai vrea să-mi spui, acum ar fi momentul cel mai potrivit. Aș putea face în așa fel, încât să rămâi anonimă.

M-am gândit iar la Martha Gellhorn și Kate Adie, la acel tip de reporter cum voisem să devin și eu.

— Eu sunt jurnalistă, am spus cât mai convingător posibil. Știi asta. Noi ne protejăm sursele — face parte din slujba noastră.

Karla n-a spus nimic, mulțumindu-se să-și frângă degetele.

— Karla? am îndemnat-o eu.

Pentru o clipă, mi s-a părut că are lacrimi în ochii ei albaștri, dar apoi ea a clipit ca să le îndepărteze.

— Eu nu..., a spus ea.

Apoi a murmurat ceva în șoaptă, în limba ei.

— E în regulă, am spus eu. Mie poți să-mi spui. Îți promit că nu ajunge mai departe. Ți-e frică de cineva?

— Nu e vorba de asta, a spus ea necăjită. Sunt tristă pentru că îmi pare rău pentru dumneavoastră. Johann spune că ați inventat totul, că sunteți... cum se spune? Paranoică, și că... inventați povești ca să atrageți atenția. Eu nu cred asta. Cred că sunteți un om bun și chiar sunteți convinsă că ceea ce spuneți e adevărat. Dar, domnișoară Blacklock, noi avem nevoie de slujbele noastre. Dacă poliția spune că pe vasul ăsta s-a întâmplat ceva rău, nimeni n-o să mai vrea să facă vreo călătorie cu noi, și s-ar putea să nu fie prea ușor să ne găsim altă slujbă. Eu am nevoie de banii ăștia, am un băiețel, Erik, care stă cu mama mea și ea are nevoie de banii pe care i-i trimit eu. Și doar pentru că cineva a lăsat, poate, o prietenă să folosească o cabină goală, asta nu înseamnă că ea a fost omorâtă, înțelegeți?

Karla s-a întors cu spatele.

— Stai așa, am spus eu întinzând mâna spre ea, încercând s-o opresc. Ce vrei să spui? A *existat* o fată acolo? Cineva a băgat-o înăuntru pe furiș?

— Eu nu zic nimic, a răspuns Karla, trăgându-și brațul din mâna mea. Vă rog, domnișoară Blacklock, nu creați necazuri dacă nu s-a întâmplat nimic.

Apoi a fugit pe coridor, a introdus codul la ușa personalului și a dispărut.

*

În drum spre salonul Lindgren, m-am trezit că reiau în cap conversația, încercând să-i înțeleg semnificația. Oare Karla *văzuse* pe cineva în cabină sau bănuise că cineva era acolo? Sau era doar sfâșiată între simpatia față de mine și frica de ce s-ar putea întâmpla dacă ce spuneam eu era adevărat?

În fața salonului, m-am uitat pe furiș la telefon, sperând fără convingere că am putea fi suficient de aproape de uscat cât să avem semnal, dar în continuare nu era nimic. În timp ce băgam telefonul în geanta de seară, Camilla Lidman s-a apropiat pe nesimțite.

— Pot să vă iau eu poșeta, domnișoară Blacklock? a întrebat ea.

— Nu, mulțumesc, am scuturat eu din cap.

Telefonul era setat să bipăie dacă se conecta la o rețea de roaming. Dacă apărea semnalul, voiam să am telefonul lângă mine, ca să pot acționa imediat.

— Foarte bine. Pot să vă ofer un pahar de șampanie?

Camilla a arătat spre o tavă de pe o măsuță de lângă intrare, iar eu am aprobat din cap și am luat un pahar. Știam că trebuie să-mi păstrez mintea limpede pentru a doua zi, dar puțin curaj de la alcool nu putea să strice.

— Voiam doar să vă zic, domnișoară Blacklock, mi-a spus Camilla, că prelegerea despre Luminile Nordice din seara asta a fost contramandată.

Am privit-o inexpresiv, dându-mi seama că uitasem din nou să citesc itinerariul.

— Ar fi trebuit să fie o prezentare despre Luminile Nordice după cină, a explicat ea când mi-a văzut expresia. O prelegere din partea lordului Bullmer, însoțită de fotografii ale domnului Lederer, dar din nefericire lordul Bullmer a fost solicitat să se ocupe de o urgență, iar domnul Lederer s-a rănit la mână, astfel că prelegerea a fost reprogramată pentru mâine, după ce grupul se va întoarce din Trondheim.

Am dat iar din cap și m-am întors spre restul încăperii, ca să văd cine mai lipsește.

Bullmer și Cole erau amândoi absenți, așa cum spusese Camilla. Nici Chloe nu era acolo, iar când l-am întrebat pe

Lars de ea, mi-a spus că nu se simțea bine și se întinsese puțin în camera ei. Anne era prezentă, deși părea palidă, iar când a dus paharul la buze rochia i-a alunecat, lăsând să se vadă o vânătaie mov-închis la claviculă. A văzut că mă uit și apoi întorc rapid privirea și a râs reținut.

— Știu, arată groaznic, nu-i așa? M-am împiedicat la duș, dar acum îmi apar vânătăi așa de ușor că arată mai rău decât e de fapt. Un efect secundar al chimioterapiei, din nefericire.

În timp ce ne așezam pentru cină, l-am zărit pe Ben cum face semn spre scaunul de lângă el, din fața lui Archer, dar m-am prefăcut că nu văd și m-am așezat pe scaunul cel mai apropiat de mine, lângă Owen White. Acesta îi oferea Tinei o lungă prelegere despre interesele lui financiare și rolul lui la compania de investiții la care lucra.

În timp ce ascultam conversația lor cu o ureche, iar cu cealaltă eram atentă la restul mesei, mi-am dat seama că prelegerea se modificase, iar Owen White vorbea acum cu voce joasă, ca și cum n-ar fi vrut să fie auzit.

— ... ca să fiu sincer, nu, îi mărturisea el Tinei. Nu sunt 100% convins că aranjamentul e sustenabil — e o zonă de investiții foarte de nișă. Dar îmi imaginez că Bullmer n-o să aibă probleme în a obține profit din altă parte. Și, bineînțeles, buzunarele lui sunt destul de largi, sau mai degrabă ale lui Anne, așa că își permite să aștepte persoana potrivită. Păcat că Solberg n-a putut să vină, asta e mai degrabă zona lui de competență.

Tina a dat din cap înțelept, apoi conversația a trecut la alte subiecte — destinații de vacanță comune, identitatea cubulețelor de jeleu verde-neon care tocmai apăruseră pe farfuriile din fața noastră, flancate de mici mormane de ceva care mie mi s-a părut că ar putea fi alge. Am examinat încăperea cu privirea. Archer îi spunea ceva lui Ben și râdea

zgomotos. Părea beat, iar papionul lui era deja strâmb. La aceeași masă, Anne discuta cu Lars. Nu mai rămăsese nici urmă din lacrimile pe care le văzusem eu în după-amiaza aceea, dar expresia ei avea ceva hărțuit, iar zâmbetul era forțat, în timp ce dădea din cap la ceva ce spusese Lars.

— O măsori din priviri pe gazda noastră? a spus o voce joasă de dincolo de masă.

M-am întors și l-am văzut pe Alexander cum soarbe dintr-un pahar.

— E o adevărată enigmă, a continuat el, nu-i așa? Pare atât de fragilă și totuși se spune că ea e puterea din spatele tronului lui Richard. Pumnul de fier în mănușă de catifea, cum s-ar zice. Presupun că dacă ai atâția bani de la vârsta la care majoritatea copiilor abia sunt în stare să-și mănânce cerealele, asta îți oțelește caracterul.

— O cunoști bine? l-am întrebat eu.

— Nu ne-am întâlnit niciodată, a scuturat Alexander din cap. Richard își petrece jumătate din viață în avion, dar *ea* nu părăsește aproape niciodată Norvegia. Ceea ce mie mi se pare foarte straniu — după cum știi, călătoriile sunt *viața* mea, nu-mi pot imagina cum poți să te limitezi la o țară mică și drăguță precum Norvegia, când restaurantele și capitalele lumii te așteaptă. Să nu savurezi niciodată porcușor de lapte la El Bulli sau să nu guști splendida contopire a culturilor care e Gaggan din Bangkok! Dar presupun că e o reacție față de trecutul ei — cred că și-a pierdut părinții într-un accident de avion la vârsta de opt sau nouă ani și și-a petrecut restul copilăriei făcând naveta între pensioanele din Europa la care o trimiteau bunicii. Îmi imaginez că la maturitate e probabil să preferi opusul.

Alexander a luat furculița și eram pe punctul de a începe să mâncăm, când la ușă s-a auzit un zgomot, iar eu

am ridicat privirea și l-am văzut pe Cole cum se apropie șovăitor de masă.

— Domnule Lederer! a spus o stewardesă, grăbindu-se să aducă încă un scaun dintre cele de pe latura încăperii. Domnișoară Blacklock, aș putea să vă rog să...

Mi-am mutat puțin farfuria și scaunul, iar ea a pus în capul mesei tacâmuri pentru Cole, care s-a lăsat să cadă greoi pe scaun. Avea mâna bandajată și părea să fi băut.

— Nu, nu beau șampanie, a spus el drept răspuns când Hanni s-a apropiat cu o tavă. Vreau un whisky.

Hanni a dat din cap și a plecat în grabă, iar Cole s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a trecut mâna peste fața nerasă.

— Îmi pare rău pentru aparatul tău de fotografiat, am spus eu prudent.

El s-a încruntat și mi-am dat seama că era deja foarte beat.

— E un coșmar, fir-ar a dracu', a spus el. Și ce-i mai rău e că e vina mea. Ar fi trebuit să-mi fac *backup*.

— S-au pierdut toate pozele? am întrebat eu.

— Habar n-am, a dat Cole din umeri, dar probabil că da. Am în Londra un tip care ar putea să recupereze unele date, dar când îl bag în calculator arată un căcat, nici măcar nu citește cardul.

— Îmi pare foarte rău, am spus eu.

Inima îmi bătea rapid. Nu știam dacă era înțelept să-l întreb, dar m-am gândit că acum nu mai am nimic de pierdut.

— Erau doar poze din călătorie? Mi s-a părut că văd și o poză de altundeva...?

— A, da, schimbasem cardul, erau și câteva poze făcute acum câteva săptămâni la Magellan.

Știam Magellanul — era un club pentru bărbați foarte exclusivist din Picadilly, fondat ca loc de întâlnire pentru

diplomați și ceea ce clubul descria drept „gentlemani care călătoresc". Femeile nu erau acceptate ca membri, dar erau primite ca invitate, iar eu participasem acolo la câteva evenimente, în locul lui Rowan.

— Ești membru? l-am întrebat.

— În niciun caz, a pufnit el. Nu e genul meu, chiar dacă m-ar primi, ceea ce e îndoielnic. Prea scorțos pentru gustul meu — dacă nu te primesc în blugi, nu e de mine. Genul meu e mai degrabă Frontline. Dar Alexander e membru. La fel și Bullmer, cred. Știi cum e treaba, trebuie să fii sau prea elegant ca să lucrezi, sau al naibii de bogat, și din fericire nu sunt nici una, nici alta.

Ultima lui remarcă a căzut într-o pauză a conversației, iar cuvintele bolborosite și penibil de zgomotoase au răsunat în tăcere; am văzut cum se întorc câteva capete, iar Anne s-a uitat la stewardesă și i-a făcut un semn din cap care voia să spună: *Du-i mâncarea înainte de whisky.*

— Atunci ce făceai acolo? am spus eu cu glas scăzut, ca și cum l-aș fi putut convinge să-și modereze tonul prin osmoză.

— Fotografii pentru *Harpers.*

I-a sosit farfuria și a început să împungă mâncarea la întâmplare, părând că aruncă în gură îmbucăturile arhitecturale fragile fără măcar să le guste.

— Vreo lansare, cred. Nu-mi mai amintesc. Dumnezeule!

S-a uitat la mâna lui, care ținea stângaci furculița pe bandaj.

— E al naibii de dureros. Exclus ca mâine să umblu prin catedrala din Trondheim, mă duc la doctor să mă consulte și să-mi dea niște analgezice ca lumea.

*

După cină, ne-am dus cu cafelele în salon, iar eu m-am trezit lângă Owen White. Priveam amândoi lung ceața de dincolo de fereastra lată. El a dat din cap politicos, dar nu părea nerăbdător să inițieze conversația. Am încercat să-mi dau seama ce-ar face Rowan. L-ar fermeca? Sau l-ar ignora și s-ar duce să discute cu cineva mai util pentru *Velocity?* Poate Archer?

M-am uitat peste umăr la Archer și am văzut că era foarte, foarte beat și o prinsese pe Hanni într-un colț al camerei — ea era cu spatele la fereastră, iar trupul lui lat bloca ieșirea. Hanni ținea o carafă cu cafea într-o mână și zâmbea politicos, dar cu o urmă de precauție. A spus ceva și a făcut semn spre carafa cu cafea, o încercare evidentă de a pleca, dar el a râs și a luat-o de umeri cu brațul lui greu, cu un gest de posesiune paternă care m-a făcut să mă înfior puțin.

Hanni a mai spus ceva ce n-am înțeles, apoi s-a strecurat pe sub brațul lui cu o dexteritate exersată. Pentru o clipă, fața lui Archer a exprimat un amestec de neghiobie și furie, dar apoi a părut să renunțe și s-a dus să vorbească cu Ben.

M-am întors spre Owen White și am oftat, dar nu eram sigură dacă e un oftat de ușurare pentru Hanni sau de resemnare față de propria mea aversiune de a avea de-a face cu oameni neplăcuți, fie și când era vorba de cariera mea.

Owen, în schimb, părea liniștitor de inofensiv. În timp ce îi priveam pe ascuns profilul în imaginea din geamul întunecat și aburit, mi-am dat seama că nu prea știam dacă ar putea fi util pentru *Velocity* sau nu. Ben spusese că e investitor, dar White fusese atât de retras în călătoria asta că nu aveam o reprezentare clară despre ocupația lui. Poate că ar fi putut să devină investitorul providențial pentru grup, dacă proprietarul *Velocity* decidea vreodată să se mute într-o zonă

mai profitabilă. În orice caz, nu aveam nici cea mai mică dorință să mă duc în celălalt capăt al încăperii.

— Deci, ăă, am început eu stângaci, mi se pare că nu am fost prezentați cum se cuvine. Numele meu e Laura Blacklock. Sunt jurnalistă de turism.

— Owen White, a spus el simplu.

Tonul lui nu conținea niciun fel de respingere. Am avut impresia că era pur și simplu un om laconic. A întins mâna, iar eu i-am strâns-o neîndemânatic cu stânga, în care țineam o tartină, dar părea mai bine așa decât cu dreapta, în care țineam o ceașcă de cafea fierbinte.

— Și ce vă aduce pe *Aurora*, domnule White?

— Eu lucrez pentru un grup de investiții, a spus el, sorbind prelung din cafea. Cred că Bullmer spera să recomand *Aurora* ca oportunitate de investiție.

— Dar... din ce i-ați spus Tinei, asta nu se va întâmpla? am zis eu prudent.

Mă întrebam dacă era nepoliticos să recunosc că auzisem ce vorbiseră, chiar dacă n-aș fi putut evita să fac asta. El a aprobat din cap, fără să pară ofensat.

— Așa e. Trebuie să recunosc că de fapt nu e domeniul meu, dar m-am simțit flatat să fiu solicitat și sunt prea venal ca să refuz o călătorie gratuită. Cum îi spuneam Tinei, păcat că Solberg n-a putut să vină.

— El ar fi trebuit să stea în cabina 10, nu-i așa? am întrebat eu.

Owen White a încuviințat din cap. Mi-am dat seama dintr-odată că nu-mi era deloc limpede cine era acest Solberg care lipsea sau de ce nu venise.

— L-ați... adică, îl cunoașteți? Pe Solberg, vreau să spun?

— Da, destul de bine. Suntem în aceeași zonă. El lucrează în Norvegia, iar sediul meu e în Londra, dar lumea în care

operăm noi e una mică. Ajungi să cunoști toată concurența. Îmi imaginez că și în jurnalismul de turism trebuie să fie la fel.

A zâmbit în timp ce băga în gură o tartină, iar eu i-am răspuns tot cu un zâmbet, recunoscând adevărul remarcii lui.

— Atunci, dacă e mai mult domeniul lui, de ce n-a venit? am întrebat eu.

Owen White n-a spus nimic și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva exagerasem cu interogatoriul meu prea fățiș, dar apoi el a înghițit și mi-am dat seama că pur și simplu avusese probleme cu tartina.

— I-a fost spartă casa, cred, a spus el cu gura plină de nuci, înghițind din nou. I-au luat pașaportul, dar mi se pare că ăsta a fost doar unul dintre motivele pentru care n-a venit — soția și copiii lui erau acasă, din câte am înțeles, și au fost destul de zguduiți. Iar despre companiile scandinave poți să spui ce vrei...

A tăcut iar și a înghițit, de data asta eroic.

— ... dar înțeleg cât e de important să pui familia pe primul loc. Dumnezeule, te sfătuiesc să nu guști nugaua asta, dacă nu cumva ai dinți foarte buni. Cred că mi-am desprins o plombă.

— Sper că n-ai mâncat *nuga!* am auzit peste umăr, în timp ce încercam să procesez ceea ce auzisem.

M-am întors și l-am văzut pe Alexander îndreptându-se spre noi.

— Owen, *te rog*, spune-mi că n-ai făcut asta.

— Ba da, a spus Owen luând o gură de cafea, plimbând-o prin gură și tresărind ușor. Spre regretul meu.

— Chestia asta ar trebui să poarte un avertisment stomatologic, măcar *atât*. Tu...

Alexander a arătat spre mine.

— E nevoie de o anchetă. Demascarea nemiloasă de către *Velocity* a legăturilor dubioase dintre Richard Bullmer și domeniul stomatologiei cosmetice. Cu asta și cu celălalt *incident*, mă gândesc că viitorilor invitați ai acestui vas de croazieră le va fi *foarte* greu să găsească asigurare de viață, nu crezi?

— Celălalt incident? am spus eu, încercând să-mi amintesc ce-i spusesem lui Alexander.

Eram sigură că nu îi spusesem povestea integrală a accidentului. Oare îi relatase Lars conversația de la jacuzzi?

— Despre ce alt incident vorbești? am continuat eu.

— Păi, a spus Alexander mărind ochii teatral, despre mâna lui Cole, bineînțeles. Tu la ce te gândeai?

*

După cafea, grupul a început să se spargă, Owen a dispărut încet, fără să spună la revedere, iar Lars și-a luat rămas-bun zgomotos, cu o glumă despre Chloe. Bullmer nu se vedea nicăieri, și nici Anne.

— Vii la bar pentru o dușcă? m-a întrebat Tina, în timp ce puneam ceașca goală pe o masă. Alexander o să zdrăngăne puțin la pianul de acolo.

— Eu... nu sunt sigură, am răspuns.

Răsuceam pe toate părțile ce-mi spusese Owen la cafea despre spargerea suferită de Solberg. Ce însemna asta?

— S-ar putea să mă culc, am continuat eu.

— Ben? a spus Tina alintat.

Ben s-a uitat la mine.

— Lo? Vrei să te conduc la cabina ta?

— Nu e nevoie, sunt în regulă, am zis eu.

M-am întors să plec. Aproape ajunsesem la ușă când am simțit cum o mână mă prinde de încheietură și m-am întors iar. Era Ben.

— Hei, a spus el încet. Ce se întâmplă?

— Ben, am răspuns eu, privind la ceilalți invitați din spatele lui, care râdeau și discutau nepăsători, în timp ce stewarzii debarasau în jurul lor. Hai să nu discutăm despre asta aici. Nu se întâmplă nimic.

— Atunci de ce te-ai purtat atât de ciudat în timpul cinei? Ai văzut că ți-am păstrat un scaun și m-ai ignorat intenționat.

— Nu se întâmplă nimic.

Am simțit o presiune dureroasă la tâmple, ca și cum furia pe care mi-o reprimasem întreaga seară începea să-și facă efectul.

— Nu te cred. Hai, Lo, zi ce ai de spus.

— M-ai mințit.

Izbucnisem într-o șoaptă furioasă, înainte să mă pot gândi la înțelepciunea acuzației. Ben a părut șocat.

— Ce? Nu te-am mințit!

— Serios? am șuierat eu. Deci n-ai ieșit din cabină în timp ce ceilalți jucau poker?

— Nu!

Acum a fost rândul lui să se uite peste umăr la ceilalți invitați. Tina privea spre noi, iar Ben s-a întors iar și a coborât vocea.

— Nu, n-am ieșit… A, nu, stai așa, m-am dus să-mi iau portofelul. Dar asta n-a fost o minciună, de fapt.

— N-a fost o minciună? Mi-ai spus categoric că n-a ieșit nimeni din cabina aia. Apoi aflu de la Cole nu doar că tu ai ieșit, ci și că oricine altcineva ar fi putut să iasă, cât n-ai fost tu acolo.

— Dar asta e altceva, a murmurat Ben. Am ieșit, Dumnezeule, nu mai știu când, dar era devreme. Nu în jurul orei de care vorbeai tu.

— Atunci de ce-ai minți în privința asta?

— N-a fost o minciună! Nu m-am gândit. Dumnezeule, Lo...

Dar nu l-am lăsat să termine. Mi-am smuls încheietura din mâna lui și am ieșit în grabă pe coridor, lăsându-l să se uite cu gura căscată în urma mea.

Eram atât de preocupată să mă gândesc la Ben că am dat colțul și m-am ciocnit de cineva. Era Anne. Se sprijinea de perete, ca și cum și-ar fi adunat curajul pentru ceva, deși nu știam dacă voia să se întoarcă la petrecere sau să se ducă în cabina ei. Părea extrem de obosită, iar fața ei era cenușie, cu cearcăne mai întunecate ca oricând.

— Ah, îmi pare atât de rău! am icnit eu.

Apoi, gândindu-mă la vânătaia de la clavicula ei, am întrebat-o:

— Nu ți-am făcut rău, nu-i așa?

Ea a zâmbit și pielea fină din jurul gurii i s-a încrețit, însă expresia nu ajungea la ochi.

— Sunt bine, dar sunt foarte obosită.

A înghițit în sec, vocea s-a frânt pentru o clipă și ceva din accentul ei englezesc de cristal a cedat.

— Uneori, pare pur și simplu prea mult — înțelegi ce vreau să spun? Pare doar o *reprezentație*.

— Înțeleg, am spus eu cu compasiune.

— Scuză-mă te rog, mă duc la culcare.

Am dat din cap și m-am întors și eu s-o iau spre pupă, pe scările care duceau la cabinele din spate.

Aproape ajunsesem la ușa apartamentului meu, când am auzit în spate o voce furioasă.

— Lo! Lo, așteaptă, nu poți să aduci acuzații din astea și să pleci.

Căcat. Ben. Simțeam o dorință puternică de a mă furișa în cabina mea și de a trânti ușa, dar m-am forțat să mă întorc spre el, cu spatele sprijinit de lambriuri.

— N-am adus nicio acuzație. Am spus doar ce am auzit.

— Ai sugerat cumva că acum mă suspectezi pe mine! Ne cunoaștem de peste zece ani! Nu-ți dai seama cum mă face asta să mă simt — să mă acuzi că mint?

În vocea lui exista o suferință reală, dar eu am refuzat să mă îmbunez. Când eram împreună, asta fusese tactica preferată a lui Ben în certuri, să devieze discuția de la ce mă enerva pe mine la faptul că îi răneam sentimentele și mă comportam irațional. De nenumărate ori, ajunsesem să-mi cer scuze pentru faptul că *eu* îl supărasem pe *el* — sentimentele mele erau complet ignorate și în final ajungeam cumva să pierdem din vedere chestiunea care provocase de fapt dezacordul. Acum nu mai mergea.

— Nu te fac să te simți nicicum, am spus eu, încercând să păstrez o voce calmă. Enunțam niște fapte.

— Fapte? Nu fi ridicolă!

— Ridicolă? am spus eu încrucișându-mi brațele. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, a spus el aprins, că ești complet paranoică. Vezi sperietori după fiecare colț! Poate că Nilsson...

Ben s-a oprit. Am strâns în pumn geanta delicată de seară și am simțit sub paietele alunecoase corpul solid al telefonului.

— Continuă! Poate că Nilsson... ce?

— Nimic.

— Poate că Nilsson avea dreptate? Poate că îmi imaginez eu?

— N-am spus asta.

— Dar asta e ceea ce sugerai, nu?

— Te rog doar să faci un pas în spate și să te *uiți* la tine însăți, Lo. Uită-te rațional la chestia asta, vreau să spun.

M-am forțat să-mi păstrez cumpătul și am zâmbit.

— Sunt rațională. Dar fac un pas în spate cu mare plăcere.

După care am deschis ușa apartamentului, am intrat înăuntru și i-am trântit-o în față.

— Lo! am auzit de afară, după care un bubuit în ușă și apoi tăcere. *Lo!*

N-am spus nimic, am tras doar zăvorul și am pus lanțul. Nimeni nu putea să intre pe ușa asta fără un berbece. Și cu atât mai puțin Ben Howard.

— Lo! a bătut el din nou. Uite ce e, vrei măcar să *vorbești* cu mine? Lucrurile încep să scape de sub control. Vrei măcar să-mi zici ce o să le spui mâine polițiștilor?

A făcut o pauză, așteptând ca eu să răspund.

— Tu mă asculți măcar?

L-am ignorat, mi-am aruncat geanta pe pat și mi-am scos rochia de seară. Am intrat în baie, am închis ușa și am dat drumul la robinete, ca să-i acopăr vocea. Când m-am băgat în sfârșit sub apa opărită și am închis robinetele de la chiuvetă, singurul sunet pe care îl mai auzeam era zumzetul ușor al ventilatorului de aspirație. Slavă Domnului. Probabil că Ben renunțase în sfârșit.

*

Îmi lăsasem telefonul în dormitor, așa că nu eram sigură cât era ceasul când am ieșit de la duș, dar degetele mele erau îmbibate cu apă și zbârcite. Mi-era foarte somn, dar într-un mod plăcut, diferit de epuizarea nervoasă și

tensionată din ultimele câteva zile. În timp ce mă spălam pe dinți, îmi uscam părul și îmi legam halatul alb și pufos, m-am gândit ce bine urma să dorm și la povestea logică, exersată cu grijă, pe care aveam s-o ofer mâine poliției.

Apoi... Dumnezeule, aproape că m-am muiat de ușurare când m-am gândit la asta. Apoi aveam să mă urc într-un autobuz sau într-un tren sau în orice mijloace de transport afurisite găseam în Trondheim și aveam să ajung la cel mai apropiat aeroport și *acasă*.

Când am deschis ușa camerei, mi-am ținut respirația, aproape așteptându-mă ca bătăile și strigătele lui Ben să înceapă iar, dar nu s-a auzit nimic. M-am apropiat prudent de ușă, cu pași silențioși pe covorul gros, deschis la culoare, am ridicat capacul vizorului și am privit pe coridor. Nu era nimeni. Cel puțin nimeni care să se vadă — în ciuda lentilei „ochi de pește", vedeam doar o parte a coridorului, dar, dacă nu cumva se întinsese pe podeaua din fața ușii mele, Ben dispăruse.

Am scos un oftat și am luat geanta de seară abandonată, ca să mă uit cât e ceasul pe telefon și să pun alarma pentru a doua zi. Nu aveam să aștept să mă sune Karla — voiam să mă trezesc și să cobor de pe vas cât mai curând posibil.

Dar telefonul nu era înăuntru.

Am întors geanta cu fundul în sus și am scuturat-o, însă știam că era zadarnic — geanta era mică și ușoară, era exclus să se fi ascuns înăuntru ceva mai greu decât o carte poștală. Telefonul nu era pe pat. Era oare posibil să fi alunecat pe podea?

Am încercat să gândesc limpede.

Era posibil să-l fi lăsat la masă — dar nu-l scosesem și, în orice caz, îmi aminteam clar că îl simțisem în geanta de

seară în timpul certei cu Ben. Și aș fi observat că greutatea lui era absentă atunci când aruncasem geanta pe pat.

M-am uitat în baie, în caz că îl luasem cu mine fără să-mi dau seama, dar nu era nici acolo.

Am început să caut mai atent, aruncând pătura pe podea, dând patul la o parte — și atunci am văzut-o.

Pe covor, lângă ușa verandei, era o urmă de picior udă.

Am încremenit.

Era posibil să fie a mea? O făcusem după ce ieșisem din baie?

Dar știam că era imposibil. Îmi ștersesem picioarele în baie și nu mersesem deloc spre fereastra aceea. M-am apropiat și am atins cu vârfurile degetelor conturul rece și ud și mi-am dat seama că e o urmă de pantof. Se vedea forma călcâiului.

Exista o singură posibilitate.

M-am ridicat în picioare, am deschis ușa verandei și am ieșit pe balcon. Acolo m-am aplecat peste balustradă și am privit pe veranda goală din stânga mea. Paravanul de sticlă mată dintre verande era înalt și vertical, dar, dacă erai îndrăzneț, îți plăcea înălțimea și nu te deranja posibilitatea de a aluneca într-un mormânt acvatic, puteai să treci *cu greu* peste el.

Tremuram convulsiv, deoarece halatul nu mă apăra de vântul rece din Marea Nordului, dar mai trebuia să încerc un lucru, chiar dacă avea să-mi pară foarte rău și aveam să mă simt foarte prost dacă se dovedea că nu aveam dreptate.

Am tras cu grijă ușa verandei și am auzit clinchetul ei când s-a închis.

Apoi am încercat s-o trag la loc.

S-a deschis — ușoară ca un puf.

Am intrat și am închis ușa, apoi am verificat încuietoarea. Așa cum bănuisem, nu aveai cum să încui ușa verandei pentru a împiedica pe cineva să intre de afară. De fapt era

logic, acum că mă gândeam la asta. Singura persoană care trebuia să se afle pe verandă era ocupantul camerei. Nu trebuia riscat să se încuie cineva singur afară pe vreme proastă, fără să poată intra la loc să dea alarma, sau ca un copil să-și închidă părintele acolo într-un moment de revoltă și apoi să nu se descurce cu încuietoarea.

Și, de fapt — de ce puteai să te temi? Veranda dădea spre mare — nu exista nicio posibilitate să ajungă cineva acolo de afară.

Numai că exista. Dacă erai foarte îndrăzneț și foarte stupid.

Acum înțelegeam. Toate broaștele, zăvoarele și semnele de „Nu deranjați" din lume nu te puteau ajuta cu nimic când balconul oferea o rută clară de acces la camera goală oricui avea suficientă putere în trunchi cât să treacă peste paravan.

Camera mea nu era protejată și nu fusese niciodată.

*

M-am întors în apartament și mi-am luat blugii, ghetele și hanoracul meu preferat. Apoi am verificat încuietoarea cabinei și m-am ghemuit pe canapea, strângând o pernă la piept.

Oricine putea să aibă acces la apartamentul gol. Iar de acolo urma doar o scurtă cățărare peste peretele de sticlă până la apartamentul meu. Orice angajat putea să deschidă cabina goală cu cardul de acces. În ceea ce-i privește pe invitați…

M-am gândit la planul cabinelor. La dreapta mea era cabina lui Archer, fost pușcaș marin, cu o forță a trunchiului care m-a făcut să tresar când mi-am amintit-o. Iar la stânga… la stânga era cabina goală și, dincolo de ea, cabina lui Ben Howard.

Ben. Care îl făcuse în mod deliberat pe Nilsson să se îndoiască de povestea mea.

Ben, care mințise în privința alibiului său.

Și care aflase despre fotografiile din aparatul lui Cole înaintea mea. Mi-am amintit ca prin vis cuvintele lui: *Tocmai ni le-a arătat la prânz. Avea niște imagini extraordinare...*

Ben Howard. Singura persoană de la bord în care crezusem că puteam avea încredere.

M-am gândit la telefon și la stupiditatea și îndrăzneala celui care intrase ca să-l fure în timp ce eu eram în baie. Riscase mult ca să-l ia, și întrebarea era de ce? De ce acum? Dar credeam că știu.

Răspunsul era Trondheim. Atâta timp cât internetul vasului era căzut, făptașul nu avea de ce să-și facă griji. Nu puteam să dau telefon decât dacă treceam prin Camilla Lidman. Dar după ce ne apropiem de uscat...

Am strâns perna la piept și mai tare și m-am gândit la Trondheim, la Judah și la poliție.

Nu trebuia decât să rezist până în zori.

MisterulCrimei: Un loc de dezbatere pentru detectivi amatori.

Vă rugăm să citiți regulile forumului înainte de a lansa un subiect și să fiți prudenți dacă vreți să postați ceva care are potențialul de a prejudicia cazuri reale sau/și de a constitui o calomnie. Postările care încalcă aceste reguli vor fi șterse.

Luni, 28 septembrie, 10:03: Britanică dispărută.

Suntunsherlock: Hei, oameni buni, a mai urmărit cineva cazul Lornei Blacklock? Se pare că au găsit un cadavru.

NumeleMeueMarpleJaneMarple: Să știi că de fapt e Laura Blacklock. Da, eu am urmărit cazul. Foarte tragic și, din nefericire, nu ieșit din comun, am citit undeva că peste 160 de oameni au dispărut în ultimii câțiva ani de pe vase de croazieră și aproape niciunul dintre cazuri n-a fost soluționat.

Suntunsherlock: Da, cred că am auzit de asta. Am văzut în Daily Fail că la bord era și fostul ei prieten. E un interviu mare și plângăcios cu el unde spune cât e de îngrijorat. El crede că ea a coborât de pe vas de bunăvoie. Mi

se pare mie sau e puțin aiurea? Nu se spune că o treime din femei sunt ucise de foștii prieteni sau parteneri sau așa ceva?

NumeleMeueMarpleJaneMarple: „*o treime din femei sunt ucise de foștii prieteni sau parteneri sau așa ceva?*" Presupun că te referi la femeile care sunt ucise — o treime din ele sunt ucise de partener sau de un fost prieten, nu o treime din toate femeile! Dar, da, o proporție de genul ăsta pare plauzibilă. Și, bineînțeles, mai e și prietenul ei. Declarația lui are ceva care nu sună în regulă și se pare că la momentul respectiv el nu era în țară... hmm... foarte convenabil. Nu e foarte greu să mergi cu avionul în Norvegia, nu?

AnonInițiat: Eu intru frecvent pe MC (dar mi-am schimbat numele, ca să nu mă deconspir) și de fapt știu ceva despre cazul ăsta, sunt o prietenă de familie. Nu vreau să spun prea multe pentru că mă tem că aș putea fi identificată sau aș putea să încalc intimitatea familiei, dar pot să vă spun că Judah e complet distrus de dispariția lui Lo și eu aș fi foarte atentă cu orice sugestie contrară, altfel probabil veți vedea că subiectul ăsta e șters.

NumeleMeueMarpleJaneMarple: Anon, afirmațiile tale mi s-ar părea mai convingătoare dacă ai renunța la mască și, oricum, nimic din ce am spus mai sus nu e calomnios. Am spus că mie personal declarația lui nu mi se pare convingătoare. Spune-mi ce e calomnios în asta?

AnonInițiat: Uite ce e, MJM, nu mă interesează să dezbat asta cu tine, dar chiar cunosc foarte bine această familie. Am fost la școală cu Laura și pot să-ți spun că ai greșit adresa. Dacă vrei să știi, Lo are probleme serioase — ia medicamente pentru depresie de ani de zile și a fost întotdeauna... mă rog, cred că instabilă ar fi formularea delicată. Îmi imaginez că asta e pista pe care o va urma poliția.

Suntunsherlock: Adică te gândești la sinucidere?
AnonInițiat: Nu am eu căderea să speculez despre ancheta poliției — dar, da, asta citesc eu printre rânduri. Dacă ați observat, sunt foarte atenți să nu descrie cazul în presă ca pe o anchetă de crimă.

JudahLewis01: Un prieten mi-a povestit despre discuția asta și m-am înregistrat ca să pot posta. Spre deosebire de Anon, ăsta e numele meu real. Anon, habar n-am cine ești și, ca să fiu sincer, poți să te duci dracului. Da, Lo ia medicamente (chiar dacă, pentru informarea ta, nu pentru depresie, ci pentru anxietate, și dacă ai fi cu adevărat prietenă cu ea ai ști asta), dar la fel fac practic sute de mii de oameni, iar ideea că asta o face automat să fie „instabilă", cum spui tu, sau suicidală, e al naibii de jignitoare. Da, eu am fost plecat din țară. Am fost în Rusia, cu munca. Și, da, au găsit un cadavru, dar el nu a fost identificat drept Lo, așa că în stadiul ăsta e în continuare o anchetă de dispariție a unei persoane, de asta nu ai văzut nicio sugestie că e o anchetă de crimă. Oameni buni, ați putea să vă aduceți aminte că vorbiți despre o persoană reală, nu de ultimul vostru episod

din *Verdict crimă?* Nu știu cine sunt administratorii acestei mizerii, dar o să reclam acest subiect.

Suntunsherlock: *„Spre deosebire de Anon, ăsta e numele meu real"*. Nu vreau să fac pe deșteptul, dar nu avem nicio probă pentru asta în afara cuvântului tău, prietene.

DnaRaisin (Admin): Salutare tuturor, îmi pare rău dar noi suntem de acord cu domnul Lewis, discuția aceasta deviază către speculații destul de neplăcute, așa că va fi ștearsă. Evident, nu vrem să vă împiedicăm să dezbateți știrile, așa că puteți oricând s-o faceți altundeva, dar vă rugăm să rămâneți la faptele relatate.
InspectörWallader: Și cum rămâne cu blogul acela norvegian de urmărire a emisiei-recepției poliției care a relatat despre identificarea certă a cadavrului ca fiind al Laurei?

DnaRaisin (Admin): Acum închidem această discuție.

Partea a șasea

22

Eram prinsă în capcană. Nu știam sigur unde sau cum, dar aveam o bănuială destul de puternică.

Camera fără ferestre era mică și înăbușitoare, iar eu eram întinsă pe pat cu ochii închiși și brațele înfășurate în jurul capului, încercând să blochez senzația de panică pe care o simțeam urcând în mine.

Probabil că reluasem de o mie de ori evenimentele în minte, prin ceața fricii care creștea, auzind iar și iar ciocănitul la ușă, în timp ce stăteam pe marginea canapelei și așteptam Trondheimul și zorii.

Deși nu deosebit de puternic, zgomotul a fost șocant ca un foc de armă în cabina tăcută. Capul mi-a tresărit și perna mi-a căzut din mâini pe podea, iar inima a început să-mi gonească cu un kilometru pe minut. Dumnezeule! Mi-am dat seama că îmi țineam respirația și m-am forțat să expir, încet și prelung, apoi să inspir, numărând secundele.

S-a auzit din nou, nu o bătaie puternică, doar un „cioc-cioc-cioc", apoi o pauză lungă și un „cioc" final puțin mai tare decât celelalte, ca și cum cel de la ușă s-ar fi gândit mai bine. La ultimul „cioc" am sărit în picioare și m-am apropiat de ușă cât mai silențios posibil.

Am făcut mâna căuș deasupra găurii, pentru ca prezența mea să nu fie trădată de vreo străfulgerare de lumină, și am dat la o parte micul capac de oțel al vizorului. Apoi, după ce fața mi-a a ajuns suficient de aproape de sticlă ca să blocheze lumina cenușie a zorilor de la fereastră, mi-am retras degetele și am privit prin „ochiul de pește".

Nu știu pe cine mă așteptam să văd. Poate pe Nilsson. Pe Ben Howard. N-aș fi fost surprinsă să-l văd pe Bullmer.

Dar nu mi-aș fi imaginat nicio clipă persoana din fața ușii.

Ea.

Era femeia din cabina 10. Fata dispărută. Stătea în fața ușii ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Pentru o clipă, am rămas așa, icnind ca și cum aș fi primit un pumn în stomac. Era *vie*. Nilsson avusese dreptate — și, în tot acest timp, eu mă înșelasem.

Apoi fata s-a răsucit pe călcâie și a pornit pe coridor spre ușa care ducea la cabinele personalului. Trebuia să ajung la ea. Trebuia să ajung la ea înainte să dispară în spatele ușii încuiate.

Am tras violent lanțul și zăvorul și am deschis ușa.

— Hei! am strigat eu. Hei, tu, așteaptă! Trebuie să vorbesc cu tine!

Nu s-a oprit, nici măcar n-a privit peste umăr. Acum era la ușa către puntea de jos, introducea codul. N-am stat să mă gândesc. Pur și simplu știam că *de data asta* nu aveam s-o las să dispară fără urmă. Am fugit.

Intrase deja pe ușa personalului când am ajuns la jumătatea coridorului, dar am reușit să prind la timp ușa care se închidea și care mi-a ciupit degetele dureros, apoi am dat-o de perete și m-am repezit înainte.

Înăuntru era întuneric, becul din capul scărilor se arsese. Sau fusese scos, cum m-am gândit mai târziu.

Ușa s-a închis în spatele meu și m-am oprit o clipă, încercând să mă orientez, să văd unde e treapta de sus. Și atunci s-a întâmplat — o mână m-a prins de păr din spate și alta mi-a răsucit brațul la spate. Eram imobilizată în întuneric. A urmat un scurt interval de gâfâit, în care unghiile mele au intrat în contact cu pielea cuiva, iar mâna mea liberă a încercat să ajungă la spate ca să prindă mâna subțire și puternică întrețesută în părul meu, dar aceasta a tras mai tare, răsucindu-mi dureros capul înapoi și izbindu-l de ușa încuiată din față. Am auzit cum craniul meu se izbește de tocul metalic al ușii — apoi nimic.

*

M-am trezit aici, singură, întinsă pe un pat și acoperită cu o pătură subțire. Durerea de la cap era chinuitoare, pulsa într-un ritm lent care făcea ca luminile slabe din cameră să se deformeze și să licărească, cu un straniu efect de halou în jurul lor. Pe peretele din față era o perdea, iar eu m-am dat jos din pat cu membrele tremurând și m-am îndreptat spre ea, pe jumătate împleticindu-mă, pe jumătate târându-mă. Dar când m-am ridicat pe verticală, sprijinindu-mă de patul suprapus de sus, și am dat la o parte țesătura portocalie subțire, dincolo de ea nu era nicio fereastră — doar un perete gol de plastic bej, cu un model discret ce imita textura unui tapet.

Pereții păreau să se strângă și camera să se îngusteze în jurul meu, iar respirația mi s-a accelerat brusc. *Unu. Doi. Trei. Inspiră.*

Căcat. Am simțit cum mă copleșesc suspinele, amenințând să mă sufoce din interior.

Patru. Cinci. Șase. Expiră.

Eram prinsă în capcană. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

Unu. Doi. Trei. Inspiră.

M-am sprijinit de perete cu o mână și m-am îndreptat șovăitor spre ușă, dar știam dinainte s-o încerc că e inutil. Era încuiată.

Am refuzat să mă gândesc la ce însemna asta și am încercat cealaltă ușă, montată într-un perete înclinat, însă dădea într-o baie minusculă care era goală, în afara unui singur păianjen mort, chircit în chiuvetă.

M-am întors împleticindu-mă la prima ușă și am încercat iar, smucind mai tare de data asta și încordându-mi fiecare mușchi, zăngănind ușa în tocul ei și trăgând atât de tare de clanță că efortul m-a făcut să gâfâi, iar în ochi mi-au explodat stele când m-am prăbușit pe podea. Nu. Nu, nu era posibil — oare chiar eram prinsă în capcană?

M-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur după ceva cu care să forțez ușa, dar nu exista nimic — totul din cameră era prins în nituri sau șuruburi sau era făcut din stofă. Am încercat iar să forțez clanța, străduindu-mă să nu mă gândesc la faptul că eram într-o celulă fără ferestre, de aproximativ un metru și jumătate pe doi, mult sub nivelul mării, cu o mie de tone de apă la doar câțiva centimetri distanță, în spatele unui înveliș de oțel. Dar ușa nu s-a clintit; singurul lucru care s-a modificat a fost durerea din capul meu, care mă împungea cu o intensitate de neon, până când, în sfârșit, m-am împleticit înapoi spre pat și m-am târât pe el, încercând să nu mă gândesc la greutatea apei care se împingea spre mine și concentrându-mă în schimb asupra

craniului care mă durea. Acum îmi zvâcnea atât de tare că îmi simțeam pulsul la tâmple. O, Doamne, cât de proastă fusesem să ies din cabină și să cad direct în capcană...

Am încercat să mă gândesc. Trebuia să rămân calmă, nu trebuia să las valul puternic de frică să-mi acopere capul. Păstrează-ți logica. Păstrează controlul. *Trebuia*. Ce zi era? Imposibil să-mi dau seama cât timp trecuse. Membrele îmi erau înțepenite, ca și cum aș fi zăcut mai multă vreme pe patul ăla, dar, chiar dacă mi-era sete, nu aveam gâtul complet uscat. Dacă aș fi fost inconștientă mai mult de câteva ore, m-aș fi trezit foarte deshidratată. Ceea ce însemna că probabil era încă marți.

Caz în care... Ben știa că eu intenționam să cobor pe țărm în Trondheim. Avea să vină să mă caute — nu-i așa? N-ar fi lăsat vasul să plece fără mine.

Dar apoi mi-am dat seama că motorul merge și am simțit înălțarea și coborârea valurilor sub carenă. Fie nu oprisem deloc, fie plecasem deja din port.

O, Doamne. Ne întorceam iar pe mare — și toată lumea avea să presupună că eu sunt în continuare în Trondheim. În cazul în care m-ar fi căutat, ar fi făcut-o într-un loc complet greșit.

Aș fi vrut să nu mă doară capul și gândurile să nu mi se învălmășească... aș fi vrut ca pereții să nu mă strângă ca un coșciug, îngreunându-mi respirația, îngreunându-mi *gândirea*.

Pașapoartele. Nu știam cât de mare e portul din Trondheim, dar trebuia să aibă un fel de control vamal sau de graniță. Și sigur cineva de pe vas trebuia să fie de serviciu la pasarelă, să verifice pașapoartele la venire și la plecare. Nu puteau risca să plece fără cineva. Undeva trebuia să se

consemneze faptul că eu nu coborâsem de pe vas. Cineva avea să-și dea seama că sunt în continuare aici.

Trebuia să mă agăț de gândul ăsta.

Dar era greu — era greu atunci când singura lumină era un bec slab care din când în când pâlpâia și aproape se stingea, iar aerul părea să se termine la fiecare respirație. O, Doamne, era atât de greu.

Am închis ochii, ascunzând pereții amenințători și lumina claustrofobică și deformată, și am tras peste mine pătura subțire. Am încercat să mă concentrez la ceva. Senzația pernei subțiri și inerte de sub obrazul meu. Zgomotul propriei mele respirații.

Dar imaginea la care reveneam întruna era cea a fetei — cum stătea nonșalant pe coridorul din fața ușii mele cu mâna în șold —, iar apoi mersul ei legănat în timp ce se îndrepta spre ușa personalului.

Cum. *Cum?*

Se ascunsese pe vas în tot acest timp? În camera asta, poate? Dar eu știam, chiar și fără să deschid ochii ca să privesc în jur, că aici nu locuise nimeni. Camera nu lăsa deloc impresia de locuire, nu existau pete pe mochetă, urme de cafea pe polița de plastic, niciun miros discret de mâncare, transpirație sau respirație umană. Până și păianjenul chircit din chiuvetă dădea de înțeles că nu fusese folosită. Era exclus ca fata aceea plină de vivacitate să fi stat în camera asta fără să lase vreo urmă. Dacă stătuse undeva, acel loc nu era aici.

Locul ăsta lăsa impresia de mormânt. Poate era mormântul meu.

23

Nu știu sigur când am adormit, dar trebuie că mă furase somnul, epuizată din cauza durerii de la cap și a mugetului de la motorul vasului, pentru că m-am trezit auzind un clinchet.

M-am ridicat brusc în capul oaselor, lovindu-mă cu creștetul de patul de deasupra, apoi am căzut la loc, gemând și strângându-mi capul în mâini în timp ce pulsul îmi bubuia în urechi, iar în partea din spate a craniului se auzea un țiuit ascuțit.

Am rămas așa, cu ochii strâns închiși de durere, dar în cele din urmă durerea a scăzut suficient cât să mă rostogolesc pe o parte și să deschid ochii iar, mijindu-i în lumina fluorescentă slabă.

Pe podea erau o farfurie și un pahar cu ceva — suc, m-am gândit eu.

L-am luat și l-am mirosit. Avea aspect și miros de suc de portocale, dar nu m-am putut convinge să-l beau. Așa că m-am ridicat cu greu în picioare și am deschis ușa micii băi, unde am golit sucul în chiuvetă și am umplut paharul cu apă de la robinet. Apa era caldă și stătută, dar mi-era acum atât de sete că aș fi băut-o și dacă era mai rea. Am băut tot

paharul, l-am umplut iar și am început să sorb mai încet din următorul, în timp ce mă întorceam la pat.

Capul mă durea foarte tare și mi-aș fi dorit să am niște analgezice, dar, în afară de asta, mă simțeam groaznic — tremuram și eram slăbită, ca și cum m-aș fi îmbolnăvit de gripă. Era probabil din cauza foamei — trecuseră ore întregi de când mâncasem și glicemia mea era probabil jos de tot.

O parte din mine ar fi vrut să mă întind ca să-mi odihnesc capul care zvâcnea, dar stomacul meu mârâia și m-am forțat să examinez farfuria cu mâncare de pe podea. Arăta perfect normal — chifteluțe cu un fel de sos, piure de cartofi și mazăre, și o chiflă alături. Știam că ar trebui să înghit, dar a intrat în acțiune aceeași repulsie din stomac care mă făcuse să vărs sucul. Părea pur și simplu greșit să mănânc mâncarea furnizată de cineva care mă încuiase într-o temniță subacvatică. Putea să fie orice în ea. Otravă de șobolani. Somnifere. *Sau mai rău.* Iar eu eram obligată s-o mănânc.

Dintr-odată, gândul de a băga în gură fie și doar o lingură din acel sos m-a făcut să mă panichez și să-mi fie rău, și mi-a venit să arunc totul unde aruncasem și sucul, dar când m-am ridicat puțin, gata să iau farfuria, mi-am dat seama de ceva și m-am așezat încet la loc, cu picioarele tremurânde.

Nu aveau nevoie să mă otrăvească. De ce-ar fi făcut-o? Dacă voiau să mă omoare, puteau să mă înfometeze.

Am încercat să gândesc limpede.

Dacă cel care mă adusese aici ar fi vrut să mă omoare, ar fi făcut-o. Corect?

Corect. Ar fi putut să mă lovească iar, mai tare, sau să-mi pună o pernă pe față în timp ce eram leșinată sau o pungă de plastic în cap. Și nu făcuse asta. Mă târâse aici cu oarecare efort.

Deci nu mă voia moartă. Cel puțin nu acum.

O boabă de mazăre. Doar nu puteai muri de la o boabă de mazăre otrăvită.

Am luat-o cu vârful furculiței și m-am uitat la ea. Perfect normală. Nicio urmă de pulbere. Nicio culoare ciudată.

Am băgat-o în gură și am mestecat-o încet, încercând să depistez vreun gust ciudat. Nimic.

Am înghițit.

Nu s-a întâmplat nimic. Nu că m-aș fi așteptat să se întâmple — nu știam prea multe despre otrăvuri, dar îmi imaginam că cele care te omorau în câteva secunde erau foarte rare și dificil de obținut.

Dar ceva totuși s-a întâmplat. Mi s-a făcut foame.

Am mai luat câteva boabe de mazăre și le-am mâncat, la început prudent, apoi accelerând pe măsură ce mâncarea mă făcea să mă simt mai bine. Am împuns o chiftea cu furculița. Avea miros și gust perfect normale — aspectul de cantină al mâncării preparate pentru un număr mare de oameni.

În cele din urmă, farfuria a rămas goală, iar eu m-am ridicat în picioare, așteptând să vină cineva s-o ia.

Și am așteptat.

Și iar am așteptat.

*

Timpul e foarte elastic — e primul lucru de care îți dai seama când ești lipsit de lumina zilei, de ceas și de orice modalitate de a măsura lungimea unei secunde comparativ cu lungimea alteia. Am încercat să număr — să număr secundele, să-mi număr pulsul, dar am ajuns la două mii și ceva și am pierdut socoteala.

Mă durea capul, însă mă îngrijora mai mult tremuratul slab al membrelor mele. La început, am crezut că e din cauza glicemiei scăzute; apoi, după ce am mâncat, am început să mă îngrijorez că poate chiar *fusese* ceva în mâncare, după care am început să mă gândesc, încercând să-mi dau seama când îmi luasem ultima oară pastilele.

Mi-am amintit că scosesem una din folie imediat după ce mă întâlnisem cu Nilsson, luni dimineața. Dar de fapt nu o luasem. Ceva — o nevoie stupidă de a dovedi că *nu* eram dependentă chimic de aceste buline mici, albe și nevinovate — mă oprise. Așa că o lăsasem pe masă, nereușind să mă conving s-o înghit, dar nevrând nici s-o arunc.

Nu avusesem de gând să renunț la ele. Doar voiam să demonstrez… nu știu ce. Că eu dețineam controlul, presupun. Un mic și inutil „Du-te dracu'" la adresa lui Nilsson.

Însă apoi cearta cu Ben mă făcuse să nu mă mai gândesc la asta. Mă dusesem la centrul de recuperare fără s-o iau și apoi urmase episodul cu dușul…

Asta însemna că trecuseră cel puțin patruzeci și opt de ore de când luasem ultima doză. Poate mai degrabă șaizeci de ore. Era un gând tulburător. De fapt, mai mult decât tulburător. Era terifiant.

*

Făcusem primul atac de panică la vârsta de… nu știu, treisprezece ani, poate? Paisprezece? Eram adolescentă. A venit… și s-a dus, lăsându-mă speriată și îngrozită, dar n-am spus nimănui. Părea ceva ce i se întâmplă doar unui ciudat. Toți ceilalți treceau prin viață fără să tremure și fără să se trezească la un moment dat că nu pot să respire, nu?

O vreme a fost în regulă. Mi-am luat bacalaureatul normal și l-am început pe cel avansat. Cam atunci lucrurile au început s-o ia cu adevărat razna. Atacurile de panică au revenit, la început unul, apoi alte câteva. După o vreme, a face față anxietății părea să fi devenit o slujbă cu normă întreagă, iar pereții au început să se strângă în jurul meu.

M-am dus la un psihoterapeut — de fapt la mai mulți. Apoi a urmat persoana „care vindecă prin vorbă" pe care maică-mea a luat-o din cartea de telefon, o femeie cu o față serioasă, ochelari și păr lung, care voia să-i destăinui cine știe ce secret tenebros care să descătușeze totul, numai că eu nu aveam așa ceva. O vreme m-am gândit să inventez unul — doar ca să văd dacă asta o să mă facă să mă simt mai bine. Dar maică-mea s-a enervat pe ea (și pe facturile ei) înainte ca eu să apuc să născocesc o poveste cu adevărat bună.

A urmat tânărul lider la modă al unei comunități de sprijin, cu grupul lui de fete care acopereau întreaga gamă de la anorexie la automutilare. Și, în sfârșit, a urmat Barry, terapeutul cognitiv-comportamental recomandat de medicul meu de familie, care m-a învățat să respir și să număr și care mi-a indus o alergie pe viață la bărbați cu început de chelie și voci catifelate și încurajatoare de tenori.

Însă niciunul dintre ei nu a funcționat pentru mine. Sau niciunul dintre ei nu a funcționat complet. Dar am reușit să mă controlez suficient cât să trec de examene, apoi m-am dus la universitate și m-am simțit puțin mai bine, și părea posibil ca toate... toate *chestiile* astea să fi fost ceva ce lăsasem în urmă pe măsură ce crescusem, la fel ca formația NSYNC sau luciul de buze vișiniu. Că le lăsasem în urmă, în fosta mea cameră din casa părinților, împreună cu tot bagajul copilăriei mele. Universitatea a fost grozavă. Când am plecat de acolo, cu diploma mea nouă și strălucitoare,

mă simțeam pregătită să înfrunt lumea. L-am cunoscut pe Ben, mi-am găsit o slujbă la *Velocity* și un apartament al meu în Londra și totul părea să meargă cum trebuie.

Și atunci m-am prăbușit.

*

Am încercat o dată să renunț la pastile. Eram într-o perioadă bună din viața mea, depășisem despărțirea de Ben — o, Doamne, depășisem complet despărțirea de Ben. Medicul meu de familie mi-a micșorat doza la 20 de mg pe zi, apoi la 10 și apoi, dat fiind că mă descurcam destul de bine, la 10 mg din două în două zile, iar în cele din urmă am încetat să le mai iau.

Am rezistat două luni, apoi am cedat. La momentul acela, slăbisem douăsprezece kilograme și eram în pericol să-mi pierd slujba de la *Velocity*, chiar dacă ei nu știau de ce încetasem să mai vin la birou. În cele din urmă, Lissie a sunat-o pe maică-mea și ea m-a târât înapoi la medicul de familie, care a dat din umeri și a spus că s-ar putea să fie vorba de sevraj, dar poate că nu era momentul potrivit să renunț. A început să-mi dea iar 40 de mg pe zi — doza mea inițială — și după doar câteva zile m-am simțit mai bine. Am căzut de acord să încercăm altă dată întreruperea tratamentului — și, cumva, acel moment n-a mai venit niciodată.

Acum nu era momentul potrivit. Nu aici. Nu în timp ce eram închisă într-o cutie de oțel la doi metri sub nivelul apei.

Am încercat să-mi amintesc cât durase ultima oară — cât durase până să mă simt cu adevărat, *cu adevărat* nasol. Nu prea mult, din câte îmi aduceam aminte. Patru zile? Poate mai puțin.

De fapt, simțeam cum panica îmi furnică pielea, cu șocuri electrice mici și reci.

O să mori aici.

N-o să știe nimeni.

O, Doamne. O, Doamne, o, Doamne...

S-a auzit un zgomot la ușă și am încetat. Am încetat să mai respir, să mai gândesc, să mă mai panichez — am rămas încremenită, cu spatele lipit de pat. Oare să mă reped? Să atac?

Clanța a început să se învârtă.

Inima mi-a sărit din piept. M-am ridicat în picioare și m-am tras cu spatele spre peretele îndepărtat. Știam că ar trebui să lupt — dar nu puteam, cel puțin nu fără să știu cine intra pe ușa aceea.

Prin cap îmi fulgerau imagini. Nilsson. Bucătarul cu mănușile lui de latex. Fata cu tricoul cu Pink Floyd și un cuțit în mână.

Am înghițit în sec.

Apoi o mână s-a strecurat prin deschizătură și a luat farfuria, rapidă ca un clipit din ochi. Ușa s-a trântit. Lumina s-a stins, lăsând cabina într-un întuneric atât de dens că îi simțeam gustul.

La dracu'.

*

Nu puteam să fac nimic. Am rămas așa, în întunericul impenetrabil, pentru un timp care a părut să fie ore întregi, dar care ar fi putut să fie zile sau minute, pierzându-mi intermitent cunoștința și sperând, de fiecare dată când deschideam ochii, să văd *ceva*, fie și doar o linie subțire de lumină de pe coridor, ceva care să dovedească faptul că

chiar eram acolo, că existam cu adevărat și nu eram doar în cine știe ce iad al imaginației mele.

În cele din urmă, trebuie să fi adormit, pentru că m-am trezit tresărind, cu inima bubuind și zbătându-mi-se neregulat în piept. Cabina era în continuare complet întunecată, iar eu zăceam acolo tremurând și transpirând, ținându-mă de pat ca de o plută, străduindu-mă să-mi revin din cel mai oribil vis pe care mi-l aminteam de ceva timp.

În vis, fata cu tricou cu Pink Floyd era în cabina mea. Era întuneric, dar cumva eu puteam, în întuneric... nu neapărat să o văd, dar să o simt. Știam pur și simplu că e acolo și stă în centrul cabinei, iar eu nu mă puteam mișca, pentru că întunericul mă apăsa ca o ființă vie ghemuită pe pieptul meu. Fata s-a apropiat tot mai mult, până când a ajuns la câțiva centimetri distanță, cu marginea tricoului în susul coapselor ei lungi și zvelte.

A zâmbit, apoi și-a scos tricoul cu o mișcare sinuoasă. Era slabă ca un ogar, numai coaste, clavicule și un pelvis proeminent. Articulațiile cotului erau mai late decât antebrațul, iar încheieturile mâinilor noduroase păreau de copil. S-a uitat în jos la trupul ei, apoi și-a scos sutienul, încet, ca la striptease, numai că mișcarea nu avea nimic erotic, sânii ei mici și turtiți și stomacul scobit nu aveau nimic sexy.

Dar, în timp ce eu stăteam întinsă pe pat, gâfâind și paralizată de frică, fata nu s-a oprit aici. A continuat să se dezbrace. Chiloții au alunecat de pe șoldurile ei înguste pe podea, inerți. Apoi a urmat părul, smuls din rădăcini. Apoi și-a scos sprâncenele, la început una, apoi cealaltă, și buzele. Și-a lăsat nasul să-i cadă la picioare. Și-a tras unghiile, una câte una, ca o femeie care își scoate mănușile de seară, și le-a lăsat să cadă cu un zăngănit ușor pe podea, urmate de

dinții ei, clic... clic... clic, unul câte unul. Și, în cele din urmă — și cel mai groaznic —, a început să-și tragă pielea, ca și cum ar fi ieșit dintr-o rochie de seară strâmtă, până când a rămas doar mușchi, oase, ligamente și sânge șiroind, ca un iepure jupuit.

S-a lăsat în patru labe și a început să se târască spre mine, cu gura fără buze larg deschisă, într-o parodie oribilă de zâmbet.

S-a târât din ce în ce mai aproape, până când, în sfârșit, n-am mai avut unde să mă mai trag înapoi, ajungând la peretele din spate al paturilor suprapuse și neputând să mă duc mai departe.

Mi-am simțit respirația hârâind în gât. Am încercat să vorbesc, dar eram mută. Am încercat să mă mișc, dar eram încremenită de frică.

Ea a deschis gura și eu mi-am dat seama că urmează să vorbească — dar apoi și-a băgat mâna în gură și și-a scos limba.

*

M-am trezit icnind și cu furnicături de groază pe piele. Întunericul din jurul meu era ca un pumn strâns.

Îmi venea să țip. Panica creștea înăuntrul meu ca un vulcan, ridicându-se prin gâtlejul încleștat și printre dinții strânși. Apoi, într-un fel de delir, m-am gândit: dacă țipam, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Să mă audă cineva? N-aveau decât să mă audă. Poate venea cineva să mă scoată de aici.

Așa că am lăsat să iasă țipătul care se acumulase în interiorul meu, crescând, umflându-se și presând ca să iasă afară.

Am țipat, am țipat și iar am țipat.

Nu știu cât timp am rămas așa, tremurând, cu pumnii strânși în jurul pernei subțiri și inerte, cu unghiile înfipte în salteaua goală de dedesubt.

Știu doar că, în sfârșit, în cabina mică s-a făcut liniște, cu excepția mugetului încet al motorului și a respirației mele, care răcâia un gât îndurerat și răgușit.

Nu venise nimeni.

Nu bătuse nimeni la ușă ca să întrebe ce se întâmplă sau să amenințe că mă omoară dacă nu tac. Nimeni nu făcuse nimic. Puteam la fel de bine să fiu în spațiul cosmic și să țip într-un vid mut.

Îmi tremurau mâinile și nu mi-o puteam scoate din cap pe fata din vis, gândul la trupul ei jupuit și umed care se târa spre mine, încrâncenat și *îndurerat*.

Ce făcusem? O, Doamne, de ce făcusem asta, continuând să insist și să refuz să-mi țin gura. *Eu* făcusem din mine o țintă, prin refuzul meu de a tăcea în legătură cu ce se întâmplase în cabina aceea. Și totuși… și totuși, ce se întâmplase de fapt?

Am rămas așa, apăsându-mi ochii cu mâinile în întuneric și încercând să lămuresc lucrurile. Fata era vie — indiferent ce auzisem eu, indiferent ce mi se *păruse* că văd, nu fusese o crimă.

Fata trebuia să se fi aflat pe vas în tot acest timp. Nu ne opriserăm nicăieri. Nu ne apropiaserăm de uscat nici măcar cât să-l vedem. Dar cine era ea și de ce se ascundea pe vas? Și al cui sânge îl văzusem pe geam?

Am încercat să ignor capul care mă durea și să gândesc logic. Era o membră a echipajului? Avea acces la ușa personalului, la urma urmei. Dar apoi mi-am amintit că Nilsson introdusese codul în timp ce eu stăteam în spatele lui. Nu

făcuse niciun efort să camufleze tastatura. Dacă aș fi vrut, ar fi fost o bagatelă să-mi notez cifrele pe care le formase. Iar după asta, după ce ajungeai pe punțile de jos, nu mai erau prea multe uși încuiate.

Dar fata avusese acces la cabina goală — iar asta chiar *necesita* un card, fie unul pentru invitați, programat anume pentru ușa aceea, fie unul pentru angajați, care deschidea ușile tuturor cabinelor. M-am gândit la oamenii de serviciu pe care îi văzusem în micile lor cuști de sub punte și la fețele lor speriate care priveau spre mine, înainte ca ușa să se închidă. Cu cât ar fi vândut unul dintre ei un card de acces? O sută de coroane? O mie? Nici măcar nu trebuia să-l vândă — eram sigură că existau locuri în care puteai să copiezi astfel de carduri. Trebuia doar să-l împrumute pentru câteva ore, fără să pună cineva vreo întrebare. M-am gândit la Karla — practic îmi *spusese* că se întâmplase, că era posibil ca cineva să fi împrumutat cabina unei prietene.

Dar nu era necesar să fi fost așa. Cardul putea să fi fost furat, sau poate cumpărat de pe internet — habar n-aveam cum funcționau încuietorile astea electronice. Era posibil ca absolut nimeni să nu fi fost implicat.

Era oare cu putință ca în tot acest timp eu să fi căutat făptașul în rândul echipajului sau pasagerilor, iar ei să fi fost nevinovați? M-am gândit la acuzațiile pe care i le aruncasem lui Ben, la suspiciunile pe care le avusesem față de Cole, față de Nilsson, față de toți, și mi s-a făcut rău.

Însă faptul că fata asta exista și era vie nu excludea automat implicarea altcuiva. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură că *cineva* de pe punțile de sus o ajutase — cineva scrisese mesajul de pe peretele centrului de recuperare, răsturnase aparatul de fotografiat al lui Cole în jacuzzi și îmi furase telefonul. Nu era posibil ca *toți*

aceștia să fi fost ea. Cineva ar fi văzut-o și ar fi recunoscut-o pe fata despre care eu tot vorbisem timp de două zile, dacă ea ar fi cutreierat pe vas.

Of, începea să mă doar capul. De ce? Asta era întrebarea la care nu puteam răspunde. De ce atâtea eforturi ca să se ascundă la bordul vasului, ca să mă împiedice să pun întrebări? Dacă fata ar fi murit, ar fi avut sens. Dar era vie și nevătămată. Probabil *cine* era ea era important. Soția cuiva? Fiica cuiva? Amantă? Cineva încercase s-o scoată din țară fără să trebuiască să răspundă la nicio întrebare?

M-am gândit la Cole și la fosta lui soție, la Archer și la misterioasa lui „Jess". M-am gândit la modul în care fotografia aceea dispăruse din aparat.

Nimic nu avea sens.

M-am rostogolit pe o parte, simțind în jurul meu povara întunericului. Indiferent unde eram, sigur era un loc chiar de la fundul vasului, acum nu mai aveam niciun dubiu. Motorul era mult mai zgomotos decât pe puntea pasagerilor, mai zgomotos chiar și decât îmi aminteam să fi fost pe puntea personalului. Eram altundeva, poate pe puntea motorului, mult sub nivelul apei, la fundul carenei.

La gândul ăsta am simțit iar cum mă cuprinde groaza. Tonele nenumărate de apă care îmi apăsau pe cap și umeri, presând carena, aerul din cabină care circula întruna și eu, aici, sufocându-mă din cauza propriei mele panici...

Îmi tremurau picioarele. M-am dat jos din pat cu precauție și am traversat încet podeaua cu brațele întinse înainte, crispându-mă în fața a ceea ce putea să fie aici împreună cu mine, în întunericul absolut. Imaginația mea invoca orori din coșmarurile copilăriei — pânze de păianjen gigantice pe față, bărbați cu mâini lacome, chiar și fata însăși, fără pleoape, fără buze, fără limbă. Dar o altă parte

din mine știa că nu mai e nimeni aici în afară de mine — că într-un spațiu atât de limitat aș fi auzit, mirosit, *simțit* o altă ființă umană.

După câteva clipe de avansare lentă, degetele mele au dat de ușă, pe care am parcurs-o pe pipăite. Primul lucru pe care l-am încercat a fost clanța, dar era în continuare încuiată — nici nu mă așteptasem la altceva. Am căutat o vizetă, dar nu exista așa ceva, sau cel puțin n-am reușit eu s-o găsesc pe suprafața netedă a plasticului. Oricum, nu-mi aminteam să fi văzut o vizetă mai devreme. Ceea ce îmi aminteam și am căutat apoi era întrerupătorul de lumină plat și bej din stânga ușii. Degetele mele l-au găsit în întuneric și l-am apăsat, cu inima bătându-mi puternic în piept.

Nu s-a întâmplat nimic.

L-am apăsat din nou, dar fără speranță de data asta, pentru că știam ce făcuseră. Pe coridorul de afară trebuia să fie un fel de comutator principal sau o siguranță. Ușa fusese deja închisă atunci când se stinsese lumina și, oricum, în orice cabină pe care o mai văzusem înainte exista întotdeauna un fel de lumină de siguranță — nu rămâneai niciodată în întuneric *absolut*, nici atunci când luminile erau stinse. Aici era altceva — era un întuneric total care nu putea veni decât de la întreruperea completă a electricității.

M-am târât înapoi la pat, am tras pătura și mușchii mei au început să tremure cu un amestec de panică și acea senzație de rău ca de gripă pe care o mai avusesem. Îmi simțeam capul plin de un vid care se extindea, ca și cum întunericul din cabină s-ar fi infiltrat în interiorul craniului meu și mi s-ar fi prelins prin sinapse, amortizând și înăbușind totul, în afară de panica din ce în ce mai mare din stomac.

O, Doamne. Nu face asta. Nu ceda, nu acum.

Nu puteam să fac asta. Nu *aveam* să fac asta. Nu aveam s-o las să câștige.

Furia care s-a revărsat dintr-odată asupra mea era ceva de care puteam să mă agăț, ceva concret în întunericul tăcut din această cutie mică. Nemernica aia. Ce trădătoare. Halal solidaritate feminină. Eu mă luptasem pentru ea, îmi pusesem la bătaie credibilitatea, suportasem neîncrederea lui Nilsson și interogatoriul lui Ben — și pentru ce? Pentru ca ea să poată să mă trădeze, să mă dea cu capul de un toc de oțel și să mă încuie în coșciugul ăsta nenorocit.

Indiferent care era intriga, fata sigur era implicată.

Ea fusese, cu siguranță, persoana care mă atacase pe coridor. Și, cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai sigură că mâna care se furișase ca un șarpe să ia tava cu mâncare fusese tot a ei, o mână subțire, agilă, puternică. O mână care putea să zgârie, să pălmuiască și să izbească de perete capul unui om.

Trebuia să existe *un anumit* motiv pentru toate astea — nimeni nu ar pune la cale o mascaradă așa de complicată în mod gratuit. Oare fata își înscenase propria moarte? Iar eu *trebuise* să văd ce se întâmplase? Dar dacă era așa, de ce să se străduiască atât să simuleze că nu fusese acolo? De ce să-și debaraseze cabina, să șteargă sângele, să distrugă rimelul și să discrediteze în mod deliberat toată descrierea mea despre acea noapte?

Nu. Nu voise să fie văzută. În cabina aceea se întâmplase ceva și, indiferent ce era, eu n-ar fi trebuit să fiu martoră la acel lucru.

Am rămas așa, frământându-mi creierii ca să înțeleg, dar, cu cât încercam mai mult să pun laolaltă aceste informații, cu atât mai mult părea un puzzle cu prea multe piese, care nu încăpeau în ramă.

Am încercat să analizez posibilitățile care s-ar fi potrivit cu țipătul, cu sângele și cu mușamalizarea. O luptă? O lovitură în nas, un țipăt de durere, sângele cuiva care a alergat pe verandă ca să sângereze în mare, lăsând o pată pe geam... fără nicio moarte. Iar dacă fata era un fel de pasager clandestin, asta putea explica de ce totul fusese mușamalizat — de ce o mutaseră într-o altă cabină și curățaseră sângele.

Însă alte părți ale imaginii nu se potriveau. Dacă lupta fusese neintenționată și nepremeditată, cum de curățaseră cabina atât de rapid? Eu o văzusem mai devreme pe fată la fața locului, camera din spatele ei fusese ticsită cu haine și obiecte personale. Dacă lupta fusese neplanificată, era exclus să fi putut goli și curăța apartamentul în cele câteva minute cât durase până ca eu să-l sun pe Nilsson.

Nu — indiferent ce se întâmplase înăuntru, fusese ceva *planificat*. Goliseră dinainte și curățaseră meticulos camera. Iar eu începeam să bănuiesc că nu fusese o întâmplare că tocmai cabina 10 rămăsese goală. Nu, o cabină fusese lăsată goală în mod deliberat, și *trebuise* să fie 10. Palmgren era ultima cabină a vasului; dincolo de ea nu mai existau altele, din care să vezi cum plutește ceva pe lângă tine și dispare în spuma siajului.

Cineva chiar *murise*. Eram sigură de asta. Doar că nu fata aceea. Dar cine, atunci?

M-am zvârcolit și răsucit în întuneric, încercând să aud orice zgomot pe care nu-l acoperea mugetul motorului și să găsesc răspuns la întrebările care se învârtejeau tulbure în interiorul meu. Îmi simțeam creierul încețoșat și cleios, dar reveneam întruna la acea întrebare. Cine. *Cine murise?*

24

Când m-am trezit, s-a auzit același clinchet metalic pe care îl auzisem mai devreme, iar luminile s-au aprins. Au pâlpâit pentru o clipă și zumzetul becurilor economice care se încălzeau a răzbătut peste cel al motorului, amestecându-se cu vuietul din urechile mele. Am sărit în picioare, cu inima bubuind în piept, și am răsturnat ceva de pe podea, lângă pat, în timp ce priveam frenetic în jur.

Îmi ratasem șansa.

La *naiba*, îmi ratasem șansa iar.

Trebuia să aflu ce se întâmpla aici, ce aveau de gând să facă cu mine, de ce mă țineau închisă. De cât timp eram aici? Acum era zi? Sau era doar momentul la care fata — sau cine mă ținea închisă aici — decisese să dea drumul iar la curentul electric?

Am încercat să număr descrescător. Fusesem lovită la primele ore ale dimineții de marți. Acum era cel puțin miercuri dimineață, poate mai târziu. Aveam senzația că eram aici de mai mult de douăzeci și patru de ore — de mult mai mult.

M-am dus în baie să-mi dau cu apă pe față. În timp ce mă ștergeam, m-a cuprins un val de amețeală care mi-a clătinat capul și întreaga cameră s-a deplasat și s-a cutremurat. Am

avut o senzație bruscă de cădere și am întins mâna ca să mă prind de tocul ușii, închizând ochii din cauza sentimentului că mă scufund foarte rapid și foarte adânc într-o apă neagră.

Senzația a scăzut, în sfârșit, și m-am întors la pat, unde m-am așezat și mi-am băgat capul între genunchi, simțind cum pielea mi se înfioară de răceală și fierbințeală. Oare chiar se mișcase vasul? La atât de mare distanță sub punți, era greu să deosebești amețeala de legănarea valurilor. Aici, jos, mișcarea vasului se simțea cu totul altfel — nu era atât o înălțare și o coborâre ritmică, ci un unduit lent amestecat cu mugetul constant al motorului, care crea o stranie senzație hipnotică.

Lângă pat era o tavă cu o prăjitură cu cremă și un bol cu cereale cu lapte — ambele răsturnate. Probabil că asta dărâmasem când sărisem din somn. Am ridicat bolul și m-am forțat să înghit o lingură. Nu mi-era foame, dar de luni seara nu mâncasem nimic în afară de câteva chiftele. Ca să ies de acolo, trebuia să lupt, și ca să lupt trebuia să mănânc.

Însă ceea ce voiam eu cu adevărat nu era mâncare, ci pastilele mele. Le *voiam* cu o dorință fizică aprigă pe care mi-o aminteam de ultima oară când încercasem să nu le mai iau. Numai că, de data asta, știam că lucrurile nu aveau să meargă mai bine în lipsa lor, cum îmi spusesem întruna ultima oară. Aveau să meargă tot mai rău.

Dacă o să supraviețuiești, a spus vocea joasă și neplăcută din capul meu. Cerealele mi s-au înțepenit în gât și dintr-odată n-am mai putut înghiți.

Tânjeam ca fata din cabină să se întoarcă. Prin creierul meu a străfulgerat o imagine vie, plină de violență: eu prinzând-o de păr așa cum mă prinsese ea pe mine, izbindu-i obrazul de muchia metalică a patului și privind cum îi curge sângele, simțindu-i mirosul pătrunzător și crud în cabina

mică fără aer. Mi-am amintit din nou sângele întins pe geamul verandei și mi-am dorit cu o năzuință intensă și răutăcioasă să fi fost al *ei*.

Te urăsc, m-am gândit eu. Am înghițit din cauza durerii din gât, forțând cerealele înmuiate și pe jumătate mestecate să coboare. Am mai luat o lingură și am dus-o la gură cu degetele tremurând. *Te urăsc atât de mult. Sper să te îneci.* Cerealele mi se păreau ca cimentul și m-am înecat când am încercat să le înghit, dar le-am forțat să coboare iar și iar, până când bolul a rămas pe jumătate gol.

Nu știam dacă pot să fac așa ceva, dar trebuia să încerc.

Am luat tava subțire de melamină și am lovit marginea metalică a patului. Tava a ricoșat și abia am avut timp să mă trag la o parte. Mi-a revenit brusc o imagine pătrunzătoare din timpul spargerii de acasă — ușa care mă izbise în pomete — și a trebuit să închid ochii pentru o clipă și să mă țin de pat.

N-am mai încercat încă o dată. În schimb, am așezat tava pe marginea metalică, am pus genunchiul pe partea apropiată și mâinile cu toată greutatea pe cealaltă parte. Apoi am apăsat. La început nu s-a întâmplat nimic, așa că am apăsat mai tare. Apoi tava s-a rupt în două cu un zgomot ca de foc de armă, iar eu am căzut pe pat, rășchirată. Dar aveam ceea ce îmi dorisem — două bucăți de plastic cu muchii nu neapărat ca lama, dar suficient de ascuțite cât să provoace unele daune.

Am luat bucățile pe rând și le-am cântărit în mână ca să găsesc cea mai bună modalitate de a le ține, apoi, prinzând-o pe cea care părea mai amenințătoare, m-am dus la ușă și m-am lăsat pe vine, lipită de peretele de lângă toc.

Și am așteptat.

Așteptarea din ziua aceea a părut să dureze ore întregi. Am simțit de câteva ori că mi se închid ochii și trupul încearcă să se decupleze din cauza valului epuizant de adrenalină și frică, dar l-am forțat să se reactiveze. *Rămâi pe fază, Lo!*

Am început să număr. Nu de panică, de data asta, doar ca să rămân trează. *Unu. Doi. Trei. Patru.* Când am ajuns la o mie, am schimbat și am început să număr în franceză. *Un. Deux. Trois*... Apoi din doi în doi. Am început apoi jocul împărțirii, pe care îl joacă copiii — spui „fizz" la fiecare cinci sau multiplu de cinci și „buzz" la fiecare șapte sau multiplu de șapte. *Unu. Doi. Trei. Patru. Fizz.* (Mâinile îmi tremurau.) *Șase. Buzz. Opt. Nouă. Zece* — nu, stai așa, aici trebuia să fie „fizz".

Am scuturat din cap enervată, mi-am frecat brațele dureroase și am început iar. *Unu. Doi*...

Apoi am auzit un zgomot pe coridor. O ușă trântindu-se. Mi-am ținut respirația.

Se apropia. Pulsul a început să-mi gonească. Am simțit cum mi se strânge stomacul.

O cheie în broască...

Apoi ușa s-a deschis prudent și m-am năpustit.

Ea.

Fata m-a văzut că sar spre deschizătură și a încercat să închidă ușa, dar am fost mai rapidă. Mi-am băgat mâna prin crăpătură și ușa m-a lovit în antebraț — cu putere. Am țipat de durere, dar ușa a ricoșat și am putut să-mi strecor jumătate de trup prin deschizătură, să-i împung brațul cu marginea zimțată a tăvii rupte care încerca să mă prindă, dar în loc să se dea în spate, cum anticipasem eu, fata s-a repezit înainte, în cameră, și m-a împins spre peretele de

plastic, tava intrându-mi dureros în braț. M-am ridicat în picioare, cu dosul palmei scăldat în sânge, dar ea a fost mai rapidă. S-a repezit la ușă, a încuiat-o și s-a sprijinit cu spatele la ea, strângând cheia în pumn.

— Dă-mi drumul.

Cuvintele mele s-au auzit ca mârâitul unui animal — nu al unui om.

Fata a scuturat din cap. Stătea cu spatele la ușă și avea pe față sângele meu, era speriată, dar și cumva exaltată, vedeam asta în ochii ei. Era în avantaj și știa asta.

— O să te omor, am spus eu.

Vorbeam serios. Am ridicat tava pătată cu sângele meu.

— O să-ți tai gâtul.

— Nu poți să mă omori, a spus ea cu exact aceeași voce pe care mi-o aminteam, cu un fel de sfidare disprețuitoare în spatele cuvintelor. Uită-te la tine, abia ești în stare să te ții pe picioare, vacă amărâtă ce ești.

— De ce? am spus eu cu o voce care amintea de un copil mic și plângăcios. De ce faci asta?

— Pentru că ne-ai *obligat*, a șuierat ea furioasă. Nu vrei nicicum să te oprești din căutat, nu-i așa? Oricât am încercat să te avertizez. Dacă ți-ai fi ținut gura despre ce ai văzut în cabina aia nenorocită...

— Dar *ce* am văzut? am întrebat eu.

Fata a scuturat din cap, încrețindu-și buza.

— Dumnezeule, a spus ea, probabil crezi că sunt încă și mai proastă decât par. Tu chiar *vrei* să mori?

Am scuturat și eu din cap.

— Bun. Atunci ce vrei?

— Vreau să ies de aici, am spus eu.

M-am așezat brusc pe pat, neștiind dacă picioarele mă mai puteau ține prea mult. Ea a clătinat din cap, de data

asta vehement, iar eu am văzut din nou în ochii ei o licărire de frică.

— Nu m-ar lăsa el.

El? Cuvântul acesta parcă m-a usturat, era prima probă concretă că cineva de sus o ajuta. Cine era *el?* Dar n-am îndrăznit să întreb, cel puțin nu imediat. Înainte de asta, exista ceva mai important de care aveam nevoie.

— Pastilele mele, atunci. Dă-mi pastilele.

Ea m-a cântărit din priviri.

— Cele pe care le țineai lângă chiuvetă? Poate că aș putea să fac asta. De ce le vrei?

— Sunt antidepresive, am spus eu cu înverșunare. Sunt ... nu trebuie să încetezi să le mai iei atât de rapid.

— A... a răspuns ea, cu o expresie bruscă de înțelegere pe față. De asta arăți atât de rău. Nu-mi puteam da seama. Am crezut că te-am lovit prea tare. Bine. Pot să fac asta. Dar, în schimb, trebuie să-mi promiți ceva.

— Ce?

— Că n-o să mai încerci să mă ataci. Pastilele sunt pentru bună purtare, bine?

— Bine.

Fata s-a îndreptat de spate, a luat farfuria și bolul și a întins mâna după jumătățile de tavă. Am ezitat o clipă, apoi i le-am întins.

— Acum o să descui ușa, a spus ea, dar să nu faci vreo prostie. Dincolo de asta e o altă ușă, comandată printr-un cifru. N-o să ajungi prea departe. Deci fără neghiobii, în regulă?

— În regulă, am spus eu ezitant.

După ce a plecat, m-am așezat pe banchetă, privind în gol și gândindu-mă la ce spusese fata.

El.

Deci *avea* un complice la bord. Și acel unic cuvânt le excludea pe Tina, Chloe, Anne și două treimi din angajați.

Cine era *el?* I-am bifat în minte.

Nilsson.

Bullmer.

Cole.

Ben.

Archer.

În lista cu probabilitate mai mică i-am pus pe Owen White, Alexander, membrii echipajului și stewarzii.

Învârteam în minte posibilitățile, dar factorul care revenea întruna era centrul de recuperare și mesajul „NU MAI CĂUTA". Exista un singur bărbat care coborâse acolo, un bărbat care ar fi putut să scrie acel mesaj: Ben.

Trebuia să încetez să mă mai concentrez asupra motivelor. *De ce* era o întrebare insolubilă, nu aveam suficiente informații ca să răspund la ea.

Însă în ce privește *cum* — existau foarte puțini oameni la bord care avuseseră ocazia de a scrie acel mesaj. Exista o singură intrare funcțională în centrul de recuperare și Ben era singurul bărbat despre care eram sigură că o folosise.

Atât de multe lucruri începeau să aibă sens! Graba lui de a-mi submina povestea în fața lui Nilsson. Faptul că el — singurul dintre toți cei de la bord — încercase să intre în cabina mea în acea ultimă noapte și că știa că eu eram închisă în baie, ceea ce făcea posibil furtul telefonului meu.

Faptul că era cazat în cabina aflată vizavi de cea goală, însă nu auzise și nu văzuse nimic.

Faptul că mințise referitor la alibiul lui cum că jucase poker.

Și faptul că se străduise atât de mult să mă împiedice să merg mai departe cu investigația mea.

Îmbinarea perfectă a pieselor puzzle-ului ar fi trebuit să-mi aducă satisfacție, dar nu îmi aducea niciuna. Pentru că la ce-mi foloseau răspunsurile aici, jos? Trebuia să ies de aici.

25

Stăteam pe o parte, privind fix peretele de melamină crem, când s-a auzit ciocănitul.

— Intră, am spus eu indiferent.

Apoi mi-a venit să râd de una singură de stupiditatea amabilităților sociale într-o situație ca asta. Ce conta dacă eu spuneam „Intră", când ei puteau oricum să facă ce voiau?

— Eu sunt, a spus vocea din fața ușii. Gata cu porcăriile cu tava, da? Altfel, asta e ultima pastilă pe care o primești de la mine, bine?

— Bine, am spus eu.

Încercam să nu par prea nerăbdătoare, dar m-am ridicat în capul oaselor și am tras în jurul meu pătura subțire. Nu făcusem duș de când ajunsesem aici și miroseam a transpirație și frică.

Ușa s-a deschis prudent și fata a împins pe jos, cu piciorul, o tavă cu mâncare, apoi s-a strecurat prin deschizătură și a încuiat ușa în urma ei.

— Poftim, a spus ea.

A întins mâna. În palma ei era o singură tabletă.

— Una? am spus eu, nevenindu-mi să cred.

— Una. Poate reușesc să-ți mai aduc câteva mâine, dacă te porți frumos.

Mi-am dat seama că îi oferisem cel mai bun instrument de șantaj. Dar am dat din cap și am luat pastila din palma ei. A scos o carte din buzunar — una dintre cărțile mele, de fapt, din camera mea. *Clopotul de sticlă*. Nu asta aș fi ales în situația aceea, dar era mai bine decât nimic.

— M-am gândit că poate vrei să citești ceva; dacă n-ai nimic de făcut, poți să înnebunești.

Ochii i s-au îndreptat spre pastilă și a adăugat:

— Fără supărare.

— Mersi, am spus eu.

Ea s-a întors să plece, iar eu am spus:

— Stai puțin.

— Da?

— Eu...

Dintr-odată, nu mai știam cum s-o întreb ce voiam s-o întreb. Am strâns mâna în jurul pastilei din palma mea. Căcat.

— Ce... ce-o să se întâmple cu mine?

Atunci fața ei s-a schimbat. Expresia ei a căpătat ceva reținut, ca o perdea care se lasă peste o fereastră.

— Asta nu depinde de mine.

— De cine depinde? De Ben?

La asta, fata a pufnit disprețuitor.

— Distracție plăcută.

Când s-a întors să plece, și-a zărit reflexia în oglinda mică de pe spatele ușii de la baie.

— La dracu', am sânge pe față. De ce nu mi-ai spus? Dacă află el că m-ai atacat...

A intrat în mica toaletă, ca să-și dea cu apă pe față și să se șteargă.

Dar nu a șters doar sângele. Când a ieșit afară, am încremenit. După acel gest simplu, mi-am dat seama cine era.

Când ștersese sângele, ștersese cu totul și amândouă sprâncenele, lăsând o frunte netedă, ca de craniu, ușor și insuportabil de recognoscibilă.

Femeia din cabina 10 era Anne Bullmer.

26

Eram prea uluită ca să spun ceva. Am rămas așa, cu gura căscată din cauza șocului.

Fata s-a uitat de la mine la imaginea ei din oglinda băii, dându-și seama ce făcuse. Pe fața ei a trecut o expresie scurtă de enervare, dar apoi a părut să lase asta la o parte și a ieșit cu pași mari din cameră, trăgând ușa în urma ei. Am auzit hârșâitul cheii în broască, apoi încă o ușă trântindu-se mai departe.

Anne Bullmer.

Anne Bullmer?

Părea imposibil ca fata să fie aceeași femeie suptă, cenușie și îmbătrânită prematur pe care o văzusem și cu care vorbisem. Și totuși, fața ei era inconfundabilă. Aceiași ochi negri. Aceeași înălțime, aceiași pomeți proeminenți. Singurul lucru pe care nu îl puteam înțelege era cum nu văzusem asta până acum.

Dacă n-ar fi făcut greșeala de a-și șterge fața, n-aș fi crezut niciodată cât de mult îi schimbau fizionomia părul și sprâncenele desenate cu grijă. Fără ele, părea ciudat de anonimă și netedă; era imposibil să nu te gândești la moarte și la boală când te uitai la acea întindere de piele albă ca osul,

iar eșarfa strânsă în jurul capului nu făcea decât să-i accentueze fragilitatea, subliniind într-un mod dureros ridurile de pe gâtul ei și forma oaselor de dedesubt.

Dar sprâncenele subțiri și negre și claia viguroasă de păr brunet o schimbau radical, făcând-o de nerecunoscut. Cu ele, devenea tânără, sănătoasă, *vie*.

Mi-am dat seama că atunci când vorbisem cu Anne Bullmer, fusesem atât de fascinată de însemnele bolii ei că nu o privisem niciodată cu adevărat pe femeia de dedesubtul lor. De fapt, încercasem să *nu* privesc. Văzusem doar hainele drapate, sprâncenele lipsă, craniul captivant de neted de sub eșarfele acelea delicate...

Părul trebuia să fie o perucă — nu aveam nicio îndoială în privința asta. Sub eșarfele acelea subțiri de mătase nu exista loc pentru șuvițe groase și brunete.

Dar era oare bolnavă? Sănătoasă? Muribundă? Simulantă? Nu avea niciun sens.

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese Ben — patru ani de chimioterapie și radioterapie. Oare puteai simula asta, chiar dacă plăteai doctori privați și aveai un stil de viață monden care îți dădea posibilitatea de a sări de la un sistem medical la altul odată la câteva luni? Poate că da.

Asta explica măcar un lucru — cum urcase la bord și ce se întâmplase cu ea după pleoscăitul din noapte. Își scosese pur și simplu peruca, își pusese eșarfa și își reluase viața de Anne Bullmer. Explica, de asemenea, cum de umblase nestingherită pe tot vasul — știa codurile de acces și putea intra atât pe punțile pentru personal, cât și în acest subsol secret încuiat din burta vasului. Atunci când soțul tău e proprietarul, nimic nu-ți este interzis.

Dar ceea ce mă nedumerea cel mai tare era *de ce?* De ce să se costumeze cu o perucă și un tricou cu Pink Floyd

și să-și petreacă după-amiaza într-o cabină goală? Ce făcea acolo? Și, dacă era așa un secret, de ce-mi deschisese ușa?

În timp ce mă tot gândeam la ultima întrebare, mi-a revenit brusc o imagine cu mine bătând la ușă — unu, doi, trei, pauză, apoi încă un ciocănit — și cu felul în care ușa fusese smucită, ca și cum cineva ar fi așteptat acea ultimă bătaie. Era un ciocănit aparte, neobișnuit. Tipul de ciocănit pe care l-ai folosi dacă ai conveni un cod. Era oare posibil să fi dat, în mod complet accidental, peste un semnal prestabilit pentru ca femeia din cabină — Anne Bullmer — să deschidă ușa?

Ce bine ar fi fost! Ce bine ar fi fost dacă aș fi ciocănit de două ori, ca un om normal — sau chiar o dată. N-aș fi aflat niciodată că ea e acolo, nu m-aș fi pus niciodată în situația de a fi închisă, redusă la tăcere…

Redusă la tăcere. Era un gând stânjenitor, iar cuvintele mi-au rămas în minte, reverberând ca un ecou.

Trebuise să fiu redusă la tăcere. Dar pentru cât timp? Închisă aici până când… ce? Până când trecea un anumit termen?

Sau redusă la tăcere… permanent?

*

La cină am primit pește alb într-un fel de sos-cremă, cu cartofi fierți. Era rece și închegat pe la margini, dar mi-era foame. Înainte să mănânc m-am uitat la pastila din mâna mea, întrebându-mă ce să fac. Era jumătate din doza mea normală. Puteam să iau întreaga pastilă acum sau puteam s-o rup și să încep să-mi fac o rezervă, în caz că… dar în caz că ce? Nu prea aveam cum să evadez, iar dacă Anne decidea să nu-mi mai aducă pastile, aveam să rămân fără niciuna cu mult înainte ca ei să i se facă milă de mine.

În cele din urmă, am înghițit-o pe toată, argumentându-mi că aveam un deficit de compensat. Puteam începe să le rup în jumătate de a doua zi, dacă avea să mi se mai pară important. M-am simțit mai bine aproape imediat, chiar dacă știam, rațional, că nu are cum să fie de la pastile. Nu se absorbeau atât de rapid, iar efectul începea să se simtă în organism după o vreme. Ușurarea pe care o simțeam se baza exclusiv pe efectul placebo. Însă acum nu-mi mai păsa. Acceptam orice puteam obține.

Apoi am început să ciugulesc din cina călâie. În timp ce stăteam pe pat, mestecând încet cartofii călduți și cleioși, am încercat să rearanjez piesele puzzle-ului pe care îl asamblasem cu atâta sârguință în mintea mea.

Acum știam ce însemna acel pufnet disprețuitor.

Sărmanul Ben. Am simțit un val de vinovăție că mă grăbisem să-l judec, apoi încă unul, de data asta de furie. Mă concentrasem atât de mult pe faptul că Anne amintise din întâmplare un complice de gen masculin, încât nu-mi trecuse prin cap că Anne însăși ar fi putut să fie cea care coborâse rapid scările centrului de recuperare, în timp ce se presupunea că așteaptă să i se usuce lacul de unghii, și să mâzgălească cuvintele alea pe oglindă. Lo, ce *stupidă* ești.

Dar și ce stupid fusese Ben. Dacă n-ar fi petrecut atâția ani bagatelizându-mi sentimentele și dacă nu s-ar fi grăbit atât să mă toarne la Nilsson, în loc să-mi susțină povestea, atunci poate că nu m-aș fi grăbit nici eu să trag concluzii.

Acum știam cine era „el". Richard Bullmer. El era proprietarul vasului. Și, dintre toți bărbații de pe vas, pe el mi-l imaginam cel mai ușor că plănuiește și duce la îndeplinire o crimă. Cu siguranță mai probabil decât acel Alexander gras și aferat sau decât Nilsson cel greoi ca un urs.

Numai că nu avusese loc nicio crimă. De ce era nevoie să-mi reamintesc întruna acest fapt? De ce era atât de dificil de înțeles?

Pentru că ești aici, m-am gândit. Pentru că, indiferent ce ai văzut — indiferent ce s-a întâmplat în cabina aia —, a fost ceva suficient de important pentru ca ei să te închidă aici și să te împiedice să te duci la poliția din Trondheim. Ce se întâmplase? Trebuia să fie ceva cu miză atât de mare, încât pur și simplu nu-și permiteau să mă lase să vorbesc despre asta. Era oare contrabandă? Aruncau ceva peste bord unui complice?

Tu o să urmezi, vacă proastă ce ești, a spus vocea din capul meu. M-a străbătut, ca un șoc electric prin craniu, o imagine cu mine scufundându-mă în apa adâncă.

Am tresărit și am strâns din dinți, forțându-mă să iau încă o gură de cartofi cleioși. Vasul se înălța și cobora, iar prin stomac îmi înota greața.

Chiar, ce *avea* să se întâmple cu mine? Existau doar două posibilități. La un moment dat, aveau să-mi dea drumul. Sau aveau să mă omoare. Și, cumva, prima posibilitate nu mi se mai părea foarte probabilă. Știam atât de multe. Știam despre Anne. Știam că nu era nici pe departe atât de bolnavă pe cât se prefăcea. Iar ei nu-și permiteau ca eu să ies și să-mi spun povestea — o poveste despre răpire, întemnițare și vătămare corporală. Deși, oare m-ar fi crezut cineva?

Mi-am atins obrazul cu degetele, acolo unde aveam în continuare sânge închegat de când mă izbise de tocul ușii. M-am simțit dintr-odată scârboasă — murdară, transpirată și mânjită cu sânge. Anne nu avea să se întoarcă ore întregi — judecând după sincronizarea ei anterioară.

Nu puteam să fac prea multe ca să-mi ameliorez soarta, închisă cum eram în acest coșciug de doi metri. Dar cel puțin puteam să mă păstrez curată.

*

Jetul nu se putea compara cu cel din apartamentul meu de sus. Chiar și dat la maximum era doar un șiroi călduț, dar am stat sub el atât de mult că am simțit cum degetele mi se înmoaie și se zbârcesc. Sângele închegat de pe mână s-a dizolvat în apă și am închis ochii, simțind cum curge căldura prin mine, infiltrându-mi-se în mușchi.

Când am ieșit din baie, m-am simțit mai bine, mai în pielea mea, curățată de o parte a fricii și violenței care marcaseră ultimele câteva zile. Când mi-am luat iar hainele, mi-am dat seama în ce hal ajunsesem. Hainele puțeau — ca să fiu directă — și erau pătate cu sânge și transpirație.

M-am întins pe pat și am închis ochii, ascultând zăngănitul constant al motorului și întrebându-mă unde eram. Era miercuri noapte — sau poate joi dimineață deja. Din ce îmi aminteam eu, mai rămăseseră doar puțin mai mult de douăzeci și patru de ore din călătoria asta. Iar apoi? Când vasul ajungea în Bergen vineri dimineață, ceilalți pasageri aveau să plece și, odată cu ei, ultima mea speranță să-și dea cineva seama ce se întâmplase.

Timp de douăzeci și patru de ore, probabil că eram în siguranță. Dar după aceea... O, Doamne, nu puteam să mă gândesc la asta.

Mi-am apăsat ochii cu mâinile, ascultând cum îmi vuiește în cap sângele. Ce trebuia să fac? Ce *puteam* să fac?

Dacă Anne spunea adevărul, n-aș fi realizat nimic dacă o răneam. După ușa aceasta era o altă ușă încuiată și, foarte

probabil, alte coduri la ieşiri. Pentru o clipă, m-am întrebat: dacă ajungeam pe coridor, oare aş fi putut să găsesc şi să declanşez o alarmă de incendiu înainte să mă prindă cineva? Dar şansele păreau prea mici. Din câte văzusem, cu forţa şi rapiditatea lui Anne era puţin probabil să ajung atât de departe.

Nu. Cea mai bună şansă pe care o aveam era simplă — trebuia s-o atrag pe Anne de partea mea.

Dar cum? Ce ştiam de fapt despre ea?

Am încercat să mă gândesc: bogăţia ei fantastică, copilăria singuratică prin pensioanele din Europa. Nu era de mirare că îmi luase atâta timp să fac legătura. Femeia slabă ca o greblă şi cu ochi trişti, îmbrăcată în şalurile ei gri de mătase şi eşarfe de firmă — da, asta se potrivea cumva cu ceea ce mi se spusese. Dar nu puteam asocia nici măcar un cuvânt din ce-mi povestise Ben cu fata în tricou cu Pink Floyd, cu ochi întunecaţi şi sfidători şi rimel ieftin. Era ca şi cum ar fi existat două Anne. Aceeaşi înălţime, aceeaşi greutate — în rest, nicio asemănare.

Apoi... s-a produs un declic.

Două Anne.

Două femei.

Rochia de mătase gri care se asorta cu ochii ei...

Am deschis ochii şi mi-am coborât picioarele peste marginea patului, gemând din cauza propriei mele stupidităţi. Bineînţeles — *bineînţeles*. Dacă n-aş fi fost pe jumătate moartă de frică, panică şi durere de cap, mi-aş fi dat seama. Cum de nu mă gândisem la asta?

Bineînţeles că existau două Anne.

Anne Bullmer era moartă — era moartă din noaptea în care părăsisem Anglia.

Fata în tricou cu Pink Floyd era foarte vie și se dăduse drept Anne de atunci încoace.

Aceeași înălțime, aceeași greutate, aceiași pomeți lați — doar ochii nu se potriveau, iar ei își asumaseră acest risc moderat, mizând pe faptul că nimeni nu-și va aminti trăsăturile unei femei cu care abia dacă se întâlnise. Nimeni de la bord n-o cunoscuse pe Anne înaintea călătoriei. Pentru numele lui Dumnezeu, Richard chiar îi spusese lui Cole să nu facă fotografii cu ea! Acum înțelegeam de ce. Nu ca să protejeze o femeie inhibată de aspectul ei. Ci ca să nu existe nicio fotografie compromițătoare care să le dea de gândit după aceea prietenilor și rudelor.

Am închis ochii și mi-am înfipt dureros degetele în păr, trăgând cu putere de scalp în timp ce încercam să-mi dau seama ce se întâmplase.

Richard Bullmer — trebuia să fi fost el — o urcase la bord pe ascuns pe femeia din cabina 10. Ea ajunsese în cabina aia înainte ca noi, ceilalți, să urcăm pe vas.

În ziua în care ridicasem ancora, ea aștepta semnalul, comanda de la Richard să elibereze cabina și să se pregătească. M-am gândit la ceea ce văzusem peste umărul ei: o rochie de mătase întinsă pe pat, machiaj, *benzi depilatoare* în baie. Dumnezeule, cum putusem să fiu atât de proastă? Se rădea și își smulgea părul de pe corp, gata să joace rolul unei femei bolnave de cancer. Dar în loc să bată Richard la ușă în modul stabilit dinainte, apărusem *eu* și dădusem în mod accidental semnalul, iar ea mă văzuse pe mine.

Oare ce naiba crezuse? Am revăzut în minte spaima și iritarea de pe fața ei în timp ce încerca să închidă ușa, iar eu o împiedicam. Era disperată să scape de mine, dar se străduia să se comporte cât mai natural posibil. Era mult mai bine ca eu să-mi amintesc o femeie necunoscută care îmi

împrumutase un rimel decât să încep să spun povești despre faptul că o altă invitată îmi trântise ușa în față.

Și aproape că funcționase. Fusese *cât pe ce* să funcționeze.

Oare îi povestise despre asta lui Richard atunci când venise? Nu puteam ști sigur, dar bănuiam că nu. La cina din acea primă seară, el păruse atât de relaxat — gazda perfectă. Și, în plus, era gafa ei, iar el nu părea genul de om căruia să vrei să-i mărturisești o greșeală. Era mai probabil ca ea să fi sperat din toată inima că totul avea să treacă.

Apoi își făcuse bagajele, eliberase camera și așteptase.

După cocteilul din seara aceea, Anne cea reală fusese dusă cumva în cabina 10. Era oare vie, atrasă acolo cu cine știe ce minciună? Sau era deja moartă?

Oricum ar fi fost, nu mai conta, pentru că rezultatul final fusese același. În timp ce Richard era în cabina lui Lars, ca să-și construiască alibiul cu un joc de poker neîntrerupt, femeia din cabina 10 o împinsese pe Anne peste bord, sperând ca trupul ei să nu fie găsit niciodată.

Și le-ar fi ieșit, dacă eu — speriată și traumatizată din cauza spargerii — n-aș fi auzit pleoscăitul și nu m-aș fi grăbit să trag o concluzie care era atât de greșită că era aproape perfect adevărată.

Atunci cine era ea? Cine era fata care mă lovise, mă hrănise și mă încuiase aici ca pe un animal?

Habar n-aveam. Dar știam un lucru — ea era cea mai bună șansă a mea de a scăpa cu viață de acolo.

27

Toată noaptea aia am rămas trează, încercând să-mi dau seama ce trebuia să fac. Judah și părinții mei mă așteptau acasă abia vineri și până atunci n-ar fi avut niciun motiv să presupună că ceva nu era în regulă. Dar ceilalți pasageri aveau să creadă probabil că nu mă mai întorsesem pe vas. Oare aveau să dea alarma? Sau Bullmer le oferise o poveste ca să explice dispariția mea — că fusesem reținută în Trondheim de treburi urgente, poate? Că mă hotărâsem pe neașteptate să mă întorc acasă?

Nu știam sigur. Am încercat să mă gândesc cine ar putea fi suficient de preocupat ca să pună întrebări. Aveam puține speranțe că Chloe, Cole sau majoritatea celorlalți aveau să facă tapaj. Nu mă cunoșteau. Nu aveau datele de contact ale rudelor mele. Foarte probabil, aveau să accepte orice le spunea Bullmer.

Ben, atunci? El mă cunoștea bine, suficient cât să știe că nu-mi stătea în fire să o întind dimineața devreme din Trondheim fără o vorbă. Dar nu eram sigură. Într-o situație normală, probabil că ar fi luat legătura cu Judah sau cu părinții mei ca să le comunice îngrijorările lui, dar felul cum lăsasem lucrurile între mine și el nu prea semăna cu

o situație normală. Aproape că îl acuzasem că e complice la o crimă și, dată fiind furia lui îndreptățită, probabil că nu avea să fie surprins că dispărusem de pe vas fără să-mi iau la revedere.

Dintre ceilalți invitați, Tina părea cea mai bună variantă. Speram din tot sufletul să ia legătura cu Rowan când avea să vadă că nu mă mai întorceam. Dar părea o șansă foarte mică, așa că nu-mi putea miza viața pe ea.

Nu. Trebuia să mă ocup eu.

Când a venit dimineața, nu dormisem deloc, dar știam ce trebuia să fac, iar când s-a auzit ciocănitul, eram pregătită.

— Intră, am spus.

Ușa s-a întredeschis și fata a băgat capul prudent printre ușă și toc. A văzut că stau liniștită pe pat, spălată și curată, cu cartea în poală.

— Hei, am spus eu.

A pus tava pe podea. De data asta, era îmbrăcată ca Anne — purta eșarfă și nu avea sprâncenele făcute —, dar nu se mișca la fel ca ea. Se mișca asemenea fetei pe care o văzusem înainte; a trântit tava cu nerăbdare și s-a îndreptat de spate fără niciun pic din grația meditativă pe care o manifestase când se dăduse drept soția lui Richard.

— Hei, a răspuns ea, cu o voce de asemenea diferită, în care consoanele erau sărite sau estompate. Ai terminat cartea?

— Da, poți să-mi aduci alta?

— Da, cred că da. Ce vrei?

— Nu contează. Orice. Alege tu.

— Bine.

A întins mâna după *Clopotul de sticlă*, iar eu i-am dat-o, apoi mi-am făcut curaj pentru ceea ce trebuia să fac în continuare.

— Îmi pare rău, am spus eu stângaci. Pentru tavă.

Atunci ea a zâmbit, dezvelindu-și dinții regulați și albi, cu o licărire de năstrușnicie în ochii negri.

— E în regulă. Nu te învinovățesc, și eu aș fi făcut la fel. Dar de data asta ți-am adus una de cauciuc. A doua oară nu mă mai păcălești.

M-am uitat la micul dejun de pe podea. Tava casantă de melamină fusese înlocuită cu una din plastic gros și mat, din cele de pe care se servește băutura la bar.

— Bănuiesc că nu pot să mă plâng, m-am forțat eu să zâmbesc. Am meritat-o.

— Pastila ta e pe farfurioară. Nu uita — bună purtare, da?

Am aprobat din cap și ea s-a întors să plece. Am înghițit în sec. Trebuia s-o opresc, să spun ceva. *Orice* care să mă scape de condamnarea la încă o zi și o noapte de singurătate petrecute aici.

— Cum te cheamă? am zis eu disperată.

Ea s-a întors cu o expresie suspicioasă.

— Ce?

— Știu că nu ești Anne. Mi-am amintit de ochi. În prima seară, Anne avea ochi cenușii. Tu n-ai. În rest, ești foarte convingătoare. Ești o actriță foarte bună, să știi.

Fața ei a devenit perfect inexpresivă și, pentru o clipă, m-am gândit că o să se năpustească afară din cameră și o să mă lase acolo încă douăsprezece ore. Mă simțeam ca un pescar care trage în undiță un pește imens cu un fir delicat, cu mușchii încordați de efort, dar străduindu-se să nu smucească și să-și ascundă încordarea.

— Dacă am înțeles greșit..., am început eu cu precauție.

— Taci din gură, a spus ea, aprigă ca o leoaică.

Fața se transformase complet, fioroasă de furie, iar ochii ei negri erau plini de ranchiună și neîncredere.

— Îmi pare rău, am spus eu umil. N-am... uite ce e, mai contează? Oricum nu pot să plec de aici. Cui aș putea să spun?

— La dracu', a spus ea cu înverșunare. Îți sapi singură mormântul, înțelegi?

Am dat din cap. Dar o știam deja de câteva zile. Indiferent ce ar fi încercat fata să-și spună — indiferent ce aș fi încercat *eu* să-mi spun —, exista un singur mod în care aveam să ies din camera asta.

— Nu cred că Richard o să mă lase să plec, am spus eu. Știi asta, nu? Așa că, și cu nume, și fără, n-are nicio importanță.

Fața de sub eșarfa scumpă era albă. Când a vorbit, a făcut-o cu o voce înverșunată.

— Ai făcut totul praf. De ce n-ai putut să lași lucrurile așa cum erau?

— Am încercat să ajut! am spus eu.

Nu voisem să se audă așa, dar în camera mică răsunase înspăimântător de tare. Am înghițit în sec și am adăugat mai încet:

— Încercam să te ajut pe *tine*, nu înțelegi?

— De ce? a spus ea, pe jumătate ca întrebare, pe jumătate ca strigăt de frustrare. De ce? Abia dacă mă cunoșteai — de ce a trebuit să continui să cauți?

— Pentru că știam cum e să fii în locul tău! Știu — știu cum e să te trezești noaptea și să te temi pentru viața ta.

— Dar asta nu sunt eu, a mârâit ea.

A traversat cabina strâmtă cu pași mari. De aproape, am văzut că sprâncenele ei crescuseră la loc foarte puțin.

— N-am fost eu *niciodată*, a continuat ea.

— Dar o să fii, am spus eu, susținându-i privirea, ca să nu poată întoarce capul.

N-o puteam lăsa să ignore ce făcea.

— După ce Richard o să ia banii lui Anne — care crezi că o să fie următoarea lui mișcare? O să șteargă toate urmele, ca să se pună la adăpost.

— Taci! Habar n-ai despre ce vorbești. E un om bun. E îndrăgostit de mine.

M-am ridicat în picioare, la același nivel cu ea. Ochii noștri erau fixați unii asupra altora, fețele noastre erau la doar câțiva centimetri distanță, în spațiul minuscul.

— Asta e o prostie și tu o știi, am spus eu.

Îmi tremurau mâinile. Dacă lucrurile ieșeau prost, fata putea să încuie ușa și să nu mai vină niciodată, dar trebuia s-o fac să se confrunte cu realitatea situației — și pentru mine, și pentru ea. Dacă pleca acum, probabil că amândouă eram moarte.

— Dacă ar fi îndrăgostit de tine, nu te-ar bate și nu te-ar obliga să te costumezi în soția lui moartă. Care crezi că e rostul mascaradei ăsteia? Ca voi să fiți împreună? Nu e vorba de tine. Dacă ar fi așa, ar fi divorțat și v-ați fi luat tălpășița amândoi — dar ea ar fi rămas cu banii. E moștenitoarea unei averi de un miliard de lire sterline. Genul ăsta de oameni nu riscă să se căsătorească fără un contract prenupțial.

— Taci! a spus ea, acoperindu-și urechile cu mâinile și scuturând din cap. Nu știi despre ce vorbești. Niciunul dintre noi nu și-a dorit să se ajungă la situația asta!

— Serios? Tu crezi că e o coincidență că s-a îndrăgostit de cineva care seamănă izbitor cu Anne? A plănuit de la bun început chestia asta. Ești doar un mijloc pentru atingerea unui scop.

— Nu știi nimic despre asta, a mârâit fata.

S-a întors dinspre mine, s-a dus la locul în care ar fi trebuit să fie fereastra și s-a întors. Expresia ei nu mai avea

acum nimic din seninătatea obosită a lui Anne — era doar frică și furie.

— Să aibă toți banii, dar fără soția dominatoare — cred că boala lui Anne i-a oferit imboldul și, dintr-odată, a descoperit că-i place ideea: un viitor fără Anne, dar cu banii ei. Iar când doctorii i-au spus lui Anne că se vindecase, el n-a mai vrut să renunțe — nu-i așa? Apoi te-a văzut pe tine — și a început să se contureze un plan. Unde te-a agățat, într-un bar? Nu, stai așa…

Mi-am amintit de fotografia din aparatul lui Cole.

— Într-un club, nu-i așa?

— Nu știi nimic despre asta! a strigat fata. NIMIC!

Și, înainte ca eu să apuc să mai spun ceva, s-a răsucit pe călcâie, a descuiat ușa cu mâna tremurând și s-a năpustit afară din cameră, cu *Clopotul de sticlă* sub braț. Ușa s-a închis bubuind în spatele ei și am auzit hârșâitul ezitant al cheii în broască. Apoi încă un bubuit mai îndepărtat, apoi liniște.

M-am așezat la loc pe pat. Oare o făcusem să se îndoiască suficient de Richard cât să aibă încredere în mine? Sau în clipa asta se ducea sus ca să-i relateze toată conversația? Exista un singur mod prin care puteam afla, și anume să aștept.

Însă, pe măsură ce orele treceau și ea nu se mai întorcea, am început să mă întreb cât de lungă avea să fie așteptarea.

Iar când fata nu a reapărut cu cina și foamea a început să mă roadă, am început să bănuiesc că făcusem o greșeală groaznică.

28

Am stat întinsă mult timp, privind fix patul de deasupra mea, reluând în minte conversația și încercând să-mi dau seama dacă nu cumva făcusem cea mai gravă greșeală din viața mea.

Pariasem pe stabilirea unui fel de legătură cu fata, pe faptul că aveam s-o forțez să se confrunte cu ceea ce făcea — și începea să pară că eșuasem.

Orele se târau încet și nu venea nimeni. Foamea a devenit din ce în ce mai acaparatoare. Aș fi vrut să nu-i fi dat înapoi cartea; în cabină nu era nimic cu care să-mi ocup timpul. Am început să mă gândesc la carceră — la deținuții care înnebuneau încetul cu încetul, începând să audă voci și implorând să fie eliberați.

Cel puțin fata lăsase electricitatea în funcțiune, deși nu știam dacă fusese un act de clemență — era atât de furioasă când ieșise din cameră că probabil ar fi închis-o doar ca să mă pedepsească. Mai degrabă uitase. Dar acest mic detaliu — ideea că îmi puteam determina mediul fie și în această privință minoră — era de ajutor.

Am făcut iar duș, apoi am lins gemul uscat de la croasantul de pe farfurie. M-am întins pe pat și am închis ochii,

încercând să-mi amintesc tot felul de lucruri: planul casei în care crescusem. Intriga din *Micuțele doamne*. Culoarea părului lui Jude...

Dar nu. Am alungat acest gând. Nu mă puteam gândi la Judah. Nu aici. M-ar fi distrus.

În cele din urmă — mai mult ca modalitate de a prelua controlul asupra situației decât pentru că aș fi crezut cu adevărat că m-ar ajuta —, am stins lumina și am rămas așa, privind fix în întuneric și încercând să adorm.

*

Nu sunt sigură dacă am dormit cu adevărat. Cred că am moțăit. Au trecut ore, sau cel puțin așa părea. N-a venit nimeni, dar la un moment dat am fost trezită brusc în întuneric și m-am ridicat în capul oaselor. Cu pulsul accelerat, am încercat să-mi dau seama ce era diferit. Un zgomot? O prezență în întuneric?

M-am dat jos din pat, cu inima bubuind, și m-am dus pe pipăite la ușă, dar, după ce am aprins lumina, nimic nu era diferit. Cabina era goală. Baia minusculă era la fel de pustie ca înainte. Mi-am ținut răsuflarea și am ascultat, dar pe coridorul de afară nu se auzeau pași, voci sau mișcare. Niciun sunet nu tulbura liniștea.

Și atunci mi-am dat seama. Liniștea. *Asta* era ceea ce mă trezise. Motorul se oprise.

Am încercat să număr zilele pe degete și, chiar dacă nu puteam fi sigură, eram destul de convinsă că trebuie să fie vineri, pe 25. Ceea ce însemna că vasul ajunsese în ultimul port, Bergen, unde trebuia să debarcăm și să luăm avionul spre Londra. Pasagerii aveau să plece.

Și atunci aveam să rămân singură.

Gândul a făcut ca venele să-mi fie străbătute de panică. Ideea că pasagerii erau atât de aproape — cel mai probabil dormind la doar un metru deasupra capului meu —, și totuși eu nu puteam să întreprind nimic, *nimic*, ca să-i fac să mă audă. Iar în curând aveau să-și facă bagajele și să plece, iar eu aveam să rămân singură într-un coșciug modelat de conturul vasului.

Era un gând prea greu de suportat. Fără să mă gândesc, am luat bolul în care fusese micul dejun de ieri și am bătut în plafon cât de tare puteam.

— Ajutor! am țipat eu. Mă aude cineva? Sunt închisă aici, vă rog, ajutați-mă!

M-am oprit, gâfâind și ascultând, sperând cu disperare că acum, când zgomotul motorului nu îmi mai camufla țipetele, cineva ar fi putut să audă.

Nu a venit niciun bubuit de răspuns, niciun strigăt înăbușit, filtrat prin podele. Dar am auzit ceva. Un scrâșnet metalic, ca și cum cineva ar fi râcâit partea exterioară a carenei.

Oare auzise cineva? Mi-am ținut respirația, încercând să-mi liniștesc inima, care bătea atât de tare că amenința să acopere zgomotele slabe din afara vasului. Venea cineva?

Scrâșnetul s-a auzit iar... Am simțit cum partea laterală a vasului se cutremură și, dintr-odată, mi-am dat seama ce era. Coborau pasarela. Pasagerii debarcau.

— Ajutați-mă! am țipat.

Am bătut din nou, deosebirea fiind că, de data asta, am observat cum plafonul de plastic amortiza și absorbea zgomotul.

— Ajutați-mă! Eu sunt, Lo. Sunt aici! Sunt pe vas!

Niciun răspuns, doar respirația abrazivă din gâtul meu și pulsul din urechi.

— Aude cineva? Vă rog! Vă rog ajutați-mă!

Am pus mâinile pe perete și am simțit cum bufniturile pasarelei se transmit în jos prin carenă și prin mâinile ele. Izbiturile cărucioarelor de transport... ale bagajelor... și ale picioarelor care plecau.

Simțeam toate aceste lucruri. Dar nu le auzeam. Eram mult sub nivelul apei — iar ei erau sus, acolo unde vibrațiile ușoare pe care le puteam eu produce cu bolul meu de plastic erau acoperite de zgomotul vântului, țipetele pescărușilor și vocile colegilor de călătorie.

Am lăsat bolul să cadă pe podea, unde a ricoșat și s-a rostogolit pe mocheta subțire, apoi m-am prăbușit pe pat și m-am ghemuit acolo, cu brațele înfășurate în jurul capului lipit de genunchi. Am început să plâng cu lacrimi mari de frică și disperare.

Îmi mai fusese frică și înainte. Fusesem speriată de moarte.

Dar nu fusesem niciodată disperată, iar ceea ce simțeam acum era disperare.

Stăteam în genunchi pe salteaua subțire și suspinam, în timp ce prin minte îmi treceau imagini: Judah citind ziarul, mama făcând integrame, cu limba între dinți, tatăl meu tunzând iarba duminica și fredonând afon. Aș fi dat orice să-l văd pe unul dintre ei în camera asta, doar pentru o clipă, doar ca să le spun că sunt în viață și îi iubesc.

Dar singurul lucru la care mă puteam gândi era că ei așteaptă întoarcerea mea. Și disperarea lor când nu aveam să sosesc. Și, în sfârșit, sentința nesfârșită de a aștepta, de a aștepta fără speranță pe cineva care nu avea să mai vină niciodată.

De la: Judah Lewis
Către: Judah Lewis; Pamela Crew; Alan Blacklock
BCC: [38 de destinatari]
Trimis: Marți, 29 septembrie
Subiect: Lo — informație nouă

Dragii mei,
Îmi pare foarte rău că vă dau această veste prin e-mail, dar sunt sigur că veți înțelege că aceste ultime zile au fost foarte dificile și că ne-a fost greu să răspundem preocupărilor și întrebărilor tuturor.

Până acum, nu am avut ceva concret de împărtășit și acest lucru a avut drept rezultat o mulțime de speculații dureroase în rețelele de socializare. Însă acum am primit niște vești. Din nefericire, nu e ce speram noi, iar părinții lui Lo — Pam și Alan — m-au rugat să trimit aceste informații către rudele și prietenii apropiați, atât în numele lor, cât și în al meu, pentru că nu voiam să afle cineva asta de pe internet.

Îmi vine greu s-o spun: în dimineața asta, Scotland Yard mi-a cerut să identific niște fotografii primite de ei de la echipa de polițiști norvegieni care se ocupă de caz. Erau fotografii cu îmbrăcăminte, și hainele sunt ale lui Lo.

Le-am recunoscut imediat. Mai ales ghetele, care sunt de colecție și foarte aparte — sigur sunt ale ei. Evident, suntem distruși de această descoperire, dar avem răbdare și așteptăm să aflăm ce ne poate spune poliția — asta e tot ce știm pentru moment, dat fiind că trupul e în continuare în Norvegia. Între timp, am vrea să vă rugăm să fiți discreți în comunicarea cu mass-media. Dacă aveți ceva prin care puteți ajuta ancheta, eu vă pot oferi numele polițiștilor de la Scotland Yard care se ocupă de caz din partea britanică. Există și un ofițer de legătură care ne ajută să ne ocupăm de solicitările presei, dar unele dintre știrile publicate sunt deranjante și neadevărate și am vrea să vă cerem ajutorul pentru a respecta intimitatea lui Lo.

Suntem devastați din cauza acestei întorsături a evenimentelor și încercăm să acceptăm ce înseamnă ea, astfel că vă rugăm să aveți răbdare cu noi și să fiți convinși că vă vom anunța de îndată ce avem informații noi.

Judah

Partea a șaptea

29

N-a mai venit.

Fata n-a mai venit.

Orele au trecut încet, contopindu-se unele cu altele, iar eu știam că undeva, de cealaltă parte a coșciugului de metal, oamenii vorbeau, râdeau, mâncau și beau, în timp ce eu zăceam aici, fără să pot face altceva decât să respir și să număr secundele, minut de minut, oră de oră. Undeva, afară, soarele răsărea și apunea, valurile se înălțau și legănau carena, iar viața mergea mai departe, în timp ce eu eram scufundată în întuneric.

M-am gândit iar la cadavrul lui Anne care plutea în adâncurile mării și mi-am spus cu amărăciune că ea era norocoasă — cel puțin fusese rapid. O clipă de suspiciune, o lovitură la cap — și asta fusese tot. Începeam să mă tem că în cazul meu nu aveau să dea dovadă de atâta clemență.

Am stat pe pat, cu genunchii strânși la piept, și am încercat să nu mă gândesc la foame, la durerea care îmi rodea stomacul. Ultima masă pe care o luasem fusese micul dejun de joi și m-am gândit că acum trebuia să fie cel puțin vineri târziu. Mă durea foarte tare capul și aveam crampe la stomac, iar când m-am ridicat în picioare ca să folosesc toaleta, m-am simțit slăbită și amețită.

Vocea joasă și neplăcută din capul meu a început să vorbească, sâcâitor: *Tu cum crezi că e să mori de foame? Crezi că e un mod plăcut de a muri?*

Am închis ochii. *Unu. Doi. Trei. Inspiră.*

Durează mult. Ar fi mai rapid dacă ai reuși să nu bei...

În minte mi-a apărut o imagine — eu, slabă, albă și rece, ghemuită sub pătura portocalie roasă.

— Am hotărât să nu mă gândesc la imaginile astea, am murmurat eu. Am hotărât să mă gândesc la...

M-am oprit. La ce? *La ce*? Niciunul dintre tutorialele lui Barry nu se concentra asupra imaginilor fericite pe care să le alegi atunci când ești întemnițată de un criminal. Oare trebuia să mă gândesc la maică-mea? La Judah? La tot ce iubeam și îndrăgeam și aveam să pierd în curând?

— Introdu imaginea fericită aici, nenorocito, am șoptit eu.

Dar locul în care introduceam eu imaginea probabil nu era cel la care se gândise Barry.

Apoi am auzit un zgomot pe coridor.

Am sărit în picioare și sângele mi s-a scurs din cap, așa că a fost cât pe ce să cad și abia am reușit să mă las pe pat înainte ca picioarele să se îndoaie sub mine.

Oare ea era? Sau Bullmer?

Ah, căcat!

Știam că respir prea repede, simțeam cum inima îmi gonește și mușchii mă furnică, după care vederea a început să mi se fragmenteze în pete mici de negru și roșu.

Apoi totul s-a întunecat.

*

— La dracu', la dracu', la dracu'...

Cuvintele se repetau la nesfârșit, în șoaptă, o litanie înlăcrimată a cuiva care se afla aproape.

— O, Doamne, trezește-te odată, te rog.

— Ce..., am îngăimat eu.

Fata a scos un fel de suspin înlăcrimat de ușurare.

— Căcat! Ești bine? M-ai speriat de moarte!

Am deschis ochii și am văzut fața ei îngrijorată aplecată deasupra mea. În aer se simțea miros de mâncare și stomacul meu a gemut dureros.

— Îmi pare rău, a spus ea repede.

M-a ajutat să mă ridic în capul oaselor, sprijinită de marginea de oțel a patului, cu o pernă la spate. Simțeam mirosul de alcool al respirației ei — lichior sau poate votcă.

— N-am vrut să te las atât de mult, doar că...

— E i e? am croncănit eu.

— Ce?

— Ce... ce zi e? am reușit să articulez mai deslușit

— Sâmbătă. Sâmbătă, pe 26. E târziu, aproape miezul nopții. Ți-am adus ceva de mâncare.

Mi-a întins un fruct, iar eu l-am înhățat. Mi-era aproape rău de foame și l-am sfârtecat, observând cu greu că era o pară abia când gustul mi-a explodat în gură, cu o intensitate aproape insuportabilă.

Sâmbătă — aproape duminică. Nu era de mirare că mă simțeam atât de groaznic. Nu era de mirare că orele păruseră să se lungească la nesfârșit. Nu era de mirare că stomacul meu încă mai avea crampe și se contracta în timp ce eu înghițeam para cu guri mari, ca de lup. Eram închisă aici, fără mâncare sau contact uman, de... am încercat să calculez. De joi dimineața până sâmbătă seara. 48... 60... 60 și ceva de ore? Oare într-adevăr atât trecuse? Mă durea creierul. Mă durea stomacul. Mă durea *totul*.

Stomacul mi s-a strâns din nou.

— O, Doamne, am spus eu, încercând să mă ridic, cu picioarele slăbite și tremurătoare. Cred că o să vomit.

M-am împleticit spre baia minusculă, urmărită cu neliniște de fată, care a întins mâna ca să mă susțină în timp ce eu intram pe bâjbâite pe ușa îngustă, cădeam în genunchi și vomam acid în vasul cu pete albastre al closetului. Fata a părut să simtă cât de nenorocită sunt, pentru că a spus, aproape timid:

— Pot să-ți aduc încă una, dacă vrei. Dar e și o chestie cu cartofi. Aia ar putea să fie mai bună pentru stomacul tău. Bucătarul îi spune „pytti-panny" sau așa ceva. Nu-mi mai aduc aminte.

N-am răspuns, am rămas în genunchi deasupra vasului, pregătindu-mă pentru următorul acces. Dar greața părea să fi dispărut și, în sfârșit, m-am șters la gură și m-am ridicat încet, trăgându-mă de bara de sprijin și testându-mi puterea picioarelor. Apoi m-am întors șovăielnic la pat și la tava cu mâncare. Cubulețele de cartofi arătau și miroseau divin. Am luat furculița și am mâncat, de data asta mai încet, străduindu-mă să nu hăpăi.

Fata s-a uitat la mine cum mâncam.

— Îmi pare rău, a spus iar. N-ar fi trebuit să te pedepsesc așa.

Am înghițit o gură de cartofi călduți și sărați, simțind cum coaja lor caramelizată scrâșnește între măsele.

— Cum te cheamă? am spus în cele din urmă.

Ea și-a mușcat buza, a întors privirea și a oftat.

— Probabil că n-ar trebui să-ți spun, dar ce mai contează? Carrie.

— Carrie, am spus eu luând încă o gură și pronunțând lung cuvântul în timp ce mestecam. Bună, Carrie.

— Bună, a răspuns ea.

Însă vocea ei nu avea niciun pic de căldură sau viață. S-a mai uitat puțin la mine cum mănânc, apoi a traversat

încet cabina și s-a așezat pe podea, sprijinită de peretele opus.

Am rămas o vreme în tăcere, eu mâncând metodic, străduindu-mă să nu mă grăbesc, și ea privindu-mă. Apoi a exclamat ușor, a căutat în buzunar și a scos ceva.

— Era să uit. Poftim.

O pastilă învelită într-o bucățică de șervețel. Am luat-o. Aproape că îmi venea să râd de ușurare. Ideea că această bulină albă foarte mică putea să mă facă să mă simt mai bine în situația mea părea penibil de optimistă. Și totuși...

— Mersi, am spus.

Am pus-o pe limbă, am luat o gură de suc și am înghițit-o.

În sfârșit, farfuria a rămas goală, și mi-am dat seama, în timp ce strângeam ultimele rămășițe de cartofi și Carrie continua să mă privească din cealaltă parte a camerei, că era prima oară când mă aștepta să mănânc. Asta mi-a dat suficient curaj ca să încerc ceva, poate ceva stupid, dar cuvintele s-au revărsat înainte să le pot opri.

— Ce o să se întâmple cu mine?

Ea n-a spus nimic, doar s-a ridicat în picioare, clătinând încet din cap și scuturându-și de praf pantalonii crem de mătase. Era dureros de slabă, iar eu m-am întrebat în treacăt dacă asta făcea parte din rolul de Anne sau era foarte slabă de felul ei.

— O să...

Am înghițit în sec. Îmi forțam norocul, dar trebuia să știu.

— Richard o să mă omoare?

Carrie n-a răspuns nici acum, mulțumindu-se să ia tava și să se îndrepte spre ușă, dar, când s-a întors s-o închidă

după ea, am văzut în ochiul ei o lacrimă pe punctul de a se prelinge. S-a oprit o secundă, cu ușa aproape închisă, și pentru o clipă am crezut că o să spună ceva. În schimb, a scuturat iar din cap, făcând ca lacrima să-i coboare pe obraz, apoi a șters-o aproape furios și a trântit ușa în urma ei.

După ce a plecat, m-am ridicat în picioare, m-am prins de pat ca să-mi țin echilibrul și am văzut, pe podea, o altă carte. Era exemplarul meu din *Winnie de pluș*.

*

Winnie fusese întotdeauna lectura mea de consolare, cartea la care apelam în momente de stres. E o carte de dinainte să încep să am frici, când nu existau alte amenințări în afară de elefănței, iar eu puteam să cuceresc lumea, asemenea lui Christopher Robin.

Fusese cât pe ce să n-o iau cu mine. Dar în ultima clipă, în timp ce îmi aruncam hainele și pantofii în valiză, o văzusem acolo, pe noptieră, și o luasem ca pe un talisman protector împotriva stresului călătoriei.

Tot restul nopții am stat pe pat, cu cartea deschisă pe perna de lângă mine, trecându-mi degetele peste supracoperta uzată. Dar știam cuvintele pe dinafară, prea bine poate, și, cumva, ele nu reușeau să-și exercite magia lor obișnuită. În schimb, m-am trezit că reiau iar și iar conversația cu Carrie, gândindu-mă la ce mă aștepta.

Existau doar două feluri în care puteam să ies de acolo — vie sau moartă, și știam ce variantă preferam eu. Caz în care alegerea mea era simplă: să plec cu sau fără ajutorul lui Carrie.

Cu câteva zile în urmă, cu câteva ore în urmă, aș fi spus fără ezitare că singura mea opțiune reală era să plec

fără ajutorul ei — la urma urmei, Carrie mă lovise, mă întemnițase și chiar mă înfometase. Dar, după vizita din seara asta, nu mai eram atât de sigură. Felul în care mă ajutaseră mâinile ei să mă așez, felul în care mă așteptase să mănânc, privind fiecare îmbucătură, fața plină de tristețe, ochii ei, atunci când se întorsese să plece... Nu credeam că e o ucigașă, cel puțin nu din proprie inițiativă. Iar în ultimele câteva zile, se întâmplase ceva care o făcuse să-și dea seama de asta. M-am gândit la lunga așteptare de coșmar a venirii ei, la felul în care orele trecuseră atât de încet pentru mine, cu foamea crescând încontinuu, inexorabil. Însă acum, pentru prima oară, m-am gândit că poate orele fuseseră la fel de lente și de chinuitoare și pentru ea — poate că și ea se confruntase cu ceva pentru care nu era pregătită. Probabil își imaginase cum, aici jos, eu devin tot mai slăbită și încep să râcâi ușa. Până când fermitatea ei a cedat și a furat o tavă cu mâncare călduță ca să vină cu ea la mine.

Ce o fi crezut când a deschis ușa și m-a găsit întinsă pe podea — că ajunsese prea târziu? Că mă prăbușisem, poate de foame, poate de simplă epuizare? Și poate că și-a dat seama brusc că nu mai suporta încă o moarte — una provocată de ea.

Fata nu voise ca eu să mor, eram absolut sigură de asta. Și mă îndoiam că ar putea să mă omoare, cel puțin dacă îi reaminteam întruna faptul că mă aflam aici din cauza ei, pentru că mă luptasem pentru ea și încercasem s-o ajut.

Bullmer, pe de altă parte... Bullmer, care trecuse prin chimioterapia soției lui, numărându-i banii și plănuindu-i moartea, doar ca să piardă totul în ultima clipă...

Da, Bullmer ar fi ucis — îmi puteam imagina asta foarte clar. Și probabil că nu și-ar fi pierdut deloc somnul din cauza asta.

Unde era el? Coborâse de pe vas ca să-și creeze un alibi în timp ce Carrie mă înfometa? Nu eram sigură. Avusese mare grijă să se izoleze cât mai bine de moartea lui Anne; nu-mi puteam imagina că s-ar lăsa implicat în moartea mea.

În timp ce meditam la asta, am auzit mugetul scăzut și scrâșnit al motorului care pornea. A zumzăit o vreme, apoi am simțit cum întregul vas se leagănă și se deplasează și mi-am dat seama că ne puseseră din nou în mișcare și ieșeam din portul Bergen, iar întunericul înghițea vasul care se întorcea în Marea Nordului.

30

Când m-am trezit, motorul se oprise din nou, dar simțeam masa mișcătoare de apă din jurul nostru. M-am întrebat unde eram — probabil în fiorduri. Mi-am imaginat pereții înalți de stâncă întunecată care încadrau, sus, o fâșie îngustă de cer decolorat și care se afundau adânc în marea albastră. Știam că unele dintre aceste fiorduri pot să aibă peste un kilometru adâncime — inimaginabil de întunecate și reci. Un cadavru scufundat la o astfel de adâncime putea să nu mai fie găsit niciodată.

Tocmai mă întrebam cât era ceasul, când am auzit un ciocănit la ușă și Carrie a apărut cu un bol de cereale și o cană de cafea.

— Îmi pare rău că n-am putut aduce mai mult, a spus ea în timp ce punea tava jos. Acum, că pasagerii și echipajul au plecat cu toții, e mai greu să iei mâncare fără ca bucătarul să devină bănuitor.

— Echipajul a plecat?

Cuvintele mele m-au demoralizat, deși nu-mi puteam da seama exact de ce.

— Nu chiar toți, a spus Carrie. Căpitanul e încă aici, împreună cu câțiva dintre oamenii lui. Dar toți angajații

care intră în contact cu pasagerii s-au dus în Bergen cu Richard, la un fel de *team-building*.

Deci Bullmer nu era pe vas. Poate că asta explica schimbarea de atitudine a lui Carrie. Cu Bullmer plecat...

Am început să mănânc încet cerealele. Ca și mai devreme, ea s-a așezat să se uite la mine, cu ochi triști sub sprâncenele violent epilate.

— Nu ți-ai smuls genele? am întrebat eu între două îmbucături.

Ea a scuturat din cap.

— Nu, nu m-am putut hotărî. Oricum genele mele sunt cam pricăjite fără rimel, dar m-am gândit că, dacă observă cineva, o să susțin că sunt false.

— Cine...

M-am oprit. Voisem să spun: „Cine a omorât-o?", dar dintr-odată nu m-am putut hotărî să dau glas întrebării. Eram prea speriată că ar putea fi ea. Și, oricum, cea mai bună șansă a mea era să o conving că *nu* era o ucigașă, nu să-i reamintesc că făcuse asta o dată și putea s-o facă din nou.

— Ce? a întrebat ea.

— Eu... Adică, ce le-ați spus rudelor mele? Și celorlalți pasageri? Ei cred că eu sunt în Trondheim?

— Da. Mi-am pus peruca și am coborât de pe vas cu pașaportul tău. Am ales un moment în care stewarzii pregăteau cu toții micul dejun, iar la pasarelă era de serviciu un membru al echipajului de marinari — din fericire, tu n-ai făcut turul vasului și nu te-ai întâlnit cu niciunul dintre ei. Și, din fericire, amândouă avem păr negru. Nu știu ce-aș fi făcut dacă erai blondă — n-am o perucă blondă. Apoi m-am întors pe vas deghizată ca Anne și am sperat să nu-și dea seama că Anne urcase la bord, dar nu mai coborâse.

„Din fericire." Eu n-aș fi ales expresia asta. Deci documentele erau în regulă — se consemnase că plecasem de pe vas și nu mă mai întorsesem. Nu era de mirare că poliția nu venise să percheziționeze vasul.

— Care era planul? am întrebat eu încet. Dacă eu nu te-aș fi văzut? Ce ar fi trebuit să se întâmple?

— Tot aș fi coborât în Trondheim, a spus Carrie cu înverșunare. Dar de data asta ca Anne. Apoi mi-aș fi pus peruca, mi-aș fi schimbat hainele, mi-aș fi desenat sprâncenele și aș fi dispărut în mulțime, ca o excursionistă anonimă. Pista s-ar fi terminat în Trondheim — o femeie instabilă, pe care o aștepta moartea, dispare fără urmă... Apoi, după ce totul se liniștea, Richard și cu mine urma să ne „întâlnim" și să ne îndrăgostim, de data asta public — să repetăm totul pentru camerele de luat vederi.

— *De ce* ai făcut asta, Carrie? am întrebat-o cu disperare.

Apoi mi-am mușcat limba. Nu era momentul să-mi fac din ea un dușman. Trebuia s-o atrag de partea mea și nu aveam să reușesc dacă o făceam să se simtă acuzată. Dar nu mă mai puteam abține.

— Pur și simplu nu înțeleg, am continuat.

— Nici eu nu înțeleg uneori, a spus ea acoperindu-și fața cu mâinile. N-ar fi trebuit să fie *așa*.

— Atunci explică-mi, am spus.

Am întins mâna, aproape timid, și am așezat-o pe genunchiul ei. Carrie a tresărit, ca și cum s-ar fi așteptat să fie lovită, și mi-am dat seama cât de speriată era — cât din energia ei sălbatică venise din groază, nu din ură.

— Carrie? am îndemnat-o eu.

Ea a întors privirea și a vorbit către perdeaua portocalie, ca și cum n-ar fi putut să dea ochii cu mine.

— Ne-am întâlnit la Magellan, a spus ea. Eu lucram acolo pe post de chelneriță, în timp ce încercam să mă afirm ca actriță. Iar el... m-a făcut să-mi pierd capul, presupun. Parcă era din *Cincizeci de umbre*, eu fără un ban și el... se îndrăgostește de mine și îmi oferă o viață la care eu nici nu visasem...

Carrie s-a oprit și a înghițit în sec.

— Știam că e căsătorit, bineînțeles — a fost cât se poate de sincer în privința asta. Așa că nu puteam să ne vedem deloc în public, iar eu nu puteam să spun nimănui despre el. Căsătoria lor se terminase aproape înainte să înceapă. Ea era îngrozitor de rece și dominatoare, și duceau vieți separate, ea în Norvegia, el în Londra. El nu a avut o viață ușoară, înțelegi — mama lui l-a abandonat când era mic și tatăl lui a murit când el abia terminase școala. Părea extrem de nedrept ca Anne, persoana care ar fi trebuit să-l iubească cel mai mult, să nici nu suporte să stea cu el! Dar ea era pe moarte și el nu se putea hotărî să divorțeze de o femeie care mai avea doar câteva luni de trăit — părea ceva prea crud — și vorbea întruna despre cum avea să fie după aceea, după ce ea murea și noi aveam să fim împreună...

Vocea lui Carrie s-a stins și, pentru o clipă, am crezut că asta era tot, că urma să se ridice și să plece, dar ea a început să vorbească iar. Acum, cuvintele curgeau mai repede, ca și cum nu se mai putea abține.

— Într-o seară a avut o idee — a spus că ar trebui să mă costumez în soția lui și să mă duc cu el la teatru, ca să putem ieși în public împreună. Mi-a dat un chimono de-al ei și m-a pus să mă uit la o înregistrare cu ea, ca să știu cum să vorbesc, cum să merg, cum să mă port ca ea. Mi-am ascuns părul sub o cască de înot, peste care am pus una dintre eșarfele ei. Și ne-a ieșit — am stat într-o lojă, doar noi doi, am băut

șampanie și... ah, a fost minunat. Ca un joc, i-am păcălit pe toți. Am mai făcut-o de câteva ori, doar atunci când Anne trecea prin Londra, pentru ca oamenii să nu devină bănuitori, apoi, peste câteva luni, el a avut o idee — la început a părut nebunească, dar așa e el, înțelegi? Nimic nu e imposibil — el chiar te face să crezi asta. A spus că trebuie să plece într-o călătorie pentru presă, că Anne trebuia să fie acolo în prima seară, dar că avea să coboare de pe vas în aceeași noapte și să se ducă acasă, în Norvegia. Și mi-a spus: ce-ar fi fost dacă eu rămâneam în continuare și mă prefăceam că sunt ea? El putea să mă aducă la bord pe furiș și puteam să fim un cuplu *adevărat* — împreună, în public, timp de o săptămână întreagă. Mi-a jurat că sunt în stare să fac asta. A spus că nimeni de la bord nu se întâlnise cu ea și că el avea să se asigure că nu mă fotografiază nimeni, ca să nu existe nicio șansă de a fi prinși după aceea. La sfârșitul călătoriei, vasul oprea în Bergen, așa că oamenii aveau să presupună că Anne mai rămăsese câteva zile, apoi eu puteam să mă îmbrac cu hainele mele și să mă duc acasă sub înfățișarea mea. A aranjat ca unul dintre ceilalți invitați să nu vină, așa că a rămas o cabină goală, și mi-a spus că singura chestie...

Carrie s-a oprit.

— Că singura chestie era că trebuia să mă tund, ca să fiu convingătoare. Dar părea... părea că merită. Ca să fiu cu el.

A înghițit, iar când a continuat, vorbea mai lent.

— În prima seară, în timp ce mă deghizam în Anne, Richard a venit în cabină. Era scos din minți. Mi-a spus că Anne aflase despre aventura noastră și turbase, se dezlănțuise asupra lui. El o împinsese, ca să se apere, și ea se împiedicase și se lovise cu capul de măsuța de cafea. Când a încercat s-o readucă la viață... a descoperit...

Carrie a ezitat, dar a continuat.

— A descoperit că era moartă. Nu știa ce să facă. A spus că, dacă urma o anchetă a poliției, prezența mea la bord avea să iasă la iveală și nimeni nu ar fi crezut varianta lui despre cearta lor. A spus că urma să fim puși sub acuzare amândoi, el ca ucigaș, eu în calitate de complice la un plan premeditat. A spus că avea să iasă la iveală că mă costumasem în Anne. A spus că exista o fotografie cu mine în hainele lui Anne făcută de Cole. M-a convins...

Carrie s-a oprit, cu vocea sufocată de emoție.

— M-a convins că singurul lucru pe care îl puteam face era să aruncăm cadavrul lui Anne peste bord și să continuăm cu planul nostru. Dacă ea dispărea în Bergen, nu se putea face nicio legătură cu noi. Dar nu asta *trebuia* să se întâmple!

Pe vârful limbii mi se îngrămădeau obiecții care țipau să fie eliberate. Cum ar fi putut Anne să se dea jos de pe vas în prima noapte, când trebuia să ajungem în Norvegia abia în ziua următoare? Și cum ar fi putut să coboare fără pașaport și fără ca echipajul să știe că plecase? Nu avea niciun sens. Singura explicație era că Richard nici nu voise ca Anne să coboare pasarela de bunăvoie, iar Carrie cu siguranță știa asta. Nu era proastă. Dar eu mai văzusem genul ăsta de orbire voluntară, femei care, în ciuda tuturor dovezilor, insistau că iubiții lor nu le înșală sau oameni care lucrau pentru angajatori oribili și care se convingeau singuri că ei doar urmează ordinele și fac ceea ce trebuie. Capacitatea oamenilor de a crede ceea ce voiau să creadă părea să nu aibă limite și, în cazul în care Carrie se străduise să accepte interpretarea deformată pe care Richard o dădea realității, în ciuda oricărei logici, atunci era puțin probabil să mă asculte pe mine.

Așa că am inspirat adânc și am pus întrebarea de care depindea totul.

— Ce-o să se întâmple cu mine?

— La dracu'! a spus Carrie ridicându-se și trecându-și mâinile peste cap, în așa fel încât eșarfa i-a alunecat, dezgolind pielea rasă de dedesubt. Nu știu. Te rog, nu mă mai întreba.

— O să mă omoare, Carrie.

Avea să ne omoare pe amândouă, acum nu mai aveam niciun indiciu, dar nu eram sigură dacă ea e pregătită să audă asta.

— Te rog, *te rog*, poți face în așa fel încât să plecăm amândouă de aici, știi că poți. Eu o să depun mărturie — o să spun că m-ai salvat, că...

— În primul rând, a intervenit ea, cu fața ca de piatră, nu l-aș trăda niciodată. Îl iubesc. Se pare că nu înțelegi asta. Și, în al doilea rând, chiar dacă aș merge pe mâna ta, o să fiu acuzată de crimă.

— Dar dacă depui mărturie împotriva lui...

— Nu, m-a întrerupt ea. Nu. Așa ceva nu o să se întâmple. Îl iubesc. Și el mă iubește. Știu asta.

S-a întors spre ușă și eu mi-am dat seama că e acum ori niciodată, că trebuia să *încerc* să-i arăt situația reală în care se afla, chiar dacă apoi pleca și eu ajungeam să mor de foame în cabină.

— O să te omoare, Carrie, am spus către spatele ei, când ea a ajuns la ușă. Știi asta, nu-i așa? O să mă omoare pe mine, și apoi o să te omoare pe tine. E ultima ta șansă.

— Îl iubesc, a spus ea.

Vocea ei era puțin spartă.

— Atât de mult încât l-ai ajutat să-și omoare soția?

— N-am omorât-o eu! a strigat Carrie.

Țipătul ei chinuit a răsunat dureros de tare în spațiul strâmt. S-a oprit cu spatele la mine și cu mâna pe clanță.

Tremura din tot trupul ei subțire, ca un copil zguduit de suspine.

— Era deja moartă — cel puțin așa a spus el. I-a lăsat cadavrul în cabină, într-o valiză cu rotile pe care eu am dus-o în cabina 10, în timp ce voi erați la cină. N-a trebuit să fac altceva decât să o împing peste bord, în timp ce el juca poker. Dar...

Carrie s-a oprit, s-a întors și s-a lăsat să cadă pe podea, cu capul aplecat pe genunchi.

— Dar ce?

— Dar valiza era incredibil de grea. Cred că pusese în ea și ceva pe post de balast, să se ducă mai ușor la fund. Iar când am intrat în apartament, am izbit-o de tocul ușii. Capacul s-a deschis și atunci...

Carrie a scos un suspin.

— O, Doamne, nici nu mai știu! Fața ei... era plină de sânge și, doar pentru o clipă, mi... mi s-a părut că i se zbat pleoapele.

— Dumnezeule, am spus eu înghețând de groază. Vrei să spui... doar n-ai aruncat-o vie, nu-i așa?

— Nu știu.

Carrie și-a îngropat fața în mâini. Vorbea cu o voce spartă și stridentă, care îi tremura ca unui om în pragul isteriei.

— Am țipat — nu m-am putut abține. Dar am atins sângele de pe fața ei și era *rece*. Dacă ar fi fost vie, sângele ar fi trebuit să fie cald, nu-i așa? M-am gândit că poate îmi imaginasem eu sau era un fel de mișcare involuntară — se spune că se mai întâmplă asta, nu-i așa? La morgă și așa mai departe. Nu știam ce să fac — am închis pur și simplu valiza! Dar sigur nu am închis-o bine, pentru că, atunci când am

aruncat-o peste bord, catarama s-a desprins și i-am văzut fața — i-am văzut fața în apă — o, Doamne!

S-a oprit. Respira rapid și se sufoca, dar, în timp ce eu mă străduiam să înțeleg grozăvia pe care o săvârșise și să mă gândesc ce aș fi putut să răspund la confesiunea ei, a vorbit din nou.

— De atunci n-am mai fost în stare să dorm, înțelegi? În fiecare noapte stau în pat și mă gândesc la ea, mă gândesc că poate era vie.

A ridicat privirea spre mine și, pentru prima oară, i-am văzut în ochi sentimentele dezgolite — vinovăția și frica pe care, încă din acea primă noapte, încercase cu disperare să le ascundă.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva, a spus ea cu o voce spartă. Ea trebuia să moară acasă, în patul ei... iar eu... eu...

— Nu trebuie să faci asta, i-am spus eu ferm. Indiferent ce s-a întâmplat cu moartea lui Anne, poți să oprești totul acum. Chiar poți suporta ideea că m-ai omorât? O moarte pe conștiință aproape că te-a scos din minți, Carrie. Nu mai adăuga încă una, te implor — pentru amândouă. *Te rog,* lasă-mă să plec. N-o să spun nimic, jur. O să... o să-i spun lui Judah că am coborât în Trondheim și probabil am leșinat. Oricum, și dacă aș vorbi, nu m-ar crede nimeni! Nu m-au crezut când am spus că a fost aruncat un cadavru peste bord — de ce-ar fi altfel acum?

Eu știam de ce: din cauza ADN-ului. A amprentelor. A fișelor stomatologice. A urmelor de sânge de-al lui Anne care trebuie să fi rămas pe balustrada de sticlă și undeva în cabina lui Richard.

Dar n-am spus nimic, iar Carrie nu părea să se fi gândit la asta. Părea să-și fi extirpat panica odată cu confesiunea

năvalnică, revărsată brusc, iar respirația i se domolise. Mă privea fix, cu o față pătată de lacrimi, dar calmă. Acum, că îi trecuse isteria, avea o frumusețe stranie.

— Carrie? am spus eu timid, abia îndrăznind să sper.

— O să mă gândesc la asta, a spus ea.

S-a lăsat în genunchi, a luat tava și s-a întors spre ușă. În timp ce făcea asta, piciorul i s-a lovit de *Winnie de pluș* și a privit în jos. Ceva s-a schimbat pe fața ei. A luat cartea și a frunzărit paginile cu mâna liberă.

— Mi-a plăcut enorm cartea asta în copilărie, a spus ea.

— Și mie, am dat eu din cap. Cred c-am citit-o de o sută de ori. Partea aia de la sfârșit, cu cercul de copaci... mă face întotdeauna să plâng.

— Maică-mea îmi spunea Tigrișor, a continuat ea. Spunea „tu ești ca Tigrișor", chiar ești, oricât de tare ai cădea, te ridici mereu.

Carrie a râs ezitant, apoi a aruncat cartea la picioarele patului, făcând un efort evident să revină la aspectele practice ale situației.

— Ascultă, s-ar putea ca în seara asta să nu-ți pot aduce cina. Bucătarul a început să fie bănuitor. O să mă străduiesc, dar, dacă nu pot, atunci o să-ți aduc ceva în plus la micul dejun, bine?

— Bine, am spus eu.

Apoi, dintr-un impuls de moment, am adăugat:

— Mulțumesc.

M-am gândit la asta după ce a plecat — la prostia de a-i mulțumi unei femei care te ține captivă, care încetează să-ți mai dea mâncare și medicamente ca să te facă să te supui. Oare începeam să sufăr de sindromul Stockholm?

Poate. Deși, dacă așa era, Carrie suferea și mai rău decât mine. Poate că asta era mai aproape de adevăr — nu eram

eu întemnițată și ea temniceră, ci eram două animale aflate în compartimente diferite ale aceleiași cuști. Doar că al ei era puțin mai mare.

*

Ziua a trecut chinuitor de încet. După ce a plecat Carrie, am umblat într-o parte și-n alta prin cameră, încercând să ignor foamea tot mai puternică și frica tot mai intensă de ce s-ar fi întâmplat în cazul în care Carrie nu avea să-și dea seama de adevăratul plan al lui Richard.

Eram absolut convinsă că el nu avusese niciodată de gând s-o lase să mai trăiască prea mult după ce înscena plecarea lui Anne la Bergen. Când am închis ochii, în fața lor au început să se unduiască imagini — fața lui Anne, cu ochi sticloși de groază, atunci când Carrie scăpase valiza. Carrie, umblând fără să înțeleagă nimic pe cine știe ce străduță din Norvegia, și o siluetă care se apropia pe la spatele ei.

Și acum eu...

Ca să-mi distrag atenția, m-am gândit la casă și la Jude, până când paginile din *Winnie de pluș* s-au încețoșat în fața mea, iar frazele familiare și tocite s-au topit într-un torent de lacrimi care m-a lăsat prea epuizată ca să fac altceva decât să zac pe pat.

Începusem să nu mai sper la cină, ajungând la concluzia că, până la urmă, Carrie nu reușise să facă rost de mâncare, când la ușa exterioară s-a auzit un zgomot, apoi niște pași grăbiți pe coridor. Mă așteptam să urmeze un ciocănit, în schimb am auzit cheia în broască și Carrie a deschis brusc ușa. De cum a intrat în cameră, mi-a fost evident că nu aduce mâncare, însă am uitat imediat de asta când i-am văzut expresia panicată.

— Vine, a izbucnit ea.

— Ce?

— Richard. Se întoarce în seara asta... Trebuia să vină mâine, dar tocmai am primit un mesaj — se întoarce în seara asta.

Telegraph Online
Marți, 29 septembrie

ȘTIRE DE ULTIMĂ ORĂ: Un al doilea cadavru a fost găsit în timpul căutărilor după Laura Blacklock, britanica dispărută

Partea a opta

31

— Se... se întoarce? am întrebat eu cu gura uscată. Ce înseamnă asta?

— Tu ce crezi că înseamnă? Trebuie să te scot de pe vas. Peste aproximativ treizeci de minute, nava o să acosteze să-l ia pe Richard. După asta...

Nu era nevoie să spună mai mult. Am înghițit, cu limba lipită de cerul gurii.

— Eu... cum...?

Carrie a scos din buzunar un obiect. Pentru o clipă, n-am înțeles, apoi mi-am dat seama: era un pașaport, dar nu al meu — al ei.

— E singura modalitate.

Și-a scos eșarfa, lăsând să i se vadă capul ras, plin de țepi scurți, apoi a început să se dezbrace.

— Ce *faci?*

— O să cobori de pe vas în rolul lui Anne și o să te urci în avion în rolul meu. Înțelegi?

— Ce? Ești nebună. Vino cu mine!

— Nu pot. Cum dracu' o să explic asta echipajului? Ea e prietena mea, care s-a ascuns în cală?

— Spune-le! Spune-le adevărul!

Carrie a scuturat din cap. Rămăsese deja în lenjerie și tremura, în ciuda aerului stătut și înăbușitor din cabină.

— Și ce să le spun? Salut, nu mă cunoașteți deloc, femeia despre care voi credeți că sunt eu a fost împinsă peste bord? Nu. Nu știu dacă pot să am încredere în vreunul dintre ei... În cel mai bun caz, Richard e angajatorul lor. În cel mai rău...

— Și atunci? am spus eu, aproape isterică. O să rămâi aici și o să-l lași să te omoare și pe tine?

— Nu. Am un plan. Dar nu mă mai contrazice și la hainele mele.

Mi le-a întins — un snop de mătăsuri care mi s-au părut ușoare ca o pană când le-am luat. Slăbiciunea ei era șocantă, oasele îi ieșeau practic prin piele, dar n-am putut să întorc privirea.

— Acum dă-mi-le pe ale tale.

— Ce? am întrebat eu, privind spre blugii pătați și transpirați, spre tricoul și hanoracul pe care le purtam deja de aproape o săptămână. Astea?

— Da. *Grăbește-te!* a spus ea cu voce încordată. Ce mărime ai la pantofi?

— 38, am spus eu, cu vocea înăbușită de tricoul pe care mi-l scoteam.

— Bun. Și eu.

A împins spre mine espadrilele pe care le purta, iar eu mi-am aruncat ghetele din picioare și am început să-mi scot blugii. Acum, rămăseserăm amândouă în lenjerie, eu încercând stânjenită să mă acopăr, ea perfect concentrată în timp ce începea să îmbrace hainele scoase de mine. Mi-am tras peste cap tunica de mătase, simțind cum stofa scumpă îmi foșnește răcoros pe piele. Carrie și-a scos de la încheietura mâinii un elastic și mi l-a întins în tăcere.

— Ăsta pentru ce e?
— Ca să-ți prinzi părul la spate. Știu, nu e cea mai bună soluție. Va trebui să fii *foarte* atentă cu eșarfa, însă doar atât am putut să fac. N-avem timp să te razi în cap și, oricum, dacă o să ieși din țară cu pașaportul meu, probabil că e mai bine să ai păr adevărat la controlul de la graniță. Nu trebuie să le oferim un motiv să se uite de două ori la fotografie.
— Nu înțeleg. De ce nu pot să plec în rolul meu? Sigur mă caută poliția.
— În primul rând, pașaportul tău e la Richard. Și el are o grămadă de prieteni pe aici — nu doar în afaceri, cunoaște oameni și la vârful poliției norvegiene. Trebuie să scapi înainte ca el să pună lucrurile cap la cap. Pleacă. Îndepărtează-te de țărm. Traversează granița în Suedia. Iar când o să te urci în avion, nu te duce la Londra. El o să se aștepte la asta. Întoarce-te cu escală în alt oraș — poate Paris.
— Ești absurdă, am spus eu.

Dar spaima ei mă contaminase și pe mine. Mi-am încălțat espadrilele, iar pașaportul mi l-am pus în buzunarul chimonoului. Carrie trăgea fermoarul ghetelor mele de colecție. Am simțit un ușor regret — ghetele astea erau cel mai scump articol de îmbrăcăminte pe care îl aveam. Avusesem nevoie de câteva săptămâni și multe îndemnuri din partea lui Judah ca să-mi fac curaj să scot banii pentru ele. Dar ghetele păreau un sacrificiu infim pentru viața mea.

În sfârșit, eram aproape complet îmbrăcate — doar eșarfa zăcea pe pat, între noi.
— Stai jos, a spus Carrie abrupt.

M-am așezat pe marginea patului, în timp ce ea stătea în picioare lângă mine și îmi înfășura în jurul capului eșarfa cu modele minunate. Era verde cu auriu, imprimată cu frânghii și ancore întrețesute. M-a străfulgerat o imagine

apăsătoare cu Anne — cea reală — scufundându-se în adâncurile verzi-albastre, cu membrele ei albe încâlcite în rămășițele a o mie de epave, prinsă acolo pentru veșnicie.

— Gata, a spus în sfârșit Carrie.

A folosit câteva agrafe ca să fixeze marginea eșarfei, apoi m-a privit critic de sus până jos.

— Nu e perfect — nu ești la fel de sfrijită —, dar pe lumină slabă o să meargă. Slavă Domnului că nu m-am întâlnit cu bună parte a echipajului.

S-a uitat la ceas și apoi a spus:

— Bun. Ultima chestie..Lovește-mă.

— Ce?

Cuvintele ei nu aveau niciun sens. Cu ce s-o lovesc?

— Lovește-mă. Dă-mă cu capul de pat.

— Ce?

Începeam să semăn cu un ecou — dar nu mă puteam abține.

— Ești nebună? N-o să te lovesc!

— *Lovește-mă*, a spus ea cu furie. Nu înțelegi? Trebuie să fie convingător. E singura mea șansă ca Richard să creadă că nu te-am eliberat de bunăvoie. Trebuie să pară că m-ai atacat și m-ai imobilizat. *Lovește-mă.*

Am inspirat adânc și am pălmuit-o peste obraz. Capul ei s-a dat pe spate, dar lovitura nu fusese suficient de puternică, mi-am dat seama de asta când s-a uitat la mine urât, frecându-și obrazul.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu. Trebuie să fac eu totul?

A inspirat adânc, apoi, înainte ca eu să-mi dau seama ce urmează să facă, s-a izbit cu capul de marginea patului.

Am țipat. Nu m-am putut abține. Din tăietura superficială făcută de marginea metalică a început să curgă sânge,

care se prelingea pe tricoul ei — al meu — de culoare albă, adunându-se pe podea. Carrie s-a tras în spate, icnind de durere și ducându-și mâinile la cap.

— *Dumnezeule!* a scâncit ea. Fir-ar a naibii, ce doare. O, Doamne...

A căzut în genunchi, respirând scurt și șuierător. Pentru o clipă, am crezut că o să leșine.

— Carrie! am spus eu panicată, lăsându-mă în genunchi lângă ea. Carrie, ești...

— Nu îngenunchea în sânge, vacă proastă ce ești! a țipat ea, dându-mi mâna la o parte. Vrei să strici totul? Nu poți să ai sânge pe haine! Ce naiba o să zică echipajul? O, Doamne, Iisuse Cristoase, de ce nu se mai oprește sângele?

M-am ridicat stângaci în picioare, cât pe ce să mă împiedic în chimonoul care se târa pe jos, și pentru o clipă am rămas așa, tremurând. Apoi mi-am revenit și am alergat la baie, ca să aduc un ghem de șervețele.

— Poftim.

Îmi tremura vocea. Ea a ridicat privirea, îndurerată, a luat șervețelele și le-a pus pe tăietură. Apoi s-a lăsat la loc pe pat, cu fața cenușie.

— C-ce să fac? am întrebat eu. Pot să te ajut?

— Nu. Singurul lucru care poate să mă ajute e ca Richard să creadă că m-ai bătut atât de rău că n-am putut să te opresc. Sper ca asta să-l convingă.

Vocea ei a devenit răgușită.

— Acum pleacă. Înainte ca el să se întoarcă și totul să fi fost în zadar.

— Carrie, eu... ce pot să fac?

— Două lucruri, a spus ea, cu dinții strânși de durere. În primul rând, să aștepți douăzeci și patru de ore înainte să te duci la poliție, bine?

Am dat din cap. Nu așa mă gândisem eu, dar mi s-a părut că nu pot să-i refuz asta, măcar atât.

— În al doilea rând, *pleacă dracului de aici*, a gemut ea.

Acum fața lui Carrie era atât de albă că m-am speriat, dar expresia ei avea o hotărâre aprigă.

— Ai încercat să mă ajuți, nu-i așa? a continuat ea. Așa ai ajuns în încurcătura asta. Acum, ăsta e singurul lucru pe care îl pot face eu ca să te ajut pe tine. Așa că nu mă face să pierd timpul. Pleacă dracului de aici!

— Mulțumesc, am zis eu răgușit.

Ea n-a răspuns, a făcut doar semn cu mâna spre coridor. Când am ajuns la ușă, mi-a spus:

— Cardul de acces al apartamentului e în buzunarul tău. O să găsești vreo 5 000 de coroane într-un portofel de pe noptieră. E un amestec de bani norvegieni, danezi și suedezi. Ia portofelul cu totul. Înăuntru sunt carduri de credit și acte de identitate. Nu știu PIN-urile cardurilor — nu sunt ale mele, sunt ale lui Anne —, dar s-ar putea să găsești un loc unde te lasă să retragi bani pe semnătură. Va trebui să ceri cuiva să lase pasarela, ca să poți coborî de pe vas — dacă nu cumva au lăsat-o deja pentru Richard. Spune-le că tocmai a sunat și că te întâlnești cu el pe drum.

— Bine, am șoptit eu.

— Schimbă-ți hainele și îndepărtează-te de port cât de repede poți. Asta e tot.

A închis ochii și s-a lăsat pe spate. Ghemotocul de hârtie pus la tâmplă era deja îmbibat și roșu.

— A, și încuie-mă aici când pleci.

— Să te încui? Ești sigură?

— Da, sunt sigură. Trebuie să fie convingător.

— Dar dacă el n-o să vină să te caute?

— O să vină, a spus ea cu voce inexpresivă. E primul lucru pe care o să-l facă după ce o să constate că am dispărut. O să vină să vadă ce-i cu tine.

— Bine..., am spus eu reticent. C-care e codul ușii?

— Ușă? a spus ea deschizând ochii obosiți. Ce ușă?

— Ai spus că mai e o ușă încuiată dincolo de asta. Care se deschide cu un cod.

— Am mințit, a spus ea epuizată. Nu e nicio ușă. Am spus asta doar ca să nu mă ataci. Nu trebuie decât să urci.

— Eu..., mulțumesc, Carrie.

— Nu-mi mulțumi, a răspuns ea închizând iar ochii. Doar scoate-o la capăt — pentru amândouă. Și nu privi în urmă.

— Bine.

M-am apropiat de ea, nu știu de ce — ca s-o îmbrățișez, poate. Dar pieptul ei era împroșcat cu sânge proaspăt, iar rana de la tâmplă continua să sângereze. Și avea dreptate — niște pete de sânge pe rochia mea n-ar fi ajutat pe nimeni, pe ea în niciun caz.

Era cel mai dificil lucru pe care îl făcusem vreodată — să întorc spatele unei femei care părea că o să sângereze până o să moară, și totul din cauza mea. Dar știam că trebuia s-o fac — pentru amândouă.

— La revedere, Carrie, am spus.

Ea n-a răspuns. Am fugit.

*

Coridorul de afară era îngust și încins ca naiba, chiar mai încins decât cabina mică și înăbușitoare din care plecasem. Ușa avea un zăvor mare, fixat cu șuruburi de plastic, și un lacăt gros din care ieșea o cheie. Am pus lacătul, înghițind în sec din cauza vinovăției care îmi strângea

gâtul, apoi am ezitat, cu degetele pe chele. Să o iau? Am lăsat-o acolo. Nu voiam să stea înăuntru mai mult decât era necesar.

Ușa cabinei era într-unul dintre capetele unui coridor bej-spălăcit. În celălalt capăt era o ușă pe care scria: „Intrarea interzisă — Rezervat pentru membrii autorizați ai echipajului", apoi, după ea, un rând de scări. Am aruncat o privire spre ușa încuiată a cabinei, în spatele căreia sângera Carrie, apoi am alergat la scări și am început să urc.

Am tot urcat, cu inima bubuindu-mi în piept și cu picioarele nesigure din cauza lipsei de exercițiu. Am urcat scările de serviciu cu mochetă ponosită și margini de metal. Simțeam cum mâna transpirată îmi alunecă pe balustrada de plastic și am văzut cu ochii minții strălucirea orbitoare a scării celei mari, licărirea cristalului, senzația balustradei lustruite de mahon, netedă ca mătasea sub degetele mele. Am simțit că îmi vine să râd, la fel de irațional ca atunci când chicotisem la înmormântarea bunicii mele. Frica și spaima mea se transformau într-un fel de isterie.

Am scuturat din cap și am mers mai departe. Am urcat următorul rând de scări, trecând pe lângă uși pe care scria „Întreținere" și „Rezervat pentru personal".

Am continuat să urc până am ajuns la o ușă imensă de oțel cu o bară transversală, ca o ieșire de incendiu. M-am oprit o clipă, gâfâind din cauza lungului urcuș și simțind că la baza coloanei mi se adună transpirație rece. Ce era de partea cealaltă?

În spatele meu era Carrie, ghemuită pe patul din camera aia fără aer, ca un coșciug. Mi s-a strâns stomacul. M-am forțat să îmi alung din minte imaginea aceea și să mă concentrez, rece și deliberat, asupra pașilor care mă așteptau. Trebuia să ies afară — apoi, imediat ce ajungeam

în siguranță, puteam să... ce? Să sun la poliție, nesocotind sfatul lui Carrie?

Cum stăteam așa, cu mâna pe ușă, mi-a venit în minte o imagine orbitoare cu noaptea aceea din apartamentul meu; cum mă ghemuisem în propriul meu dormitor, prea speriată ca să deschid ușa și să mă confrunt cu ce — sau cine — era de partea cealaltă. Poate că ar fi fost mai bine dacă spărgeam cu piciorul ușa încuiată, mă năpusteam afară și îl înfruntam, chiar dacă asta ar fi însemnat că mă rupe în bătaie. Acum puteam fi în spital ca să mă vindec, cu Judah alături de mine, nu prinsă în acest coșmar cu ochii deschiși.

Ei bine, acum ușa nu mai era încuiată.

Am apăsat pe bară și am deschis-o.

32

Lumina. M-a lovit ca o palmă, făcându-mă să clipesc, ameţită, şi să mă holbez la prismele cu reflexii multicolore ale celor o mie de cristale Swarovski. Uşa de serviciu dădea direct spre scara cea mare, unde candelabrul era aprins zi şi noapte, ca un imens „Duceţi-vă dracului!" la adresa economiei, cumpătării şi încălzirii globale, ca să nu mai amintim de bunul-gust.

M-am prins de balustrada de lemn lustruit ca să-mi ţin echilibrul şi am privit în stânga şi în dreapta. La cotul scărilor era o oglindă care reflecta strălucirea candelabrului, multiplicând la nesfârşit lumina ce părea să danseze. Când am cotit, m-am văzut în oglindă, m-am analizat scurt şi inima mi-a sărit din piept — pentru că acolo, în oglindă, era Anne, cu fruntea învelită în auriu şi verde, cu ochi rătăciţi şi încercănaţi.

Semănam cu ce eram — o fugară. M-am forţat să stau mai drept şi să merg încet, în ciuda dorinţei de a fugi ca un şobolan îngrozit.

Grăbeşte-te, grăbeşte-te! a mârâit o voce din capul meu. *Vine Bullmer. Mişcă-te!* Dar am continuat să păşesc încet şi uniform, amintindu-mi mersul maiestuos al lui Anne — al

lui Carrie — și modul în care ea își măsura fiecare pas, asemenea cuiva care își conservă energia. Mă îndreptam spre partea din față a vasului, spre cabina 1. Degetele transpirate din buzunar strângeau cardul de acces al apartamentului, pipăindu-i duritatea liniștitoare.

Apoi am ajuns într-o fundătură, la scările care duceau la restaurant, pe unde nu aveam cum să ajung la proră. *La dracu'.* Greșisem direcția.

M-am întors, încercând să-mi amintesc traseul pe care mersesem când mă dusesem să mă întâlnesc cu Anne — Carrie — în seara de dinainte de Trondheim. Dumnezeule, oare fusese abia săptămâna trecută? Părea să fi trecut o veșnicie, părea o altă viață. Stai puțin — la bibliotecă trebuia s-o iau la dreapta, nu la stânga. Nu-i așa?

Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, grăbește-te!

Dar am continuat să merg uniform, cu capul sus, străduindu-mă să nu privesc în spate și să nu-mi imaginez niște mâini care mă prind de hainele unduitoare de mătase și mă trag la fund. Am luat-o la dreapta, apoi la stânga, pe lângă o magazie. Părea în regulă. Eram sigură că mai trecusem pe lângă fotografia cu ghețarul.

Încă o cotitură — și încă o fundătură, cu scări care duceau la puntea de plajă. Îmi venea să plâng. Unde dracu' erau *indicatoarele?* Trebuia să-ți găsești cabina prin telepatie? Sau apartamentul Nobel era ascuns în mod deliberat, pentru ca prostimea să nu poată deranja VIP-urile?

M-am aplecat, am pus mâinile pe genunchi și am simțit cum îmi tremură mușchii sub mătase. Am respirat încet, încercând să-mi dau curaj. Eram în stare să fac asta. Când Richard avea să urce pe pasarelă, eu nu aveam să cutreier în continuare pe holuri, plângând.

Inspiră... Unu... Doi... Vocea liniștitoare a lui Barry din capul meu mi-a furnizat o furie atât de puternică, încât m-am îndreptat de spate și am pornit din nou. Barry, ia-ți gândirea pozitivă și bagă-ți-o știi tu unde.

Am ajuns iar la bibliotecă și am încercat din nou, de data asta luând-o prin stânga magaziei. Și, dintr-odată, am ajuns. Ușa apartamentului era în fața mea.

Am căutat cardul de acces în buzunar, simțind cum adrenalina îmi parcurge fiecare neuron din trup. Dacă Richard se întorsese deja?

Nu fi din nou ratata care se ghemuiește în spatele ușii, Lo. Ești în stare să faci asta.

Am băgat cardul în ușă și am deschis-o foarte rapid, gata să fug imediat dacă era cineva înăuntru.

Nu era nimeni. Luminile erau aprinse, dar camera era goală, iar ușile băii și dormitorului alăturat erau larg deschise.

Picioarele mi-au cedat și am căzut în genunchi pe covorul gros, iar în gât mi-a urcat ceva foarte asemănător cu un suspin. Dar încă nu terminasem. Nu ajunsesem nici la jumătate. Geanta. Geanta, banii, haina, apoi jos de pe acest vas oribil pentru totdeauna.

Am închis ușa în urma mea, mi-am dat jos chimonoul, grăbindu-mă acum, că nu era nimeni care să-mi vadă mișcările febrile, și, doar în chiloți și sutien, am căutat prin sertarele lui Anne. Primii pantaloni pe care i-am încercat au fost niște blugi imposibil de strâmți pe care nu i-am putut ridica nici până la jumătatea coapselor, dar am găsit niște colanți de sport din lycra în care încăpeam și o bluză neagră anonimă. Apoi mi-am pus chimonoul la loc peste bluză, l-am legat bine și mi-am potrivit în oglindă eșarfa, acolo unde alunecase.

Aș fi vrut să port ochelari fumurii, dar când m-am uitat pe fereastră am văzut că e întuneric beznă — ceasul de pe noptiera lui Anne arăta unsprezece și un sfert. O, Doamne, Richard avea să se întoarcă dintr-o clipă în alta.

M-am încălțat cu espadrilele lui Carrie, apoi am căutat portofelul pe care mi-l descrisese ea. Pe noptiera perfect lustruită nu era nimic, dar am deschis câteva sertare la întâmplare, întrebându-mă dacă nu cumva menajeră îl pusese undeva la dos, nu cumva să tenteze pe cineva. Primul sertar era gol. În al doilea sertar pe care l-am încercat era un mănunchi de eșarfe cu imprimeuri și era cât pe ce să-l închid la loc, când am observat că sub mormanul de mătăsuri moi părea să fie ceva, o formă tare și plată printre eșarfele diafane. Le-am dat la o parte — și respirația mi-a înghețat în gât.

Sub ele era ascuns un pistol. Nu mai văzusem niciodată unul în realitate și am încremenit, așteptându-mă cumva să se declanșeze fără să fie atins. În cap îmi răsunau tot felul de întrebări. Să-l iau? Era încărcat? Era *adevărat*? Întrebări prostești — mă îndoiam că cineva s-ar obosi să țină în cabina lui o machetă a unui pistol.

Oare să-l iau sau nu? Am încercat să-mi imaginez cum aș aținti pistolul asupra cuiva și n-am reușit. Nu, nu puteam să-l iau. Nu doar pentru că habar n-aveam să-l folosesc și era mai probabil să mă împușc pe mine decât pe altcineva, dar și pentru că *trebuia* să-i fac pe polițiști să mă creadă și să aibă încredere în mine, iar a apărea la o secție de poliție cu un pistol furat și încărcat în buzunar era cea mai bună modalitate de a mă asigura că mă arestează, în loc să mă asculte.

Am tras eșarfele la loc deasupra pistolului, cu o anumită reticență, am închis sertarul și am reluat căutarea portofelului.

Am găsit, în sfârșit, în al treilea sertar de jos, un portofel maro de piele destul de uzat, așezat cu grijă deasupra unui dosar cu hârtii. Înăuntru erau cinci-șase carduri de credit și un teanc de bancnote — n-am avut timp să le număr, dar păreau să fie cel puțin cele 5 000 de coroane de care spusese Carrie, poate mai mult. Am strecurat portofelul în buzunarul colanților, pe sub chimonou, apoi am mai privit o dată prin cameră, gata de plecare. Toate erau așa cum le găsisem, mai puțin portofelul. Era timpul să plec.

Am inspirat adânc, ca să mă pregătesc, apoi am deschis ușa. Atunci am auzit voci pe coridor. Pentru o clipă, am șovăit, întrebându-mă dacă să merg înainte cu tupeu. Dar apoi una dintre voci a spus, cu o nuanță de flirt: „Bineînțeles, domnule, fac tot ce pot ca să fiți satisfăcut..."

N-am așteptat să aud mai mult. Am închis ușa cu un țăcănit discret, am stins lumina și am rămas în întuneric, cu spatele lipit de lemnul solid și cu inima gonindu-mi cu un kilometru pe minut. Degetele îmi erau reci și mă furnicau și îmi simțeam picioarele slăbite, dar inima — inima care gonea nebunește, scăpată de sub control, bătând cuprinsă de streche — era cea care amenința să mă copleșească. La dracu', la dracu'! *Inspiră, Laura. Unu, doi...*

Taci dracu' din gură!

Habar n-aveam dacă țipătul fusese doar în mintea mea, dar am reușit cumva, cu un imens efort, să mă desprind de ușă și să mă împleticesc spre verandă. Ușa de sticla culisantă s-a deschis și am ajuns afară, iar răcoarea nopții de septembrie a fost ca un șoc pe pielea mea, care nu mai simțise de zile întregi aerul proaspăt.

Am rămas așa o clipă, cu spatele la geam, simțindu-mi pulsul la tâmple și în gât, în timp ce inima îmi izbea coastele. Apoi am inspirat adânc și m-am deplasat încet într-o

parte, acolo unde veranda se curba în jurul prorei. Acum nu mai puteam fi văzută pe fereastră. Stăteam cu spatele lipit de carcasa rece de oțel a vasului, dar am văzut străfulgerarea de lumină atunci când s-a deschis ușa dinspre coridor, apoi lămpile din cabină s-au aprins, iluminând veranda. *Nu ieși afară, nu ieși afară*, m-am rugat eu ghemuită în colț, așteptând clinchetul și culisarea ușii. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Vedeam reflecția camerei în balustrada de sticlă. Imaginea tăiată în două acolo unde se termina geamul, la înălțimea coastelor, era contorsionată de apele create de straturile multiple ale sticlei. Dar vedeam un bărbat care se mișca prin cameră. Conturul lui întunecat s-a deplasat în direcția băii și am auzit zgomot de robinete și apa trasă la baie, apoi s-a aprins televizorul — un pâlpâit alb-albăstrui pe care l-am recunoscut imediat. Am auzit o convorbire la telefon care acoperea zgomotul televizorului și am distins numele lui Anne. Mi-am ținut respirația. Oare întreba unde e Carrie? Peste cât timp avea să se ducă s-o caute?

Convorbirea telefonică a părut să ia sfârșit, sau cel puțin el a încetat să mai vorbească, și am văzut cum silueta lui se pune iar în mișcare și se aruncă pe pat, o formă întunecată rășchirată pe dreptunghiul strălucitor.

Am așteptat, din ce în ce mai înfrigurată deja, mutându-mi greutatea de pe un picior pe altul, dar neîndrăznind să mă mișc prea mult de teamă că el va vedea mișcarea reflectată în aceeași balustradă cu ajutorul căreia îl spionam eu. Noaptea era superbă și, pentru prima dată de când venisem aici, am privit în jur.

Eram mult în interiorul unui fiord. În jurul nostru se înălțau pereții stâncoși ai văii, iar apele de dedesubt erau negre, liniștite și insondabil de adânci. Departe, dincolo de

fiord, vedeam luminile unor mici așezări și felinarele bărcilor ancorate în apele liniștite. Bolta era plină de stele — limpezi și albe, aproape insuportabil de frumoase. M-am gândit la Carrie, încuiată în cabina de jos și sângerând ca un animal prins în capcană... Te rog, Doamne, fă să fie găsită. N-aș fi suportat să i se întâmple ceva. Eu aș fi fost responsabilă că acceptasem planul ei nebunesc și o încuiasem acolo.

Am așteptat, tremurând neajutorată, ca Richard să adoarmă. Dar el n-a adormit. Măcar a dat lumina puțin mai încet, dar televizorul a continuat să se audă, iar imaginile pâlpâitoare dădeau camerei nuanțe de albastru și verde, cu interludii bruște de negru. Mi-am schimbat iar poziția, băgându-mi mâinile înfrigurate sub brațe. Dacă adormea la televizor? Mi-aș fi dat seama? Dar chiar dacă adormea cu adevărat, adânc, nu eram sigură că aș fi avut curajul de a intra în aceeași cameră cu un criminal și de a mă strecura pe vârfuri la doar câțiva centimetri de el, în timp ce dormea.

Care era alternativa, atunci? Să aștept până se ducea s-o caute pe Carrie?

Am auzit ceva, ceva care mi-a făcut inima să stea în loc, iar apoi să revină la viață într-un ritm de două ori mai rapid. Motorul vasului pornea.

Panica s-a revărsat asupra mea ca un val de apă rece de mare, iar eu am încercat să gândesc — încă nu ne mișcam. Exista o șansă ca pasarela să mai fie coborâtă. Aș fi auzit dacă ar fi fost ridicată. Mi-am amintit că, atunci când plecasem din Hull, motorul zumzăise și zdrăngănise o lungă vreme înainte de plecarea efectivă. Dar era o cursă contra-cronometru. Cât timp aveam la dispoziție? Jumătate de oră? Un sfert? Poate și mai puțin, dat fiind că nu era niciun pasager la bord, niciun motiv de a mai zăbovi.

Am rămas acolo, încremenită din pricina indeciziei chinuitoare. Să încerc să fug? Oare Richard dormea? Nu-mi dădeam seama din imaginea de pe peretele balconului — era prea neclară și imprecisă.

Am întins gâtul și, cu mișcări cât mai discrete posibil, am privit dincolo de marginea ușii de la verandă în camera tăcută — dar, exact când am făcut asta, el s-a mișcat și a întins mâna după un pahar, apoi l-a pus la loc, iar eu mi-am tras capul rapid, cu inima bubuind.

La dracu'. Trebuia să fie unu noaptea. De ce nu dormea? O aștepta pe Carrie? Dar trebuia să cobor de pe vas. *Trebuia*.

M-am gândit la ușile verandelor și la faptul că ele puteau fi deschise de afară, iar cineva foarte curajos — sau foarte stupid — putea să escaladeze peretele înalt de sticlă dintre verande și să intre în cabina următoare. Odată ajunsă înăuntru, puteam să ies și să fug spre pasarelă. Nu-mi păsa ce poveste trebuia să născocesc când ajungeam acolo. Cumva aveam să cobor de pe vasul ăla, dacă nu pentru mine, atunci pentru Anne și Carrie.

Nu — dă-o naibii! Pentru *mine*.

Coboram de pe vasul ăla pentru mine — pentru că nu făcusem nimic ca să merit asta, în afară de faptul că mă aflasem la locul nepotrivit în momentul nepotrivit, și nici nu mă gândeam să-l las pe Bullmer să mă adauge pe lista femeilor de care își bătuse joc.

M-am uitat la trupul meu, la liniile unduitoare și alunecoase ale chimonoului. Nu aveam cum să mă cațăr cu el, așa că am desfăcut cureaua și am scuturat de pe mine mătasea moale. A căzut pe podea cu un foșnet ușor, apoi l-am luat de jos, am strâns stofa cât de tare puteam și am aruncat-o peste paravanul de protecție, unde a aterizat cu un foșnet discret, abia perceptibil.

Apoi am ridicat privirea spre paravanul de sticlă impunător de deasupra mea și am înghițit în sec.

N-aș fi reușit niciodată să mă cațăr chiar pe paravanul de protecție, asta era clar. Cel puțin nu fără echipament serios și/sau o scară. Dar balustrada de sticlă care dădea spre mare — pe aia probabil că *aș fi putut* să mă cațăr. Era înaltă până la coaste, iar eu eram suficient de flexibilă ca să-mi trec un picior de cealaltă parte și să mă urc călare pe ea, iar de acolo mă puteam ridica în picioare cu ajutorul paravanului de protecție.

Exista o singură problemă. Balustrada dădea spre mare.

Nu aveam fobie de apă — cel puțin nu avusesem niciodată. Dar, în timp ce priveam peste marginea balustradei spre valurile întunecate, care trăgeau cu lăcomie de carena vasului, am simțit cum stomacul mi se contractă într-un mod destul de asemănător cu răul de mare.

Căcat. Chiar aveam să fac asta? Părea că da.

Mi-am șters palmele transpirate de spatele colanților din lycra și am inspirat adânc. Nu avea să fie ușor — nu voiam să mă amăgesc —, dar *era* posibil. Carrie făcuse asta, la urma urmei, ca să intre în cabina mea. Dacă ea putuse s-o facă, puteam și eu.

Mi-am îndoit degetele, apoi mi-am ridicat un picior peste geamul care dădea spre mare și, cu ajutorul întregii forțe a mușchilor mei slăbiți, de pui crescut în cușcă, m-am tras în sus, ca să mă așez călare pe peretele de sticlă. La stânga era o cabină cu perdelele date la o parte, astfel încât puteam fi văzută de oricine ar fi întors capul să se uite pe ușa verandei. La dreapta nu se vedeau decât apele fiordului de dedesubt — nu-mi dădeam seama cât de mare era distanța până la apă, dar, din unghiul ăsta, părea să fie echivalentul a două sau trei etaje de clădire. Nu știam

sigur care parte era mai înfricoșătoare — trebuia doar să sper că mișcările mele nu atrăgeau atenția lui Richard. Am înghițit în sec, am strâns geamul alunecos între picioare și am încercat să-mi adun curajul. Încă nu trecusem de partea grea. Abia acum urma.

Am pus un picior în fața mea, tremurând de frică și efort, m-am prins de marginea paravanului mat de protecție și m-am tras ca să mă ridic. Acum mai trebuia doar să avansez încet, să îmi înalț greutatea trupului în afară, în jurul marginii dinspre mare a geamului de protecție, și să trec la adăpostul părții celeilalte.

Doar... Da. Sigur.

Am inspirat adânc, simțind cum degetele reci și transpirate îmi alunecă de pe sticlă. Nu aveam nicio *priză*, fir-ar a naibii. Aproape tot vasul ăsta era împopoțonat — nu-și permiseseră un mic ornament pentru geamul de protecție? Câteva strasuri, niște modele, *ceva* care să ofere degetelor mele o margine de care să se agațe?

Am scos un picior în afară și l-am întins pe lângă peretele înalt de sticlă și... dintr-odată, mi-am dat seama că espadrilele fuseseră o idee proastă.

Le lăsasem în picioare, gândindu-mă că n-ar fi rău să-mi protejeze ceva tălpile și să-mi ofere o priză suplimentară pe sticlă, dar, în timp ce greutatea mea se legăna deasupra apei, am simțit că talpa piciorului de sprijin alunecă pe muchia ascuțită.

Am icnit, iar degetele mi s-au crispat cu disperare pe sticla din fața mea. Dacă simpla voință ar fi putut să mă țină, aș fi reușit. Am simțit cum mi se rupe o unghie, apoi încă una, după care am avut impresia că sticla e smulsă dintre mâinile mele bâjbâitoare cu o bruschețe care m-a făcut să încremenesc — nici măcar n-am mai fost în stare să țip.

Pentru o clipă scurtă și îngrozitoare, am simțit vântul pe obraz. Părul îmi fâlfâia în întuneric și mâinile încercau să se agațe de aer. Cădeam, cădeam pe spate spre apele insondabile ale fiordului.

M-am izbit de marea întunecată cu un zgomot ca de foc de armă — o lovitură aprigă și răsunătoare care mi-a golit plămânii de aer.

Am simțit cum îmi ies pe gură bule de aer, în timp ce mă scufundam prin frigul pătrunzător, iar apa înghețată mă străpungea până la os. În timp ce coboram prin bezna fără fund, am simțit cum de jos de tot urcă un curent mătăsos care mă prinde de picioare și mă trage în jos.

33

Nu-mi amintesc ce am simțit în timp ce mă scufundam — doar pocnitura ca de os rupt când mă izbisem de mare și frigul paralizant al apei. Dar îmi amintesc panica grețoasă pe care am simțit-o când curentul m-a tras la fund de tot.

Loviți, le-am spus picioarelor mele, simțind cum respirația îmi suspină în gât. Și am dat din picioare. În frigul întunecat, am dat din picioare mai întâi pentru că nu voiam să mor, apoi, pe măsură ce frigul întunecat începea să mă cuprindă, pentru că nu aveam ce altceva să fac, pentru că plămânii mei țipau și eu știam că, dacă nu ies la suprafață, o să mor curând.

Curentul trăgea și smucea de picioarele mele cu degete alunecoase, încercând să mă ducă adânc în întunericul fiordului, iar eu dădeam întruna din picioare, cu disperare crescândă. În întunericul acela, înconjurată din toate părțile de curenți învârtejiți de apă, era aproape imposibil să-mi dau seama în ce parte era sus. Dacă mă împingeam și mai mult spre adâncuri? Și totuși, n-am îndrăznit să mă opresc. Instinctul de supraviețuire era prea puternic. *Mori!* mi-a strigat o

voce în cap. Iar picioarele mele nu puteau avea altă reacție decât să lovească la nesfârșit.

Am închis ochii din cauza usturimii sării, iar pe pleoapele închise au început să-mi apară lumini sclipitoare și licăritoare, îngrozitor de asemănătoare cu dungile de lumină și întuneric care îmi fragmentau vederea atunci când aveam un atac de panică. Dar, în mod uimitor și incredibil, când am deschis iar ochii, am văzut ceva: licărul alb și limpede al lunii pe apă.

Timp de o secundă, nu mi-a venit să cred, dar licărul se apropia tot mai mult, iar forța cu care mă trăgea curentul slăbea, apoi, în cele din urmă, am ieșit la suprafață și am tras aer în piept cu un zgomot care semăna mai mult a strigăt. Pe față îmi șiroia apa, tușeam, icneam și iar tușeam.

Eram foarte aproape de carena vasului, suficient de aproape ca să simt pulsația motoarelor ca pe un tremur al apei, și mi-am dat seama că trebuie să încep să înot. Nu doar pentru că era întru totul posibil să mor de hipotermie chiar dacă apa nu era foarte rece, ci mai degrabă pentru că, dacă vasul începea să se miște când eu eram atât de aproape, doar o intervenție divină m-ar fi putut salva. Iar în ultimele câteva zile avusesem suficient ghinion ca să încep să cred că, dacă într-adevăr exista un Dumnezeu acolo sus, nu mă plăcea prea mult.

Am călcat apa, tremurând și încercând să mă orientez. Ieșisem la suprafață în fața vasului și vedeam un șir de lumini de pe chei și ceea ce mi s-a părut că ar putea fi forma întunecată a unei scări, chiar dacă mi-era greu să fiu sigură, din cauza apei care îmi șiroia pe ochi.

Era dificil să-mi fac trupul să mă asculte; tremuram atât de tare că abia îmi puteam controla membrele, dar mi-am forțat brațele și picioarele să se miște și, treptat, am început

să înot spre lumini, tușind din cauza valurilor care mă loveau în față și simțind cum frigul apei mă pătrunde până la os. Mă forțam să respir încet și profund, chiar dacă fiecare parte a trupului meu ar fi vrut să icnesc și să gâfâi din cauza asediului fizic al frigului. Ceva moale, dar solid s-a ciocnit de fața mea în timp ce înotam și m-am cutremurat, însă mai mult de frig decât de repulsie. Puteam să mă îngrijorez din cauza șobolanilor morți și a peștilor putreziți după ce ajungeam pe mal. În clipa asta, singurul lucru de care îmi păsa era să supraviețuiesc.

Nu aveam cum să fi căzut la mai mult de șase-opt metri de chei, dar acum părea mult mai mult. Am tot înotat, și uneori aș fi putut jura că luminile de pe mal se îndepărtau, iar alteori păreau atât de aproape, încât le-aș fi putut prinde cu mâna — dar în cele din urmă am simțit fierul ruginit al scării lovindu-mi degetele amorțite. Urcam și alunecam, alunecam și urcam, străduindu-mă să nu scap din mână treptele pe care mă cățăram, udă și cu oasele tremurând.

Ajunsă pe chei, m-am prăbușit pe beton, icnind, tușind și dârdâind. După o clipă, m-am ridicat în patru labe și am înălțat privirea, mai întâi spre *Aurora*, apoi spre micul oraș din fața mea.

Nu era Bergen. Habar n-aveam unde eram, dar părea un orășel, aproape un sat, iar atât de târziu în noapte nu se vedea nici picior de om. Cele câteva cafenele și baruri aliniate pe chei erau toate închise. Se zăreau niște lumini în vitrinele magazinelor, dar singurul local pe care îl vedeam și care părea că ar putea să-mi deschidă ușa era un hotel de pe chei.

M-am ridicat în picioare tremurând, am trecut peste lanțul scund de protecție de la marginea apei și m-am îndreptat împleticindu-mă spre hotel. Motorul *Aurorei* accelerase puțin și acum avea o notă de urgență. În timp ce traversam

pragul de beton aparent nesfârșit al cheiului, sunetul motorului a crescut iar în intensitate și s-a auzit un clipocit. Am privit temător în urma mea și am văzut cum vasul se pune în mișcare și se îndepărtează încet de țărm, cu prora îndreptată spre ieșirea din fiord și motoarele scrâșnind și huruind.

Am întors repede capul, copleșită de un fel de superstiție, ca și cum privirea aruncată în urmă ca să mă uit la vas ar fi putut să atragă atenția celor de la bord.

Când am ajuns la ușa hotelului, zgomotul motorului a crescut din nou în intensitate. Am simțit că-mi cedează picioarele în timp ce băteam iar și iar la ușă. Am auzit o voce spunând: „Vă rog, vă rog, veniți careva..." Apoi ușa s-a deschis lumina și căldura s-au revărsat afară, iar eu am simțit cum cineva mă susține și mă ajută să trec pragul spre adăpost.

*

Peste aproximativ jumătate de oră, stăteam ghemuită într-un fotoliu de răchită, învelită într-o pătură sintetică roșie, pe terasa slab luminată și închisă cu geam care dădea spre golf. Țineam în mâini o ceașcă de cafea, dar eram prea obosită s-o beau. Auzeam în fundal voci care vorbeau în... norvegiană, presupun că era. Eram copleșită de oboseală. Mă simțeam ca și cum n-aș fi dormit cum trebuie de zile întregi — ceea ce era adevărat. Bărbia îmi cădea întruna în piept, apoi se smucea în sus ca și cum mi-aș fi adus aminte unde eram și de ce scăpasem. Oare fusese real acel coșmar de pe vasul splendid, cu celula aceea ca un coșciug de sub valuri? Sau nu era decât o lungă halucinație?

Pe jumătate moțăiam, pe jumătate priveam luminile din întunericul liniștit al golfului, unde *Aurora* era un grăunte

îndepărtat la ieșirea din fiord, îndreptându-se spre vest, când am auzit o voce peste umăr.

— Domnișoară?

Am ridicat privirea. Era un bărbat care purta un ecuson ușor strâmb pe care scria „Erik Fossum — Manager general". Arăta ca și cum tocmai ar fi fost dat jos din pat, cu părul răvășit și nasturii de la cămașă prost încheiați. Și-a trecut mâna peste bărbia nerasă și s-a așezat pe fotoliul din fața mea.

— Bună, am spus eu greoi.

Îi spusesem deja povestea mea bărbatului de la recepție — cel puțin atât cât mi se păruse prudent să spun și atât cât permitea engleza lui. Acesta era, în mod evident, portarul de noapte și arăta și vorbea mai mult ca un spaniol sau un turc decât ca un norvegian, chiar dacă norvegiana lui părea mai bună ca engleza, care era în regulă dacă era vorba de expresii comune despre cazare și programul de lucru, dar nu putea face față unei povești contorsionate despre identități confuze și crimă.

Îl văzusem cum îi arată managerului singurul act de identitate pe care îl aveam la mine — cel al lui Anne — și i-am auzit vocea joasă și reținută, care mi-a repetat numele real de mai multe ori.

Acum, bărbatul din fața mea și-a împletit degetele și a zâmbit agitat.

— Domnișoară... Black Lock, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

— Nu înțeleg prea bine — managerul de noapte a încercat să-mi explice, dar cum se face că aveți cardurile de credit ale lui Anne Bullmer? Îi cunoaștem bine pe Anne și Richard, stau aici uneori. Sunteți o prietenă de-a lor?

Mi-am acoperit fața cu mâinile, ca și cum aș fi putut să reprim oboseala care amenința să mă copleșească.

— Eu... e o poveste foarte lungă. Vă rog, aș putea să dau un telefon? Trebuie să iau legătura cu poliția.

Așa hotărâsem în timp ce stăteam sprijinită de tejgheaua lustruită a recepției, udă leoarcă și epuizată. În ciuda promisiunii făcute lui Carrie, era singura mea șansă de a o salva. Nu credeam nici pentru o clipă că Richard ar fi lăsat-o să trăiască. Carrie știa prea multe, compromisese prea multe lucruri. Fără eșarfă nu aveam nicio șansă să trec drept Anne, iar fără pașaportul lui Carrie nu aveam nicio șansă să mă dau drept Carrie, și amândouă obiectele erau pierdute undeva în adâncurile fiordului. Doar portofelul lui Anne supraviețuise — când urcasem scara ca să ies din apă, descoperisem că, în mod miraculos, era încă în buzunarul colanților din lycra.

— Bineînțeles, a spus Erik înțelegător. Vreți să sun eu? E posibil să nu aibă un vorbitor de engleză de serviciu la ora asta din noapte. Și trebuie să vă avertizez, noi nu avem secție de poliție în oraș; cea mai apropiată e la câteva ore distanță, în următoarea... cum se spune... în următoarea vale. Probabil că abia mâine o să sosească cineva.

— Dar, vă rog, spuneți-le că e urgent, am zis eu obosită. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Pot plăti o cameră. Am bani.

— Haideți să nu ne facem griji din cauza asta, a răspuns el zâmbind. Pot să vă mai aduc ceva de băut?

— Nu, mulțumesc. Doar vă rog spuneți-le să vină *repede*. S-ar putea ca viața cuiva să fie în pericol.

Mi-am lăsat capul să cadă pe mână, cu pleoapele aproape închise, în timp ce el se întorcea la recepție. Am auzit cum e ridicat receptorul telefonului și bipăitul unui număr format. Părea să fie unul lung. Poate că varianta norvegiană a lui 112 era altfel. Sau poate că telefona la secția de poliție.

După câteva clipe, cineva de la celălalt capăt al firului a răspuns și a urmat un scurt dialog. Prin negura epuizării, am auzit cum Erik spune în norvegiană ceva din care am prins doar cuvântul „hotel"... după care a urmat o pauză și o altă replică în norvegiană. Apoi am auzit numele meu, rostit de două ori, și după aceea numele lui Anne.

— *Ja, din kone, Anne*, a spus Erik, ca și cum persoana de la celălalt capăt al firului nu auzise bine sau nu credea ce aude.

Apoi din nou norvegiană, după care un râset și, la sfârșit:

— *Takk, farvel, Richard.*

Mi-am smucit capul din mâna cu care îl sprijineam și tot trupul mi-a încremenit dintr-odată.

M-am uitat la vasele din golf, la *Aurora*, ale cărei lumini dispăreau la mare depărtare. Și... oare îmi imaginam eu? Vasul a părut să se oprească.

Am mai rămas așa un moment, privindu-i luminile și încercând să le măsor după reperele din golf și, în cele din urmă, m-am convins. *Aurora* nu mai mergea spre ieșirea din fiord spre vest. Se întorcea.

Erik a închis și a format un alt număr.

— *Politiet, takk*, a spus el când a răspuns cineva.

Pentru o clipă nu m-am putut mișca, încremenind când mi-am dat seama ce făcusem. Nu crezusem prea mult afirmațiile lui Carrie despre rețeaua de influență a lui Richard. Le pusesem pe seama paranoiei unei femei prea distruse ca să mai creadă în posibilitatea unei evadări. Însă acum... acum, acele temeri păreau foarte reale.

Am pus ceașca de cafea ușor pe masă, am lăsat pătura roșie să cadă pe podea și, foarte încet, am deschis ușa terasei și m-am strecurat afară, în noapte.

34

Am fugit pe străzile șerpuite ale orășelului, în timp ce respirația îmi sfâșia pieptul și pietricelele îmi intrau în picioarele goale, făcându-mă să tresar de durere. Străzile s-au terminat și luminile stradale au început să dispară, dar eu am continuat să alerg prin întuneric și frig, împleticindu-mă prin bălți invizibile, peste iarba udă și alei cu pietriș, până când picioarele mele au devenit prea amorțite ca să simt tăieturile și pietricelele.

Chiar și atunci am mers mai departe, disperată să mă îndepărtez cât mai mult de Richard Bullmer. Știam că nu pot s-o mai țin mult așa, că la un moment dat va trebui să renunț — dar singura mea speranță era să merg mai departe cât mai mult posibil, până când ajungeam la un fel de adăpost.

În cele din urmă, n-am mai putut alerga. Am redus ritmul până la un jogging icnit și șchiopătat, apoi, pe măsură ce luminile orășelului se micșorau în depărtare, am încetinit până la un mers dureros și împleticit. Eram pe un drum șerpuit care cotea în întuneric, urcând pe partea laterală a fiordului. La fiecare câteva sute de metri, mă uitam peste umăr la valea de jos, la luminile tot mai mici cu care era

împestrițat micul orășel-port și la fâșia întunecată și lucioasă a apelor fiordului, pe care se apropiau luminile *Aurorei*. Acum deveniseră inconfundabile. Vedeam clar vasul și vedeam și lumina care începea să coloreze cerul de deasupra mea.

Probabil că deja veneau zorii — Dumnezeule, ce zi era oare? Luni?

Dar ceva nu părea în regulă, iar după câteva minute mi-am dat seama ce anume. Luminile nu erau la est, ci la nord. Ceea ce vedeam eu nu erau zorii, ci verdele straniu cu fâșii aurii, al aurorei boreale.

Înțelegerea acestui lucru m-a făcut să râd — un hohot amar și trist, care a răsunat șocant de zgomotos în aerul liniștit al nopții. Ce spusese Richard? Că toată lumea trebuie să vadă aurora boreală înainte să moară. Ei bine, eu o văzusem. Însă acum asta nu mai părea atât de important.

Mă oprisem pentru o clipă ca să privesc splendoarea mișcătoare a aurorei, dar gândul la Richard m-a făcut să pornesc iar. Cu fiecare pas, îmi aminteam îndemnurile frenetice ale lui Carrie de a fugi și de a scăpa — afirmațiile ei isterice despre amploarea influenței lui Richard.

Acum nu mai păreau isterice.

Cât mi-aș fi dorit s-o fi *crezut* — nu ar fi trebuit să arat la hotel actul de identitate al lui Anne și nici să-i încredințez lui Erik cele câteva detalii pe care i le oferisem. Dar pur și simplu nu crezusem că cineva, oricât de bogat ar fi, poate să aibă genul ăsta de putere. Acum îmi dădeam seama că greșisem.

Am gemut din cauza propriei mele stupidități și a frigului care mă săgeta prin hainele subțiri și umede; dar mai ales din cauza faptului că lăsasem portofelul la recepție. Stupid, stupid, stupid. Erau 5 000 de coroane ude leoarcă, dar încă utilizabile, pe care le lăsasem acolo pentru Richard, ca pe

un mic avans pentru când ajungea la hotel. Ce aveam să fac? N-aveam acte de identitate, n-aveam unde să dorm și niciun mijloc de a-mi cumpăra măcar o ciocolată, cu atât mai puțin bilet de tren. Marea mea speranță era să găsesc o secție de poliție, dar cum? Unde? Și oare îndrăzneam să le spun adevărul odată ce ajungeam acolo?

Tocmai mă gândeam la asta când am auzit în spatele meu mugetul unui motor. M-am întors și am văzut o mașină apărând dintr-o curbă înspăimântător de rapid, în mod evident neașteptându-se să fie cineva acolo la acea oră din noapte.

M-am repezit spre marginea drumului, mi-am pierdut echilibrul și am căzut. Am alunecat pe o porțiune de grohotiș și m-am zgâriat, zdrențuindu-mi colanții. M-am oprit cu un pleoscăit în șanțul cu pietricele, un fel de pârâu sau canal de drenaj care cobora spre fiord. Mașina a oprit scrâșnind pe drumul aflat la vreo doi metri deasupra mea, cu farurile îndreptate spre vale și gazul de eșapament unduind roșu în lumina stopurilor.

Am auzit zgomot de pași pe drumul de deasupra. Richard? Unul dintre oamenii lui? *Trebuia* să plec de acolo.

Am încercat să-mi pun greutatea pe gleznă și am simțit cum cedează. Am încercat iar, mai atent de data asta. Durerea m-a făcut să suspin.

La auzul acestui zgomot, silueta unui bărbat — luminată din spate, astfel că nu îi puteam vedea decât conturul — a privit peste marginea drumului, iar o voce a spus ceva în norvegiană. Am scuturat din cap. Îmi tremurau mâinile.

— Nu v-vorbesc norvegiană, am spus eu, încercând să-mi stăpânesc suspinele. Tu v-vorbești engleză?

— Da, vorbesc engleză, a spus bărbatul cu un accent puternic. Dă-mi mâna. O să te ajut să ieși afară.

Am ezitat, dar nu aveam cum să ies din șanț fără ajutor, iar dacă bărbatul chiar ar fi vrut să-mi facă rău putea foarte bine să coboare el și să mă atace la adăpostul șanțului. Era mai bine să ies, unde puteam cel puțin să fug, dacă era nevoie.

Luminile mașinii îmi intrau în ochi și mă orbeau. Am ridicat mâna, ca să-mi apăr ochii de strălucirea lor. Nu vedeam decât o formă întunecată și un halou de păr blond sub un fel de șapcă. Cel puțin nu era Richard, de asta eram sigură.

— Dă-mi mâna, a spus bărbatul iar, de data asta cu o urmă de nerăbdare. Ești rănită?

— Nu, nu s-sunt rănită. Adică mă doare glezna, dar nu cred că-i ruptă.

— Pune piciorul acolo, mi-a spus el arătând spre un bolovan care se înălța din șanț vreo jumătate de metru, și o să te trag sus.

Am dat din cap și, cu senzația că e posibil să fac ceva foarte stupid, am pus piciorul sănătos pe stâncă și am întins mâna dreaptă în sus.

Am simțit cum bărbatul mă prinde de încheietură cu o mână extrem de puternică. A început să tragă cu un geamăt, proptindu-se într-o stâncă de la marginea șanțului. Mușchii și tendoanele brațului meu protestau zgomotos, iar când am încercat să-mi las greutatea pe piciorul rănit am țipat, dar, în cele din urmă, cu un elan dureros și rapid am ajuns sus, afară din șanț, și m-am oprit tremurând pe marginea drumului.

— Ce faci aici? a spus bărbatul.

Nu-i vedeam fața, dar vocea lui era îngrijorată.

— Te-ai rătăcit? Ai avut un accident? Drumul ăsta duce în munți, nu e un loc pentru turiști.

Încercam să mă gândesc ce să-i răspund, când mi-am dat seama de două lucruri.

Primul era că bărbatul avea ceva într-un toc de la șold, a cărui formă se profila în lumina mașinii. Iar al doilea, că mașina era de poliție. Stăteam așa, încremenită, încercând să mă gândesc ce să spun. Am auzit pârâitul unei stații de emisie-recepție sfâșiind noaptea.

— Eu..., am îngăimat.

Polițistul a făcut un pas în față, ca să mă vadă mai bine, și s-a încruntat.

— Cum te cheamă, domnișoară?

— Eu..., am spus.

Apoi m-am oprit. Din stația de emisie-recepție s-a auzit încă un pârâit, iar polițistul a ridicat un deget.

— O clipă, te rog.

A dus mâna la șold, iar eu am văzut că ceea ce mi se păruse a fi un pistol era de fapt o stație de emisie-recepție de poliție, într-un toc de lângă o pereche de cătușe. Polițistul a vorbit scurt în receptor, apoi a urcat la volan și a început o conversație mai lungă la stația mașinii.

— *Ja*, am auzit.

Apoi a urmat o discuție pe care n-am înțeles-o. Polițistul s-a uitat la mine prin parbriz, iar ochii lui s-au oprit asupra ochilor mei, cu o privire nedumerită.

— *Ja*, a spus el din nou, *det er riktig, Laura Blacklock.*

Totul a părut să încetinească, iar eu mi-am dat seama, cu o certitudine rece, că era acum sau niciodată. Dacă fugeam acum, poate că făceam o greșeală. Dar, dacă nu fugeam, poate că nu mai apucam să-mi dau seama dacă făcusem sau nu o greșeală, și nu-mi permiteam să-mi asum acest risc.

Am mai ezitat doar o clipă, apoi l-am văzut pe polițist că pune stația la loc și caută ceva în torpedou.

Habar n-aveam ce să fac. Dar nu o crezusem pe Carrie înainte și fusese cât pe ce să mă coste totul.

Mi-am adunat curajul pentru durerea care știam că o să urmeze și am început să alerg — nu în susul drumului, ca mai înainte, ci în jos, coborând într-un fel de cursă disperată peretele vertiginos al fiordului.

35

Se făcea lumină când mi-am dat seama că nu mai pot avansa, că mușchii mei epuizați își consumaseră întreaga rezistență și pur și simplu refuzau să mă mai asculte. Nu mai mergeam, ci mă împleticeam ca un om beat, iar când încercam să trec peste câte un trunchi de copac căzut, genunchii îmi cedau.

Trebuia să mă opresc. Dacă nu mă opream, aveam să cad din picioare, și mă afundasem atât de mult în zona rurală norvegiană că era posibil ca trupul meu să nu mai fie găsit niciodată.

Aveam nevoie de adăpost, dar părăsisem drumul cu mult timp în urmă și nu se vedea nicio casă. Nu aveam telefon. Nici bani. Nici măcar nu știam cât e ceasul, deși trebuia să fie puțin înaintea zorilor.

În gâtul uscat mi-a urcat un suspin, dar exact în clipa aceea am văzut cum printre copacii rari se ițește ceva — o formă lungă și joasă. Nu o casă — ci un fel de hambar, poate?

Priveliștea asta a oferit picioarelor mele o doză de energie. Am ieșit dintre copaci împleticindu-mă, am traversat un drum de pământ și am intrat pe poarta unui gard de

plasă. Chiar era un hambar — deși cuvântul acesta părea prea distins pentru cocioaba din fața mea, cu pereți rahitici de lemn și acoperiș de tablă ondulată.

Doi cai mici și mițoși au întors capetele, curioși, când am trecut pe lângă ei, apoi unul a reînceput să bea din ceva ce am recunoscut, cu inima tresărind, a fi o troacă de apă a cărei suprafață era roz și aurie în lumina catifelată a zorilor.

M-am împleticit spre troacă și am căzut în genunchi pe iarba scundă de lângă ea. Mi-am făcut mâinile căuș și am băut cu guri mari. Era apă de ploaie și avea gust de noroi, praf și rugină, de la metalul din care era făcută troaca, dar nu-mi păsa. Eram prea însetată ca să mă gândesc la altceva în afară de îndestularea gâtului meu pârjolit.

După ce am băut cât de mult am putut, m-am îndreptat de spate și am privit în jurul meu. Ușa hambarului era închisă, dar, când am pus mâna pe clanță, s-a deschis și am intrat prudent înăuntru, închizând-o în urma mea.

Înăuntru era fân — mulți baloți de fân — și niște vedre în care eu m-am gândit că ar putea fi furaje sau suplimente. Pe pereți erau atârnate câteva pături pentru cai.

Beată de oboseală, am tras încet o pătură și am întins-o peste cel mai gros morman de fân — fără să mă gândesc la șobolani, purici sau măcar la oamenii lui Richard. Cu siguranță nu aveau cum să mă găsească aici, iar eu ajunsesem la punctul în care aproape că nu-mi mai păsa — dacă mă lăsau să mă odihnesc, puteau să mă ia cu ei.

Apoi m-am întins pe patul improvizat și am tras cealaltă pătură peste mine.

Și am dormit.

*

— Alo?

Vocea din capul meu vorbise din nou, dureros de tare, iar eu am deschis ochii în lumina orbitoare și am văzut o față care mă privea. Un bărbat în vârstă, cu barbă mare și albă, care semăna cu un căpitan de vas, mă studia cu niște ochi căprui umezi și cu un amestec de surpriză și preocupare.

Am clipit și m-am tras în spate, cu inima bubuind dureros, apoi am încercat să mă ridic în picioare, dar glezna mi s-a răsucit chinuitor și m-am clătinat. Bărbatul m-a prins de braț și a spus ceva în norvegiană, iar eu m-am smuls violent din strânsoarea lui, fără să mă gândesc, și am căzut pe spate, pe podeaua hambarului.

Timp de câteva clipe, ne-am mulțumit să ne uităm unul la celălalt, el examinând zgârieturile și tăieturile mele, eu privind spre fața lui ridată și spre câinele care lătra și îi dădea ocol.

— *Kom*, a spus el în sfârșit.

S-a ridicat cu greu din poziția lui ghemuită și a întins mâna cu un calm prudent, ca și cum aș fi fost un animal rănit care ar fi putut să muște la orice provocare, nu o ființă umană. Câinele a lătrat din nou, de data asta isteric, și bărbatul a strigat peste umăr ceva care în mod evident însemna: *Taci odată!*

— Cine..., am început eu.

Mi-am umezit buzele cu limba și am încercat iar.

— Cine ești? Unde sunt?

— Konrad Horst, a spus bărbatul arătând cu mâna spre el.

Și-a scos portofelul, l-a deschis și mi-a arătat o fotografie cu o doamnă în vârstă, cu obraji trandafirii și un coc de păr alb, care strângea la piept doi băieței blonzi.

— *Min kone*, a rostit el lent.

Apoi, arătând spre copii, a spus ceva care semăna cu: „Voarte vrumos". Apoi a arătat spre ușa hambarului, spre un Volvo extrem de vechi parcat în față.

— *Bilen min*, a spus el. *Kom*.

Nu știam ce să fac. Fotografiile cu soția și nepoții lui aveau ceva liniștitor — dar chiar și violatorii și criminalii au nepoți, nu-i așa? Pe de altă parte, poate că era pur și simplu un bătrân drăguț. Poate că soția lui vorbea engleză. Sau, cel puțin, poate că aveau telefon.

M-am uitat la glezna mea. Nu prea aveam de ales. Se umflase, devenind de două ori mai mare decât de obicei. Nu eram sigură că pot șchiopăta nici până la mașină, cu atât mai puțin să ajung la aeroport.

Căpitanul de vas a întins mâna și a făcut un gest ușor.

— Tee rog? a hârâit el întrebător, ca și cum mi-ar fi dat de ales.

Dar era o iluzie. Nu aveam de ales.

L-am lăsat să mă ajute să mă ridic în picioare și m-am urcat în mașină.

*

Abia după ce am pornit mi-am dat seama cât de departe alergasem noaptea trecută. Din acest pliu împădurit al pantei nici nu se vedea fiordul, iar Volvo-ul cred că s-a hurducat pe mai mulți kilometri de drum cu făgașe până să ajungem la ceva ce semăna a șosea.

Tocmai intram pe asfalt când am observat ceva în mica scobitură de sub radio — un telefon mobil. Era foarte, foarte vechi, dar era un telefon.

Am întins mâna, cu respirația tăiată.

— Îmi dai voie?

Căpitanul de vas a privit spre mine și a zâmbit larg. Mi-a pus telefonul în poală, dar apoi a bătut în ecran și a spus ceva în norvegiană. Imediat ce m-am uitat la telefon, mi-am dat seama ce spunea. Nu era semnal.

— *Vente*, a spus el tare și clar.

Apoi a spus încet, cu o engleză cu accent puternic:

— Așteaptă.

Am păstrat telefonul în poală, privind ecranul cu un nod în gât, în timp ce copacii treceau prin dreptul geamului. Dar ceva nu avea sens. Fie calculasem eu greșit, fie pierdusem o zi.

— Asta, am arătat eu spre data de pe ecran, azi chiar e 29?

Căpitanul de vas a privit spre ecran, apoi a dat din cap.

— *Ja, tjueniende* — marr-ti, a spus el, pronunțând foarte încet.

Marți. Azi era *marți*. Dormisem în coliba cea mică o zi și o noapte.

Încercam să asimilez asta și să nu mă gândesc cât de îngrijorați trebuiau să fie Judah și părinții mei, când bărbatul a intrat pe aleea unei case mici, îngrijite și zugrăvite în albastru, iar în colțul ecranului de la telefon a apărut ceva — o singură bară de semnal.

— Te rog? am spus eu, cu inima bătându-mi dintr-odată atât de puternic în gâtlej, încât cuvintele mele păreau sugrumate și stranii. Pot să-mi sun familia din Anglia?

Konrad Horst a spus în norvegiană ceva ce n-am înțeles, dar dădea din cap, așa că am tastat +44, cu degetele tremurându-mi atât de tare că abia găseam tastele, și apoi numărul de mobil al lui Judah.

36

Mult timp, nu ne-am spus nimic. Am stat în mijlocul aeroportului ca doi caraghioși, ținându-ne în brațe. Judah îmi atingea fața, părul și vânătăile de pe obraz, ca și cum nu i-ar fi venit deloc să creadă că sunt eu. Presupun că și eu făceam același lucru, nu-mi mai amintesc.

Nu mă puteam gândi la altceva decât că sunt acasă. Sunt acasă. Sunt acasă.

— Nu pot să cred, spunea Judah întruna. Ești teafără.

Apoi au venit lacrimile. Am început să plâng în lâna aspră și iritantă a gecii lui. Judah nu spunea absolut nimic, mă ținea în brațe ca și cum n-ar mai fi vrut să-mi dea drumul.

*

La început, nu voisem ca soții Horst să sune la poliție, dar nu-i puteam face să înțeleagă asta, iar după ce am vorbit cu Judah și el mi-a promis că sună la Scotland Yard ca să le spună povestea mea — o poveste atât de neverosimilă că aproape nici mie nu-mi venea s-o cred —, am început să accept faptul că nici măcar Richard Bullmer nu mai putea să-și folosească banii ca să scape din situația asta.

După ce au sosit, poliţiştii m-au dus la un centru medical ca să-mi tratez tăieturile de la picior şi glezna sucită şi să mi se prescrie medicamente. A părut că durează o veşnicie, dar în cele din urmă doctorii m-au declarat aptă de drum, apoi am fost dusă imediat la o secţie de poliţie din susul văii, unde aştepta un oficial al Ambasadei Britanice din Oslo.

M-am trezit recitând iar şi iar povestea cu Anne, Richard şi Carrie, şi de fiecare dată părea şi mai neverosimilă pentru propriile mele urechi.

— Trebuie s-o ajutaţi, spuneam eu întruna. Carrie... trebuie să vă duceţi după vasul ăla.

Oficialul britanic şi poliţistul au schimbat o privire, apoi poliţistul a spus ceva în norvegiană. Mi-am dat seama dintr-odată că ceea ce nu voiau ei să-mi spună nu putea fi o veste bună.

— Ce? am întrebat eu. Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Poliţia a găsit două cadavre, a spus în cele din urmă oficialul ambasadei cu o voce stingherită şi formală. Unul la primele ore ale dimineţii de luni, dragat de un vas de pescuit, iar al doilea luni, recuperat de scafandrii poliţiei.

Mi-am prins capul cu mâinile, apăsându-mi ochii cu degetele şi urmărind cum presiunea creşte şi se transformă în flăcări şi scântei sub pleoape. Am inspirat adânc.

— Spuneţi-mi, am ridicat eu privirea. Trebuie să ştiu.

— Cadavrul recuperat de scafandri era un bărbat, a spus încet oficialul ambasadei. Avea o rană de glonţ la tâmplă, poliţia crede că e posibil să fie autoprovocată. Nu avea niciun act de identitate la el, dar suspectează că e cadavrul lui Richard Bullmer. A fost dat dispărut de echipajul de pe *Aurora*.

— Şi..., am înghiţit eu în sec. Şi celălalt?

— Celălalt e o femeie foarte slabă, cu păr scurt. Poliția o să facă o autopsie, dar datele preliminare arată că s-a înecat. Domnișoară Blacklock?

Oficialul a privit în jur, ca și cum n-ar fi știut prea bine ce să facă.

— Vă simțiți bine, domnișoară Blacklock? Poate să-i dea cineva un șervețel, vă rog? Vă rog, nu mai plângeți, domnișoară Blacklock, acum ați scăpat.

Dar nu puteam vorbi. Și cel mai rău era că avea dreptate — eu într-adevăr scăpasem, dar Carrie...

Ar fi trebuit să mă consolez cu faptul că Bullmer se sinucisese, dar nu reușeam. Am rămas așa, plângând în șervețelul pe care mi l-au dat și gândindu-mă la Carrie și la tot ce îmi făcuse și la cum mă ajutase. Indiferent care erau părțile ei rele și părțile ei bune, Carrie plătise cu viața. Nu mă grăbisem suficient ca s-o salvez.

37

Taxiul ne-a dus de la aeroport acasă la Judah. N-am discutat despre asta, dar cumva era clar că nu puteam da piept cu apartamentul meu de la subsol. Mă săturasem să fiu închisă în camere fără lumină, iar Judah părea să-și fi dat seama.

M-a învelit cu o pătură pe canapeaua din sufrageria lui, de parcă aș fi fost un copil mic sau cineva în convalescență, și m-a sărutat foarte încet pe frunte, ca și cum ar fi putut să se spargă.

— Nu pot să cred că ești acasă, a spus el din nou. Când mi-au arătat fotografia aia cu ghetele tale...

I s-au umezit ochii, iar eu am simțit usturimea lacrimilor în gât.

— Le luase Carrie, am spus eu răgușit. Pentru ca eu să pot pretinde că sunt ea. A...

Dar n-am reușit să termin.

Judah m-a ținut îndelung în brațe, apoi, când a putut să vorbească și să înghită iar, a spus:

— Ai... ai primit o grămadă de mesaje, să știi. M-au sunat pe mine, deoarece căsuța ta vocală era plină. Le-am notat.

A căutat în buzunar și mi-a dat lista. M-am uitat pe ea. Majoritatea erau nume la care m-aș fi așteptat: Lissie... Rowan... Emma... Jenn...

Câteva erau surprinzătoare:

— Tina West: Foarte bucuroasă că ești în siguranță. Nu trebuie s-o suni înapoi.

— Chloe... Yansen?: Speră că ești bine. S-o suni dacă ea sau Lars pot să te ajute cu ceva.

— Ben Howard. Niciun mesaj.

— Dumnezeule, Ben! am spus, simțind un junghi de vinovăție. Sunt surprinsă că mai vorbește cu mine. Aproape l-am acuzat că e în spatele întregii povești. Chiar a sunat?

— Și asta nu e totul, a spus Judah, ștergându-și ochii pe furiș de tricou. El a fost cel care a dat alarma. M-a sunat din Bergen, voia să afle dacă ai ajuns acasă cu bine și, când i-am spus că nu mai am vești de la tine de duminică, mi-a cerut să sun la poliția britanică și să le zic că e ceva urgent. A spus că el începuse să facă scandal după Trondheim, dar că nimeni din echipaj nu voia să-l asculte.

— Nu mă face să mă simt și mai prost, am spus, acoperindu-mi fața cu mâinile.

— Ei, rămâne totuși un mic rahat plin de sine, a răspuns Judah.

Mi-a zâmbit șarmant, iar eu am văzut cu un fior că dintele lui prinsese din nou rădăcină.

— Și a dat un interviu destul de mizerabil în *Mail*, din care reieșea că voi doi abia v-ați despărțit.

— Bun, am pufnit eu în râs. Asta mă face să mă simt puțin mai bine că l-am acuzat de crimă.

— Știi ce, vrei o ceașcă de ceai?

Am dat din cap și el s-a ridicat să se ducă în bucătărie. Am scos o mână de șervețele dintr-o cutie de pe

măsuță și mi-am șters ochii, apoi am luat telecomanda și am dat drumul la televizor, vrând să găsesc o oarecare normalitate.

Treceam de la un canal la altul, căutând ceva liniștitor și familiar — poate o reluare din *Prietenii tăi* sau *Cum am cunoscut-o pe mama voastră* —, când m-am oprit brusc, cu inima în gât.

Ochii mi s-au ațintit asupra ecranului — la bărbatul care mă privea lung.

Era Bullmer.

Ochii lui erau fixați asupra ochilor mei, iar gura îi era schimonosită de un zâmbet ciudat. Pentru o clipă, mi s-a părut că halucinez. Am tras aer în piept, gata să strig după Judah și să-l întreb dacă vede și el fața care se holba la mine de pe ecran, asemenea unui coșmar — dar apoi a apărut un prezentator și mi-am dat seama ce se întâmpla. Era o știre despre moartea lui Bullmer.

— ... știrea de ultimă oră a morții omului de afaceri și membru al Camerei Lorzilor, Richard Bullmer. Lordul Bullmer, care era acționar majoritar al grupului aflat în dificultate Northern Lights, a fost găsit mort după ce în urmă cu doar câteva ore fusese declarat dispărut de pe iahtul său de lux, *Aurora*, în largul coastelor Norvegiei.

Imaginea s-a schimbat iar și de data asta a apărut Richard pe un podium, de unde ținea un fel de discurs. Buzele lui se mișcau, dar nu exista sonor, astfel încât prezentatorul să-și poată continua știrea pe fundalul imaginilor, iar când camera a focalizat pe fața lui, m-am trezit că opresc sonorul, mă ridic de pe canapea și îngenunchez lângă televizor, cu fața la doar câțiva centimetri de a lui.

Când discursul a luat sfârșit, Richard s-a înclinat și camera s-a apropiat de chipul lui. A privit drept înainte și

mi-a aruncat clipitul lui din ochi caracteristic — așa că mi s-a întors stomacul pe dos, iar pielea a început să mă furnice.

Am luat telecomanda cu mâini tremurătoare, gata să-l exorcizez din viața mea o dată pentru totdeauna, când camera s-a rotit și am văzut, pe rândul din față, o femeie care zâmbea și aplauda. M-am oprit, cu degetul deasupra butonului de închidere. Era extraordinar de frumoasă, cu păr auriu-închis lung și unduitor și pomeți lați — pentru o clipă, n-am înțeles unde o mai văzusem. Apoi... mi-am dat seama.

Era Anne. Anne înainte ca Richard să scape de ea, tânără, frumoasă și vie.

În timp ce aplauda, a părut să-și dea seama dintr-odată că e filmată și a clipit spre obiectiv, iar eu am văzut ceva în ochii ei, deși nu-mi puteam da seama dacă era doar în imaginația mea sau nu. Mi s-a părut că expresia ei avea ceva trist, ceva încolțit și speriat. Dar apoi a zâmbit mai larg și a ridicat bărbia, iar eu mi-am dat seama că era o femeie care nu capitula niciodată, o femeie care ar fi luptat până la capăt.

Apoi imaginea s-a schimbat și a reapărut prezentatorul, iar eu am închis televizorul și m-am dus înapoi pe canapea. Am tras pătura peste mine și m-am întors cu fața la perete, ascultându-l pe Judah în timp ce pregătea ceaiul în încăperea alăturată... gândindu-mă.

*

Ceasul de pe noptiera lui Judah arăta că era trecut de miezul nopții. Dormeam unul lângă celălalt, el cu pieptul mulat pe coloana mea vertebrală și cu brațul în jurul meu, strângându-mă tare, ca și cum nu avea încredere că n-o să dispar în noapte.

Așteptasem până adormise el ca să încep să plâng, dar, când un suspin mai puternic mi-a cutremurat coastele, Judah a spus lângă urechea mea, cu o voce catifelată și joasă:

— Te simți bine?

— Credeam că dormi, am răspuns eu cu o voce spartă și răgușită din cauza lacrimilor.

— Plângi?

Am vrut să neg, dar nu puteam vorbi, pentru că gâtul îmi era blocat. Și, oricum, mă săturasem de minciuni și prefăcătorie.

Am dat din cap, iar el a întins mâna și a simțit umezeala de pe obrajii mei.

— Ah, iubito, a spus el.

I-am auzit gâtul mișcându-se, în timp ce înghițea.

— O să fie... nu trebuie să...

Apoi s-a oprit, incapabil să continue.

— Mă gândesc întruna la ea, am spus eu, în ciuda durerii din gât.

Era mai ușor dacă nu mă uitam la el și vorbeam către întunericul tăcut și benzile de lumină proiectate de lună de pe podea.

— Nu pot să accept, e complet nedrept.

— Pentru că el s-a sinucis? a întrebat Judah.

— Nu doar asta. Anne. Și... și Carrie...

Judah n-a răspuns nimic, dar eu știam la ce se gândește.

— Spune ce ai de spus, am zis eu cu înverșunare.

El a oftat, iar eu am simțit respirația lui caldă de pe obrazul meu și pieptul care urca și cobora lângă coloana mea.

— Probabil că n-ar trebui să spun asta, dar nu mă pot opri să simt... bucurie.

M-am răsucit sub pătură ca să mă uit la el, iar el a ridicat mâna.

— Știu, știu că e greșit, dar ce ți-a făcut Carrie... serios, dacă ar fi fost după mine, nici n-aș fi scos-o din apă. Aș fi lăsat-o s-o mănânce peștii. Mai bine, probabil, că nu a fost decizia mea.

Simțeam cum în interiorul meu se adună furia, furie în numele lui Carrie, care fusese bătută, intimidată și mințită.

— A murit din cauza mea, am spus. Nu era obligată să mă lase să plec.

— Aiurea. Ai ajuns acolo doar din cauza ei. Nu era obligată să omoare o femeie și să te închidă pe tine acolo.

— N-ai cum să știi asta. N-ai cum să știi ce se întâmplă în relațiile altora.

M-am gândit la groaza lui Carrie, la vânătăile de pe trupul ei, la convingerea ei că n-ar putea să scape niciodată de Richard. Avusese dreptate.

Judah n-a spus nimic. Nu îi vedeam expresia din cauza întunericului, dar simțeam dezacordul din tăcerea lui.

— Ce e? am întrebat eu. Nu mă crezi? Nu crezi că oamenii pot să fie convinși să facă ceva din frică sau pentru că nu văd nicio altă cale de ieșire?

— Nu, nu e vorba de asta, a spus Judah încet. Asta pot să cred. Dar mă gândesc că, totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, suntem responsabili pentru acțiunile noastre. Cu toții ne speriem. Dar nu poți să-mi spui că tu ai face așa ceva altei persoane, indiferent cât de dificilă ar părea situația — să o închizi așa undeva, să o întemnițezi —, indiferent cât de speriată ai fi.

— Nu știu, am spus eu.

M-am gândit la Carrie, la cât de curajoasă fusese și cât de fragilă. M-am gândit la măștile pe care și le lua ca să ascundă groaza și singurătatea dinăuntrul ei. M-am gândit

la clavicula învinețită și la frica din ochii ei. M-am gândit cum renunțase la tot pentru mine.

— Ascultă, am spus eu ridicându-mă în fund și înfășurându-mă cu pătura. Slujba aia de care ziceai înainte să plec eu. Cea din New York. Ai refuzat-o?

— Da, adică, mă rog, nu... o s-o refuz. Încă nu i-am sunat. După ce ai dispărut, mi-a ieșit din minte. De ce?

Dintr-odată, vocea lui Judah a devenit neliniștită.

— Pentru că nu cred c-ar trebui să faci asta. Cred c-ar trebui s-o accepți.

— *Ce?*

Judah s-a ridicat și el în capul oaselor, iar raza de lună care îi brăzda fața mi-a dezvăluit o expresie plină de șoc și furie. O clipă, a părut că nu știe ce să spună, apoi cuvintele au început să se reverse.

— Ce *naiba*? De ce? Ce ți-a venit?

— Păi e o șansă unică în viață, nu? E postul pe care ți l-ai dorit întotdeauna.

Am răsucit cearșaful în jurul degetelor, întrerupându-mi circulația până când degetele mi s-au răcit și au amorțit.

— Și, să fim sinceri, nu te ține nimic aici, nu-i așa? am continuat eu.

— Nu mă ține nimic aici?

L-am auzit cum înghite, am văzut cum strânge și desface pumnii pe cearșafurile albe.

— *Totul* mă ține aici, cel puțin așa credeam. Eu... vrei să te desparți de mine?

— Ce?

Era rândul meu să fiu șocată. Am scuturat din cap și i-am prins mâinile, trecându-mi degetele peste tendoanele și nodurile degetelor lui — mâinile pe care le știam pe de rost. *La dracu'.*

— Jude, nu! În niciun caz. Voiam să zic... să te întreb... Hai să mergem. Împreună.

— Dar... dar *Velocity*... slujba ta. Înlocuirea lui Rowan. E marea ta șansă. Nu pot să stric asta.

— Nu e marea mea șansă, am oftat eu băgându-mă sub pătură, dar continuând să țin mâinile lui Judah între ale mele. Mi-am dat seama de asta când eram pe vas. Am lucrat aproape zece ani la *Velocity*, în timp ce Ben și toți ceilalți au riscat, s-au ocupat de lucruri mai importante și mai bune, și eu n-am făcut asta. Îmi era prea frică. Și simțeam că sunt datoare să rămân în echipă pentru că au fost alături de mine atunci când lucrurile mergeau prost. Dar Rowan n-o să plece niciodată — o să se întoarcă peste șase luni, poate mai puțin, și atunci n-o să am unde să mă duc. În plus, adevărul e că, și dacă o să reușesc să urc în ierarhie, nu-mi mai doresc asta. Nu mi-am dorit-o niciodată — mi-am dat seama la bordul vasului. Mi-e martor Dumnezeu că am avut suficient timp să mă gândesc.

— Ce vrei să spui? E... de când ne-am cunoscut noi, ăsta era singurul lucru despre care vorbeai.

— Cred că am uitat ce îmi doream. Nu vreau să ajung ca Tina și Alexander, să călătoresc din țară în țară și să vizitez doar hoteluri de cinci stele și restaurante Michelin. Da, Rowan a fost în jumătate din stațiunile de lux din Caraibe, dar în schimb își petrece viața scriind poveștile pe care oamenii ca Bullmer vor ca ea să le spună, și eu nu vreau asta, nu mai vreau asta. Vreau să scriu despre lucrurile pe care oamenii *nu* ar vrea să le vadă scoase la lumină. Iar dacă e să-mi croiesc iar drum de jos în sus, ei bine, pot să lucrez ca *freelancer* de oriunde — știi asta.

Mi-a venit o idee și am râs ezitant și involuntar.

— Aș putea să scriu o carte! „Închisoarea mea plutitoare — iadul real de pe șapte mări".

— Lo, a spus Judah luându-mi mâinile, cu ochii mari și întunecați în lumina lunii. Lo, oprește-te, nu mai glumi. Tu vorbești serios?

Am inspirat adânc. Apoi am dat din cap.

— Mai serios ca oricând.

*

După aceea, Judah a adormit cu capul în scobitura umărului meu, într-o poziție care știam că la un moment dat o să-mi dea crampe, dar n-aș fi putut să mă trag la o parte.

— Ești treaz? am șoptit eu.

Timp de o clipă, Judah n-a răspuns, iar eu am crezut că adormise — i se întâmpla să-l fure somnul de la o respirație la alta —, dar s-a foit și a spus:

— Oarecum.

— Eu nu pot dormi.

— Sst..., a spus el, răsucindu-se în brațele mele și atingându-mi fața. E în regulă, s-a terminat acum.

— Nu e vorba de asta... doar că...

— Încă te mai gândești la ea?

Am dat din cap în întuneric, iar el a oftat.

— Când ai văzut cadavrul..., am început eu.

Dar el a dat din cap.

— Nu l-am văzut.

— Cum adică? Credeam că poliția ți-a trimis fotografii pe care să le identifici.

— Nu era un cadavru — aș fi vrut să fi *fost*... Dacă aș fi văzut că e cadavrul lui Carrie, și nu al tău, n-aș fi trecut

prin două zile de iad, gândindu-mă că ești moartă. Erau doar haine. Fotografii cu haine.

— De ce-au făcut asta?

Părea o decizie ciudată — de ce să-i ceară lui Judah să identifice hainele, și nu cadavrul? Am simțit cum dă din umeri în întuneric.

— Nu știu. La momentul acela, am presupus că era un cadavru prea mutilat, dar, după ce ai sunat, am discutat cu ofițerul de legătură cu familia — voiam să aflu cum naiba se înșelaseră atât de tare —, iar ea a vorbit cu norvegienii și a rămas cu impresia că a fost din cauză că hainele au fost găsite separat.

Hm. Am rămas pe gânduri, încercând să deslușesc misterul. Oare Carrie își scosese ghetele și hanoracul ca să poată fugi înot, într-o încercare disperată de a scăpa de Bullmer?

Aproape că mi-era frică să adorm, așteptându-mă să mă bântuie fața plină de reproș a lui Carrie, dar, când am închis în cele din urmă ochii, chipul care mi-a apărut a fost cel al lui Bullmer, râzând cu părul lui încărunțit ciufulit de vânt, în timp ce cădea de pe puntea *Aurorei*, rostogolindu-se prin aer.

Am deschis ochii, cu inima bubuind, încercând să-mi reamintesc că el nu mai era — că eram în siguranță, că Judah era în brațele mele și că tot coșmarul se terminase definitiv.

Dar nu se terminase. Pentru că eu pur și simplu nu credeam că se întâmplase asta.

Nu doar moartea lui Carrie nu puteam s-o accept — dar nici pe a lui Bullmer. Nu pentru că aș fi crezut că el ar fi trebuit să trăiască, ci pentru că, din toată povestea asta, moartea lui pur și simplu nu avea *sens*. Aș fi putut să cred în sinuciderea lui Carrie, dar nu a lui. Oricât aș fi încercat, nu

mi-l puteam imagina renunțând pe bărbatul acela, cu hotărârea lui rece și aprigă. Luptase din greu, își jucase cărțile cu o îndrăzneală rece. Oare și-ar fi aruncat cărțile așa, pur și simplu? Nu părea posibil.

Dar era. Iar eu trebuia să accept asta. Bullmer nu mai exista.

Am închis ochii din nou, alungându-i fantoma, și mi-am mulat trupul pe al lui Judah. M-am gândit foarte metodic la viitor, la New York și la riscul pe care urma să mi-l asum.

Pentru o clipă, am văzut o imagine vie și trecătoare întipărită pe întunericul pleoapelor închise: eu la marginea unui loc foarte, foarte înalt, ținându-mi echilibrul pe o balustradă, deasupra unor valuri întunecate.

Dar nu mă temeam deloc. Mai căzusem și supraviețuisem.

EVENING STANDARD
Marți, 26 noiembrie

FEMEIA MISTERIOASĂ DE PE „AURORA" A FOST IDENTIFICATĂ

La aproape două luni după șocanta descoperire a două cadavre în mare, unul dintre ele al omului de afaceri și membru al Camerei Lorzilor Richard Bullmer, poliția norvegiană a transmis un comunicat care anunță că al doilea cadavru, cel dragat de pescari în Marea Nordului, este al soției lui, Anne Bullmer, moștenitoarea averii de miliarde de lire sterline a familiei Lyngstad.

Cadavrul lordului Bullmer a fost găsit la câteva sute de kilometri distanță de scafandrii poliției care explorau apele de coastă de lângă orașul norvegian Bergen, după ce lordul fusese dat dispărut de pe vasul lui de croazieră exclusivist, *Aurora Borealis*.

NU A FOST SINUCIDERE
Comunicatul în limba engleză confirmă anunțul anterior al poliției norvegiene, conform căruia cauza morții lui lady Bullmer a fost înecul, în timp ce moartea lordului Bullmer a fost provocată de un foc de armă la tâmplă. Însă documentul contrazice unele relatări mai vechi despre sinuciderea lordului Bullmer, declarând doar că,

potrivit constatărilor medicului legist norvegian, rana nu a fost „autoprovocată".

Descoperirea unei arme, care a fost recuperată împreună cu cadavrul lordului Bullmer și care era învelită într-o haină aparținând jurnalistei britanice dispărute Laura Blacklock, a condus inițial la speculația că moartea lui ar fi avut legătură cu dispariția ei din urmă cu câteva zile.

Domnișoara Blacklock a fost găsită ulterior vie și nevătămată în Norvegia, dar părinții ei au solicitat o anchetă a poliției, deoarece au fost lăsați să creadă timp de mai multe zile că acel cadavru fusese identificat ca fiind al fiicei lor dispărute. Scotland Yard a subliniat că primul cadavru nu a fost identificat în nicio etapă a anchetei ca fiind al domnișoare Blacklock, dar a recunoscut că găsirea hainelor acesteia a fost „prost comunicată" familiei. Ei au pus acest neajuns pe seama unor „probleme de comunicare între departamente" și au afirmat că poartă un dialog privat cu familia Blacklock pe tema acestui incident.

Ca răspuns la solicitarea făcută de *Evening Standard*, un purtător de cuvânt al poliției norvegiene a afirmat că, deși au intervievat-o pe domnișoara Blacklock în legătură cu acest caz, nu o consideră suspectă în niciuna dintre cele două morți și că anchetele continuă.

CHAT ONLINE PENTRU ACTIVITATEA BANCARĂ: 6 DECEMBRIE, 4:15 PM

Bună, bine ați venit la chatul pentru Relații cu Clienții.
Eu sunt Ajesh, de la Persoane Fizice.
Cu ce pot să vă ajut, domnișoară Blacklock?

Bună, vă scriu acest mesaj pentru că am primit
în cont o sumă neașteptată. Voiam să văd dacă
aveți vreo informație despre expeditor. Mersi. Lo.

Bună, domnișoară Blacklock, sigur, pot să mă interesez.
E OK dacă îți spun Laura?

Da, e în regulă.

Care tranzacție anume te preocupă, Laura?

Cea de acum două zile, din 4 dec.,
de 40 000 de franci elvețieni.

O să verific imediat.
Am datele tale aici — e tranzacția cu numele „Tigrișorii
se ridică"?

Da, exact.

Am verificat codul de țară. E un cont elvețian din Berna.
Îmi pare rău, nu am nicio informație despre identitatea deținătorului contului. E un cont secret. Numele
tranzacției îți spune ceva?

E în regulă, mulțumesc. Nicio problemă.
Sunt destul de sigură că sunt de la o prietenă,
voiam doar să verific. Mulțumesc pentru ajutor.

Cu plăcere. Mai pot să te ajut cu ceva, Laura?

Nu, e în regulă. Mersi. Și la revedere.